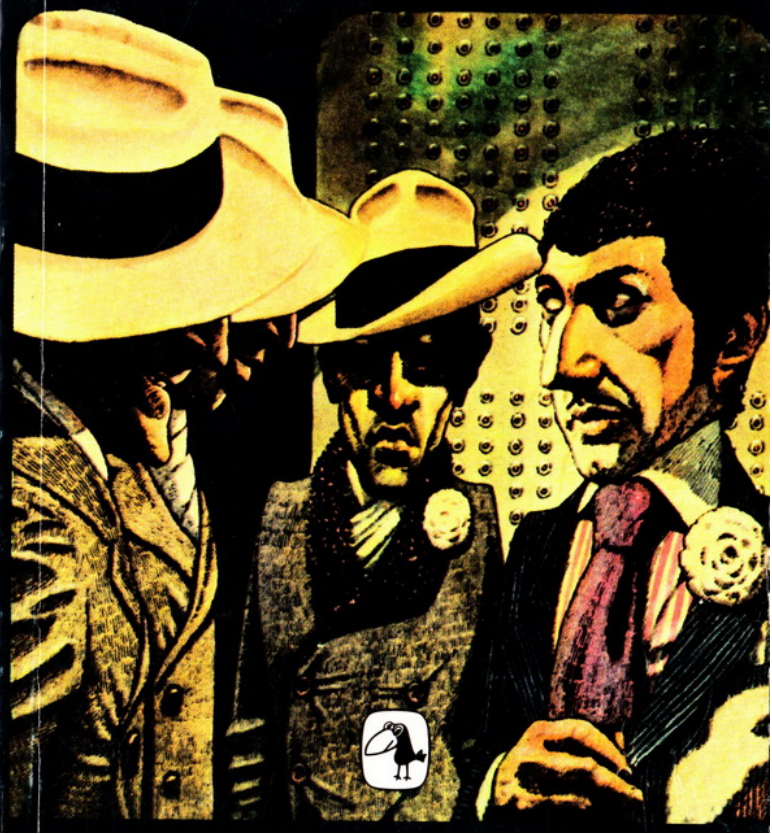

C. M. Kornbluth

Teskilat

METİS BİLİMKURGU

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 24
Metis Edebiyat Dizisi
Teşkilat
Cyril M. Kornbluth
Özgün adı: *The Syndic* (1953)

© Bu çevirinin bütün yayın hakları
Metis Yayınları'na aittir, 1998

Birinci Basım: Haziran 1998

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
The Syndic için çizilmiş
orijinal karikatür

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-192-3

C. M. Kornbluth
Teşkilat

Çeviren: Metin Çetin

METİS YAYINLARI

CYRIL M. KORNBLUTH

1923'te doğdu, 1958'de öldü. 1940'lı yıllarda Donald Wollheim ve Frederik Pohl'un yayınladığı bilimkurgu dergilerinde öyküleri yer aldı. Kornbluth daha ziyade Frederik Pohl ile ortaklaşa yazdığı romanlarla ün kazandı. Bunların arasında *Search the Sky* (1954, Gökyüzünü Ara), *Hukuk Gladyatörü* (1955, Metis 1997) ve *Uzay Tacirleri* (1952, Metis 1996) sayılabilir. Kornbluth'un en önemli kısa öyküleri, çeşitli bilimkurgu derlemelerine sık sık alınan "The Marching Morons" ("Gerzekler Ordusu") ve "The Little Black Bag"dir ("Küçük Siyah Çanta"). Kornbluth'un tek başına yazdığı romanlar arasında en önemlisi ise 1953'te yayınlanan *Teşkilat*'tır. Kornbluth'un 35 yaşında, bir kalp krizinden erken yaşta ölmesi, bilimkurgu dünyasının en önemli kayıplarından biri olmuştur.

"**H**ükümet sınırsız süreyle olağanüstü hal ilan ettiğinde tarih 14 Şubat'ı gösteriyordu. Bu karara neden olan olay ise, New York City'deki Fort George Tepesi'nde yer alan 27. Zırhlı Alay'a bağlı B Bölüğü'nün bir hava bombardımanı sonucunda yerle bir edilmesi idi. Yerel Teşkilat liderleri, öğrencilerin, öğretmenlerin ve bölge sakinlerinin de coşkun işbirliği sayesinde George Washington Lisesi'ni işgal ve tahkim etmişlerdi. Elebaşları olan Cleveland'lı Thomas, bilinen adıyla "Numaracı", kendisini otuz beşinci hizmet yılında şehrin polis teşkilatının en önemli simalarından biri haline getiren soğukkanlılığını ve örgütçü dehasını bu olay sırasında da sergilemişti.

"27. Zırhlı Alay'a bağlı 1. Tabur sabah saat 5.15'te şu bölgelerde mevzilenmiş durumdaydı: Okulun, IRT metro istasyonundan takviye edilmesini engellemekle görevli A Bölüğü, 190. Cadde'de ve St. Nicholas Bulvarı'nda; B, C ve D Bölükleri de Fort George Tepesi'nin eteklerinde her an saldırıya hazır bir şekilde bekliyordular. Saat 5.25'te B Bölüğü'ne ait on altı Patton tankı okula doğru harekete geçti. Bu sırada C ve D Bölükleri de yedekte bekliyordu. Plana göre B Bölüğü'ne ait tanklar okulu üç yandan kuşatacak –zira okulun bir yanı uçurumdu– ve Cleveland kendisi ile yapılacak telefon görüşmesi sonucunda kayıtsız şartsız teslim olmayı kabul etmediği takdirde ateş açacaklardı.

"Cleveland'ın nöbet mahalli okulun gözetleme kulesinde bulunan bir oda idi. En öndeki tankın telsiz anteni tepenin yamacında belirir belirmez hemen telefona sarıldı ve yedi mil sınırının dışındaki bir Teşkilat bölgesinde uçarak, gelecek emirleri beklemekte olan pilotlarla bağlantı kurulması yönünde emir verdi. Kamu hizmeti verdikleri yıllarda salise bile

6 Teşkilat

şaşmayacak kadar zamanında hareket etmek üzere eğitilmiş olan pilotlar da 5.26'da gökyüzünde göründüler, ama bu kez taşıdıkları şey içki, sigara ya da benzeri yükler değildi. Üç dakika içinde B Bölüğü'ne ait tankların üzerine bomba yağdırmaya başlamışlardı; Cleveland'ın kaçakçıları bölüğün kumanda merkezine saldırıyorlardı; ateşle sınıanma başlamıştı.

"Her şey sona erdiğinde Kuzey Amerikalılar, savaş tarihine geçmiş bütün çarpışmalarda olduğu gibi büyük kahramanlıklara ve dahiyane stratejilere tanık olmuşlardı: Cleveland'ın, 'Bu ırkımız için büyük bir gün!' dediği o tarihi konuşması, bizzat kendisinin komuta ettiği ve Fort Totten Garnizonu'nu hedef alan bir saldırı sırasında kaçakçıların başında ölmesi, Amadeo Falcaro'nun dizginleri ele alarak dağılmakta olan adamları toparlaması, pazarlıklar, barış, ihanet ve esirlerin idam edilmesi, Las Vegas Anlaşması, Çete'nin ve Teşkilat'ın Hükümet'e karşı oluşturdukları birleşik cephe, O'Toole'un ihaneti sonucu Continental Basın Merkezi'ndeki haberleşme odasının kaybedilmesi ve hayati önem taşıyan bu odayı geri almak için yapılan kanlı savaş, Baltimore'a yapılan nihai Taarruz..."

B. Arrowsmith Hynde,
Teşkilat'ın Kısa Tarihi

*Asla büyü yapma av peşinde koşarken
Çünkü gücün yok o an;
Ve kaybetmemek için maharetinden
İçme kazılmış kuyulardan.*

*Asma dallarıyla tuzak kursan da
Tavşan ve geyik avlamak için;
Sakın avlanma o ölümcül şarapla
Mızrağın ucuna değdirdiğin.*

*İçinde biri var ki çelikten nefret eder;
Mahvederdi bu onu.
Avla tüm demircileri, cehenneme gönder
Geldi hepsinin sonu.*

*Geçene kadar on üç ay kere on üç
Bilme tek bir erkek bile.
O, kraliçe, içinde hissettiğin güç,
Yasağı kaldırana dek bekle.*

Cadılara Talimatlar adlı eserden,
M. S. 2150

"Geleceğin tarihi hiçbir zaman doğru olarak yazılmamıştır ki, bu gerçek de bana göre tarihin bir bilim dalı olma iddiasını bertaraf eder. Astronomlar üç boyutlu problemler karşısında sinerler ve dört boyutlu problemler karşısında da teslim bayrağını çekerler. Tarihin herhangi bir anı ise en azından iki milyar insanla ilgili, yani iki milyar boyutlu bir problemdir. Yönlendirilebilir sembolleri tarihin gerçekliklerinden soyutlamaya yönelik çabalar bence baştan iflas etmiş durumda. Yağış ortalamalarıyla, nakliyat grafikleriyle, doğum oranı ve patent başvurularına ilişkin rakamlarla istediğim gibi oynayabilirim, ama Karl Marx'ın yüzündeki sulu kabarcıkları bu yönlendirmelerimde kullanamam, o ünlü sakal tarafından gizlenen ve

insanı acı içinde kıvrandıran staphylococcus aureus enfeksiyonunun, yirminci yüzyıl totalitarizminin şekillenmesine katkıda bulunduğu gerçeğini çok iyi bilmemize rağmen. Yalnızca patoloji alanında bile bu liste sonsuza dek uzatılabilir: Julius Sezar'ın sara hastalığı, Napoleon'un gastriti, Wilson'un felci, Grant'ın alkol bağımlılığı, II. Wilhelm'in kısa kolu, Catherine'in nemfomanisi, III. George'un parezisi, Edison'un sağırılığı, Euler'in körlüğü, Burke'ün kekemeliği vesaire. Yalnızca daha önce saydığımız şu on bir ismi ele alalım: Marx, Sezar, Napoleon, Wilson, Grant, Wilhelm, Catherine, George, Edison, Euler ve Burke daha farklı bir hayat yaşamış olsalardı acaba tarihte her şey yazıldığı gibi mi cereyan ederdi? Bunu iddia edebilecek kadar aptal biri var mıdır yeryüzünde? Ama nihayet, Marx'ın kabarcıklarını onların doğurduğu sonuçlardan soyutlayan tarih kuramlarının, yani benim bildiğim bütün tarih kuramlarının ardında yatan varsayım da budur.

"Bu durumda ben tarihin, geçmişin ve geleceğin bilinemez olduğunu, karanlıkta yolumuzu hiçbir plan yapmadan el yordamıyla bulmamız gerektiğini, çünkü muhtemelen hiçbir planın öngörülerinde haklı ve uygulamalarda yararlı olamayacağını mı söylüyorum? Hayır. Ben, aşırı görüşleri savunanlara, ebedi gerçekleri bildiğini iddia edenlere ve başkalarına ışık tutanlara olan tiksintimi dile getiriyorum. Başkalarına ışık tutanların amaçlara ve araçlara ilişkin sorunları yoktur, bu sorunlar diğer bütün insanların başına musallat olduğu halde. Çünkü onlar amaçlarının iyiliğinden kesinlikle emin dirler ve bu nedenle de başvurulacak araçların seçimini önemsiz bir ayrıntı olarak görürler. Biz diğerleri ise, tarih denen o iki milyar boyutlu probleme dair genel-geçer bir çözüm bildiğimizden emin olmanın çok uzağında, başvuracağımız araçlar üzerinde uzun uzun düşünmeye çok daha yakınızdır..."

F. W. Taylor
Örgütlenme, Sembolizm ve Ahlak

1

Charles Orsino mesleğinde çekirdekten yetişiyordu, her ne kadar o "çekirdek"ten çıkacak bitki asla çok yükseklerle ulaşamayacak olsa da. Damarlarında en fazla bir ya da iki damla Falcaro kanı taşıyordu; bu da mesleğinde belli bir yer edinmesi için yeterli, ama o yerin en tepelerde olması için yetersizdi. 83'te Brookhaven Reaktörü'nde meydana gelen patlama sırasında annesini ve babasını kaybetmesinden sonra elinden tutarak kendisine yardımcı olan F. W. Taylor'ın iyi niyeti sayesinde Alkol, Müşterek Bahis, Telekız İşe Alma ve Emeklilik Hizmetleri gibi bölümlerde ya da kabiliyet sahibi olduğu başka herhangi bir alanda nispeten önemli bir sorumluluk üstlenebilirdi. Ama yirmi iki yaşında, bir bahar günü, New York 101. Polis Bölgesi'nden sorumlu bir tahsildar olarak görev yapıyordu yalnızca. Teşkilat'ın genç üyeleri genellikle bu gibi işlere bakarlardı; polislerin müşterileri tırtıklayarak farkı da cebe indirmeyeceğinden emin olamazdınız.

Artık onun için bir rutin haline gelmiş olan ama pek de şikâyet etmediği haraç toplama işine koyulmak üzere dalgın bir halde yürüyordu. Akli, sabahın erken saatlerinde yapmış olduğu ve kendisi için neredeyse yüz karası sayılabilecek olan polo antrenmanındaydı.

"İyi günler Bay Orsino, sizi yeniden gördüğüme sevindim. Ben parayı hazırlarken siz de bir bardak soğuk bira içmek ister misiniz?"

"Hayır, ama yine de çok teşekkür ederim Bay Lefko. Şu anda eğitimdeyim, biliyorsunuz. Keşke teklifinizi kabul edebilseydim. Her biri on dolardan yedi telefon, öyle değil mi?"

"Evet, öyle Bay Orsino, Hialeah'daki yedinciye de halledip hemen döneceğim. Bütün bayanlar ismi çok hoşlarına

gittiği için Kır Faresi adında bir eşeğe para yatırdılar; arkalarını toplamak da bana kaldı. Bir dakika bile sürmez."

Lefko hızlı adımlarla bir telefona doğru gitti ve başka bir at yarışçısıyla al takke ver külah sıkı bir pazarlığa girişti. Bu sırada Charles da gevezelik ederek gülüşen kalabalık yarışsever grubunu dalgın gözlerle inceliyordu. ("Bay Orsino, buraya kendinizi maskaraya çevirip zamanımı harcamak için mi geldiniz? Lanet olsun, bayım, devre sonuna kadar yalnızca elli atışınız kaldı ve bunları çok iyi değerlendirmek zorundasınız.") Mutsuzca sıyrıttı. Profesyonel bir polocu olan İhtiyar Gilby çok sevdiği bu oyunu berbat eden bir acemi çaylağa karşı kırıcı olabiliyordu. Charles, Benny Grashkin'in cipinin az sonra arızalanıp duracağını –zira çok kötü sesler çıkarmaktaydı– biliyordu ve o cipi değiştirirken yapacağı bir vuruşla beleş bir gol atabilirdi. Ama Gilby düdüğü çaldı ve bu tür ince hesaplarla ilgilenmediğini gösterdi. "Lanet olsun, bayım, sizin gibi kendini bir şey sanan yeniyetmeler, yürümeden önce emeklemeyi öğrenmeleri gerektiğini ne zaman anlayacaklar? Haydi, şimdi gol için takım halinde atak yapın bakalım – takım diyorum, Bay Orsino!"

"İşte geldim, Bay Orsino, tam zamanında. İşte yedincinin de parası burada."

Charles adamla tokalaştıktan sonra ekrana bakarak "Kır Faresi! Kır Faresi!" diye bağırmakta olan kadın yarışçıların çığlıkları arasında orayı terk etti.

Teşkilat Binası'nın üst katlarından birinde F. W. Taylor, yani Charles'ın Frank Amca'sı, kamburu çıkmış, yaşlı ve iriyarı bir adamı iyice bir kalaylıyordu. Chase National Bankası Başkanı Thornberry posta koymaya kalkmış ve bu da Taylor'ı çileden çıkartmıştı.

Büyük bir öfkeyle gürlledi: "Bir daha böyle bir şey olursa Thornberry, kendini kapının önünde bulursun. Bir daha Teşkilat'ın saygıdeğer bir üyesi bir miktar kredi almak için sana gelirse, güvenlikle ilgili o deli saçmalarını bir kenara bırakıp denileni yapacaksın. Siz bankacılar hâlâ Ortaçağ'da olduğumuzu ve o hiçbir işe yaramaz kâğıt parçalarının eski büyü-

lerinden bir şey kaybetmediğini sanıyorsunuz.

"Artık bu saplantıdan kurtulun. Sizden başka hiç kimse buna inanmıyor. Ekonominin Acımasız Yasaları artık en az Dagon ve Ishtar gibi tanrılar kadar ölü, hem de aynı sebepten. Artık kimse bunlara itibar etmiyor. Siz bankacılar bundan böyle kimseyi itip kakamayacaksınız. Sizin varlığınız sadece bir tedbir, tıpkı kumardaki krupiye gibi.

"Şu anda gerçek olan Teşkilat. Teşkilat hakkındaki gerçek de kendi ahlaki değerleri ve halkın ona olan inancı. Anlaşıldı mı?"

Thornberry kırılgan bir ses tonuyla arz ve talep hakkında bir şeyler geveledi.

Taylor dudak büktü: "Arz ve talepmiş, fasa fiso. Bana bir arz göster Thornberry, bana bir... aah lanet olsun! Burada sana bazı şeyleri baştan öğretmek için harcayacak zamanım yok. Söylediklerimi unutma ve itiraz etme. Teşkilat üyelerine sınırsız kredi. Eğer işi abartırlarsa biz durumu düzeltiriz. Şimdi defol." Thornberry de öyle yaptı. Takatsiz gözlerinde yaşlar birikmişti.

Charles Orsino, Maginnis Ana'nın Tarihi Eski Dostlar Pub'ından içeri girdiğinde Maginnis Ana yüzünü astı. "Sizi görmek benim için her zaman bir zevk, Bay Orsino, ama korkarım bu hafta beni görmek sizin için zevk olmayacak."

Hep böyle dolambaçlı konuşurdu. "Neden, ne demek istiyorsunuz Bayan M.? Müşterilerimize uğrayıp bir 'merhaba' demek beni hep mutlu etmiştir."

"İşten bahsediyorum Bay Orsino, işten bahsediyorum. Lütfen beni bağışlayın ama yirmi beş doları nasıl denklestireceğimi bilemiyorum, Hayatım buna bağlı olsa bile o kadar parayı çıkartamam. On beş olsa tamam, lütfen yardımcı olun..."

Charles kızgın görünüyordu, hissettiğinden de daha kızgın. "Teşkilat'ı hayal kırıklığına uğrattığınızın farkında mısınız, Bayan Maginnis? Herkes sizin gibi davranırsa Teşkilat Bölgesi'ndeki insanların güvenliği nasıl sağlanacak?"

Muzip bir ifadeyle baktı. "Düşünüyordum da Bay Orsi-

no, sizin gibi genç bir adam bu duruma kızlarla bir çare bulabilir..." Tam o sırada, nedenini anlamamanın hiç de zor olmadığı bir manevrayla, Bayan Maginnis'in kızı arka odadan çıkarak nazlı bir edayla barın içinde dolanıp ortalığı temizlemeye başladı. "Ve eminim," diye devam etti Bayan Maginnis, "her genç kız sizin gibi Teşkilat'tan biriyle bir gece geçirmekten gurur duyar..."

"Belki," dedi Charles, teklifi hızlıca bir düşünürken. Shakespeare'i anma gecesine katılmaktansa bir kızla birlikte olmayı sonsuz kere tercih ederdi, ama ortada bazı sakıncalar vardı. İlk olarak, bu bir rüşvetti. İkinci olarak, kıza abayı yakabilir ve sabah uyandığında Bayan Maginnis'i kaynanası olarak bulabilirdi, ki bunu düşünmek bile midasını bulandırıyor. Üçüncü olarak da anma gecesini için kendisine ve korumasına bilet almıştı bile.

"Rüşvete gerek yok," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Bu hıf-talık on beş olsun. Eğer haftaya da işleriniz kesat giderse, o zaman sürekli bir indirimin gerekip gerekmeyeceğini anlayabilmek için kayıtlarınıza bakmam gerekecek."

Maginnis Ana imayı anlamış ve benzi sapsarı kesilmişti. On beş doları çıkarıp verirken şöyle dedi: "Eminim bu gerekli olmayacak. İşlerin biraz düzeleceğini umuyorum."

"İyi o zaman." Kendisine karşı herhangi bir kötü his beslemediğini göstermek için bir süre duraklayarak sordu: "Kocalarınız nasıllar?"

"Şöyle böyle. Alfie bu hafta yolda. Dinnie'nin de romatizması azdı, ama geç saatlerde, işler biraz azalınca bara bakabiliyor."

"Ona Tıp Merkezi'ne uğrayıp oradakilere ismimi vermesini söyleyin, Bayan Maginnis. Belki onun için bir şey yapabilirler."

Maginnis Ana hararetle teşekkür etti ve Orsino bardan ayrıldı.

İyi insanlar için bir şeyler yapabilmek güzeldi. Güneşli bir caddede yürürken insanların şapkalarını çıkararak selam verdiklerini ve dostça bir şeyler söylediklerini görmek güzeldi. (Gerçi gol için geliştirdikleri bir atak istedikleri şekilde sonuç-

lanmamıştı, ama bu pek onun hatası sayılmazdı. Vlad ek elli kalibrelik silahıyla zamanından önce sert bir vuruş yapmış ve topu hızla sağa atmıştı; bunun üzerine topun arkasında tekrar bir V oluşturabilmek için hemen frene basıp vites gıcırtiları içinde hepsi o yöne doğru gazlamışlardı ki Gilby bir kez daha düdüğünü çaldı.)

Ulusal Basın Merkezi'nin New York şubesinde çalışmakta olan genç ve sinirli bir adam işteki ilk sorununu yaşıyordu. Kansas City-New York, Hialeah-New York ve Boston-New York hatlarına ait ikaz lambalarının hepsi birden aynı anda yanmaya başlamıştı. Genç adam öylece kalakaldı, adeta donmuştu.

Müdürü hışımla içeri girerek hemen Merkez'le bağlantı kurdu. Ekranda beliren güler yüzlü simaya sert bir ifadeyle komut verdi: "Hialeah, Boston ve Kansas City, bu sırayla Micky."

Micky, "Tamam dostum," dedi ve gözden kayboldu.

Müdür genç adama dönerek, güler yüzlü ve cana yakın bir tavırla, "Ne yapacağını bilmiyor muydun?" diye sordu. "Endişelenmene gerek yok, bir dahaki sefere bilirsin. Öncelik sırasını anladın, değil mi?"

Genç adam boğulur gibi bir sesle, "Evet," diyebilirdi.

"Ona yerleri bu sırayla söylemem bir tesadüf değildi. Önce Hialeah, çünkü içlerinde en önemli yer orasıydı. Gelirimizin büyük bir bölümünü at yarışı oynanan merkezlerden elde ediyoruz; hatta anladığım kadarıyla bu işe ilk başladığımızda sadece at yarışı ile ilgileniyorduk. Tabii at yarışı oynayanların getirisi biraz uzun vadeli, ama asla sorun çıkarmazlar. Kimse onları at cinslerini geliştirmeleri için zorlamıyor, değil mi?"

"İkinci olarak Boston-New York hattı. Bu, Fair Grounds o bölgeye çalışmadığı zamanlarda kullanılan toplu taşıma hizmetlerimize aittir. Toplu taşımadan pek para kazanamıyoruz, çünkü ücretler çok düşük, ama bizi destekleyen halka karşı borcumuzu ödemek için bunu yapmalıyız.

"Üçüncü olarak da Kansas City-New York. Bu da toplu

taşıma, ama sadece Çete Bölgesi'nde tek bir terminal var. Reagan ve adamları için yırtınmamıza hiç gerek yok, ama diğer ikisine bakıp sorunu hallettikten sonra onlara da yardımcı oluruz. Şimdi iyice anladın mı?"

"Evet," dedi genç adam.

"Güzel. Sakın telaşa kapılma, sakın ol."

Müdür, aslında pek de acil olmayan bir faturalama işini yapmak üzere oradan uzaklaştı; varlığıyla genç adama rahatsızlık verip kafasını meşgul etmek istemiyordu. Sonra kendisi de, söylediklerinin yeterince açık ve anlaşılır olup olmadığını bir düşündü ve olmadığına karar verdi. Nasıl olabilirdi ki zaten? Bu sezgiyi kazanana kadar yıllarca bu işte çalışması gerekmişti. Zamanla motivasyonunuz değişiyordu. Önce kendinize bir yer edinmek ve hayatınızı kazanmak için işe başlıyordunuz. Yıllar sonra ise, birden değil, ama yavaş yavaş fark ediyordunuz ki aslında daha farklı bir nedenden dolayı çalışıyorsunuz. İşleri yürüten bu sevimli haydut topluluğu size iyi davranıyordu. Teşkilat'ı hayal kırıklığına uğratma. Müşteriler eğlenebilmek için para öderler ve Tanrı'ya şükür istediklerini alırlar ya da bunun için ellerinden geleni yaparlar.

101. Bölge'deki merkeze dönerken Charles Orsino'nun kulağlarında, Gilby'nin şiddetle çalan düdüğünü takiben başlayan utanç verici nutkun sesleri yankılanıyordu. "Bay Orsino, nizami şeklini kaybetmiş bir topun değiştirilmesini istemek takım kaptanı olarak sizin göreviniz mi, değil mi? Ve Bay Vladek'in bu son vuruşu, topun yuvarlaklığını kaybetmesine neden olarak, tehlikeli biçimde sıçraması yönündeki düşük olasılığı iyice yükseltti mi, yükseltmedi mi?" İhtiyar şüphesiz haklıydı. Ama sözü edilen, her spor mağazasından otuz dolar karşılığında alabileceğiniz, çelik zırhla kaplı, 40 santimetre çapındaki nizami toplara uygun olmayan yamru yumru bir antrenman topuydu ve antrenmanlarda top konusunda fazla titiz olamazdınız.

Bölge istasyonunun iki yeşil lambası arasında yürüdükten sonra çantasını çavuşun masasının üzerine boşalttı. Çavuş hemen acıklı bir sesle başladı: "Bay Orsino, adamlarımın kişisel

sorunlarıyla sizi sıkmak istemem, ama acaba buradaki çok değerli ve sevdiğim adamlarımdan birine yüz dolarlık küçük bir katkı yapabilir misiniz? Söz konusu olan Memur Gibney; yedi yıldır 101. Bölge'de çalışıyor ve sicilinde en ufak bir leke yoktur. Sadece bir kere bir hırsızla düelloya girişmiş, bir kere de Lefko'nun at yarışı salonunda ihtiyar bir dolandırıcıyı kovalamış. Gibney beş yıldır evli ve hayatta görebileceğiniz en tatlı iki çocuğa sahip ve bilirsiniz çocuk yetiştirmek biraz masraflıdır. Şimdi yeniden evlenmek istiyor, bir kıza deli gibi âşık ve karısının da bu duruma aldıracağı yok, ev işlerine yardımcı birinin daha olması iyi olur, diyor. Gibney de büyük bir düşün yapmak istiyor."

"Eğer bu işi yüz dolarla yapabiliyorsa buyursun yapsın," dedi Charles sırtarak. "Ona en iyi dileklerimi ilet." Elindeki paraları iki eşit desteye böldükten sonra birinden diğerine yüz dolar aktardı ve azalan desteyi cebine attı.

Teşkilat Binası'na uğrayarak kafeteryalardan birinde sıkıcı bir yemek yedi ve şehir merkezindeki mobilyalı odasına doğru yola koyuldu. F. W. Taylor'ın, bir başka deyişle Taylor Amca'nın *Organizasyon, Sembolizm ve Ahlak* adlı kitabından bir bölüm okudu, ama okuduğundan tek kelime bile anlamadı. Bir duş aldı ve akşam giysilerini dolaptan çıkardı.

2

İnce ve çekici bir kız, hararetle tartışarak beyaz saçlı, gaga burunlu bir ihtiyarla, Teşkilat Binası'nın mantıksız bir biçimde döşenmiş odalarından birine girdi.

"Değerli atam," diye abartılı bir sabırla söze başladı.

"Lanet olsun, Lee, bana 'atam' falan deme! Çoktan ölüp gittiğim hissine kapılıyorum."

"Anlattıklarına bakılırsa gerçekten de öyle olabilirdin."

"Pekâlâ, Lee." Yaralanmış ama cesur bir görüntüsü vardı.

"Ah, duygularını incitmek istemedim, Edward..." Birden ona yaklaşarak yüzünü dikkatle incelemeye başladı. Ses tonu

değişmişti. "Dinle, seni ihtiyar şeytan! Bir an olsun beni aptal yerine koymaktan vazgeç. Senin duyguların kör testereyle bile incitilemez. Beni kafalıyor filan değilsin. Bu insanı ölüme göndermek olurdu zaten. Üstelik ikisi de kazaydı." Döndü ve o sırada oldukça büyük ve karmaşık görünüşlü bir sandalyeyi göstermekte olan yarım daire şeklindeki bir ekranla oynamaya başladı. Ekranda üç projektör aynı anda yandı.

Yaşlı adam yumuşak bir tonda konuştu: "Ya değillerse? Tom McGurn ve Bob iyi insanlardı. Daha iyilerini bulamazsın. Eğer kahrolası Hükümet bizi teker teker haklamaya çalışıyorsa bir şeyler yapmak zorundayız. Ve görünüşe göre bunu yapabilecek tek kişi de sensin."

"Savaş ilan et," dedi acı bir sesle. "Denizleri onlardan temizle. Ben daha altımda çocuk beziyle dolaşırken Dick Reiner'in çığırkanlığını yaptığı şey de bu değil miydi?"

"Evet," dedi yaşlı adam. Kara kara düşünüyordu. "Ve sen şimdi, bugünlerde genç bayanlar her ne giyiyorsa onlarla dolaşıyorsun ve o hâlâ aynı şeyin çığırkanlığını yapıyor. Bana bir söz ver, Lee. Eğer bir deneme daha olursa bize yardım edeceksin değil mi?"

"Olmayacağından o kadar eminim ki, veririm. Ve eğer bu konuda bir numara yapmaya kalkarsan, Tanrı yardımcın olsun Edward. Sana daha önce de söyledim, bir kere daha söyleyeyim; böyle bir şey neredeyse kesin bir ölüm demektir."

Charles Orsino aynada kendini iyice inceledi.

Akşam için giydiği takım yeniydi, silah kayışının da öyle olmasını dilerdi. Kalçasının üzerine doğru kaymış olan kabza biçimsiz bir görüntü oluşturmuyordu. On sekizinci yaş gününden beri yeni bir silah kayışı olmamıştı ve o zamandan beri genişleyen göğsü artık kayışın son deliğine kadar gelip dayanmıştı. Yeni bir silah kayışı için biraz daha bekleyebilirdi, zira akşam zaten onun için yeterince masraflı olacaktı. Beş fedai! Bu fikir onu biraz ürküttü. Ama bu yapması gereken şeylerden biriydi ve üstelik iyi yapması gerekiyordu, yoksa hiçbir anlamı kalmazdı.

Bir an için çok, çok güzel bir kızla tiyatrodaki buluştuğunu

hayal etti; onun ilgi çekici ve yakışıklı, aynı zamanda da harika bir polo oyuncusu olduğunu düşünen bir kızla; Falcaro ve çevresiyle güçlü bağlantıları olan ve gerektiğinde kendisiyle ilgili konuları hiç çekinmeden ve seve seve konuşabilecek bir kızla...

Odasındaki anons cihazında bir ses duyuldu: "Limuzin geldi, Bay Orsino. Ben Halloran, başfedainiz."

Sabah banyoda provasını yaptığı gibi kayıtsız bir sesle, "Çok güzel, Halloran," dedi ve aşağıya indi.

Limuzin çok güzeldi, fedailer de kusursuz görünüyorlardı. Başfedaiye karşı demokratik davranan biri, diğerlerine de, biraz daha az da olsa, aynı şekilde davranırdı. Halloran arabayı kullanırken Orsino da Julius Sezar'ın modern bir yorumu olan oyun hakkında onunla konuşmaya başladı. Halloran, oyunun çok güzel olduğunu duyduğunu söyledi.

Castello'nun lobisine varmaları pek de heyecan yaratmamıştı. Her ne kadar orada, o ve Falcaro ailesinin güzel kızı dışında Teşkilat'tan başka insan bulunmuyorduydu da, beş fedai o kadar da çok sayılmazdı. Charles, pek de yakından tanımadığı bir televizyon yönetmeniyle biraz sohbet etti. Yönetmen ona tiyatronun berbat, hem de çok berbat olduğundan ve Harry Tremaine'in –Brütüs'ü oynayan aktör– sahnede muhteşem görünmesine rağmen replikleri iyi okuyamadığından bahsetti.

Tam o sırada Halloran gelerek kulağına artık yerlerine oturmaları gerektiğini fısıldadı. Halloran domuz gibi terliyor, ama Charles ona bunun nedenini bir türlü soramıyordu. Charles koridorun bir tarafındaki koltuğa, Halloran da diğer taraftakine oturmuş, ötekiler de Charles'in yanına, önüne ve arkasına yerleşmişlerdi.

Perde kalktı ve "New York'ta Bir Cadde" yazısı görüldü.

İlk sahne, yerlerinde kıpırdanıp duranların sakinleşmelerine, öksürenlerin de öksürmelerini bitirmelerine kadar zaman geçirmek için olsa gerek, Times Square'in üç boyutlu bir görüntüsünden ibaretti. Sahnenin ön kısmı ise, bir halkla ilişkiler bürosunu andırır şekilde düzenlenmişti.

Sezar sahneye geldiğinde Orsino da hafifçe doğruldu ve salondan memnuniyet belirten bir uğultu yükseldi. Görünü-

şü eski günlerdeki Çete üyelerinden biri olan Fransız Letour gibiydi. Her türlü alçaklığa, dalavereye yatkın olmasına rağmen teknik olarak bir kahramandı. İlginç olacağına benziyordu.

"Sessizlik! Sezar konuşacak."

Sahne ışıkları, Letour-Sezar tarafından küçümseyici bir tavırla göz ardı edilen kâhinin, daha doğrusu halkla ilişkiler danışmanının, uyarısını yaptığı ön kısımdan, uzun bir konuşmaya başlayacakları belli olan Cassius ve Brütüs'e doğru kaydı. Diyalog başladığında Brütüs'ün sırtı seyirciye dönüktü, sonra yavaş yavaş yüzünü çevirdi.

"Bu bağrıışmalar da ne oluyor? Korkarım ki halk Kral olarak Sezar'ı seçti!"

Ve Brütüs de Falcaro idi. Bıyığı, gaga burnu ve kaşları ile ihtiyar Amadeo Falcaro'nun kendisi.

Pekâlâ, bir bakalım. Bu, Letour'un Teşkilat ile Çete'yi birleştirmek için ciddi bir teklif yaptığı ancak Falcaro'nun kısa süreli ve askeri amaçlarla sınırlı bir ittifak dışında her türlü birleşmeye karşı çıktığı Las Vegas Anlaşması'na yapılan zorlama bir gönderme olmalıydı. Charles, Falcaro'nun kendisini oynamamasına biraz üzölmüştü, ancak Tremaine'in Falcaro'yu gerçeğe uygun bir biçimde, kudretli biri olarak canlandırdığını kabul etmeliydi. Sezar tekrar sahneye geldiğinde, karşılıklı iyice belirginleşti; Sezar-Letour korkularına yenik düşmüş, huzursuz bir adamdı. İlk sahne boyunca görünen diğer bütün suikastçılar rollerini iyi yapmışlardı; hepsi de genç ama yürekten oynayan kişilerdi. Charles her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor ve bir şekerlemenin hayalini kuruyordu. Ama Cassius konuşuyordu:

"Bu değerli kişiye olan büyük ihtiyacımız..."

Charles esnemesini gizlemeye çalışırken, "Hepsi de çok sadıklar," diye düşündü. Teşkilat'a adanmış bütün bir ömür, vesaire. Ama bu biraz ukala bir versiyondu. Asil ve nazik, tıpkı Roseland'deki bir dans partisi gibi. Bazen, diyelim ki polo maçında kaçırdığı bir golden sonra, eski günlerde insanların ne kadar nazik ve asil olduklarını merak ederdi. Amadeo Falcaro'nun Üçüncü Yıl Temizliği sırasında kan gövdeyi götürmüş olmalıydı. Üç gün içinde iki bin infazdan bahsediyordu

tarih kitapları ve hemen ekliyordardı; temizlenenler artık işe yaramaz hale gelen, yeniden yapılandırılmamış, yeniden yapılandırılmayacak olan ve yeni bir toplumun inşa edilmekte ve örgütlenmekte olduğunu fark etmekten aciz haydutlardı.

Halloran, Charles'ın omzuna dokundu. "Az sonra ara verilecek efendim."

Perde alkışlar arasında inerken onlar da koridordan yukarı yürümeye başladılar. İnsanlar da yerlerinden kalkıyordu. Ve tam o sırada imkânsız gibi görünen şey oldu.

Halloran önden gidiyordu; Charles da hemen arkasındaydı. Diğer dört fedai ise etrafını sarmışlardı. Halloran koridorun sonundaki kapıdan lobiye ulaştığında yüzünü Charles'a döndü ve ne olduğu anlaşılamayan el-kol hareketleri yapmaya başladı. Yaklaşık bir saniye sonra Charles, Halloran'ın silahını çekmek üzere elini beline götürdüğünü, fakat silah kılıfında sıkıştığı için bir türlü çekemediğini fark etti.

Charles'ın solundaki fedai, "Tanrım," dedi hafifçe ve tam Halloran tabancasını çıkaracağı sırada kendini onun üzerine attı. .45 kalibrelik bir silahtan gelen boğuk bir patlama sesi duyuldu. Derken Charles'ın sağ kulağına bir metre kadar mesafede bir yerden ikinci ve bu kez boğuk olmayan bir ses geldi. Koridorun başındaki iki kişi cansız yere yığılırken kalabalıktan çılgınlıklar yükselmeye başladı. Biri epeyce yüksek bir sesle gürledi: "Sakin olun! Bunların hepsi oyunun bir parçası! Paniğe kapılmayın! Bu oyunun bir parçası!"

Adam bu şekilde bağırarak koridordaki kapıya doğru yöneldi, sonra sesi kesildi. Yerdeki kanı gördü, kokusunu duydu ve bayıldı.

Bir kadın Charles'ın sağındaki fedaiye yumruklarıyla vurarak bağırıyordu: "Kocama ne yaptın? Kocamı vurdun!" Kastettiği bayılan adamdı; Charles kadını çekip fedaiden uzaklaştırdı.

Her nasılsa lobiye ulaştılar; izleyicilerin büyük bir kısmı da onları takip ediyordu. Üç fedai kalabalığın önünü kesmeye çalışıyordu. Charles sağ kulağının işitmediğini fark etti ve bunun geçici olmasını diledi. Bu, o sırada kaygılanması gereken en son şeydi. Halloran ona ateş etmiş, Weltfisch adındaki

fedai ona engel olmuş, Donnel adındaki fedai de Halloran'ı vurmuştu.

Donnel'a sordu: "Halloran'ı uzun süredir tanır mıydın?"

Donnel, gözlerini kalabalıktan ayırmadan konuştu: "Birkaç yıl oldu, efendim. Koca bir fedai ordusu içindeki adamlardan biriydi işte."

"Beni buradan çıkar," dedi Orsino. "Teşkilat Binası'na."

Büyük siyah arabanın içinde, yaşadığı dehşeti neredeyse unutmuştu bile. Zamanın bu anıyı tamamen silmesini umuyordu. Bu pek poloya benzemiyordu; çünkü ateş edilirken doğrudan kendisine nişan alınmıştı.

Limuzin dev gibi Teşkilat Binası'nın önünde durdu ve gerekli kontroller yapıldıktan sonra Serbest Giriş Kapısı'ndan içeri süzüldü. Bir asansör arabayı yavaşça kaldırmaya başladı ve yolcular, Alkol Personel Dairesi, Alkol Test ve Araştırmaları, Ulaşım, Tahsilat Denetim ve Teftiş, Temizleme ve Boyama, Kadın İstihdam ve Emeklilik Hizmetleri gibi, Teşkilat üyesi olmasına rağmen Charles'ın daha önce hiç girmediği bölüm ve alt bölümlerden geçerek yukarı çıktılar, çıktılar, çıktılar ve en sonunda bir kata geldiklerinde asansör kendiliğinden durdu. Bu katta şu yazılıydı:

İcra ve Halkla İlişkiler

Saat daha 21.45'ti. F. W. Taylor içeride çalışıyor olmalıydı. Charles yanındakilere, "Siz burada bekleyin çocuklar," dedi ve içeri girebilmesi için gerekli şifreyi kapıya doğru fısıldadı. Kapı aniden açıldı.

F. W. Taylor bir mikrofona, makinalı tüfek hızıyla bir şeyler söylüyordu. Yorgunluktan ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Charles içeri girdiğinde yüzü biraz asıldı, ama daha sonra bu asıklık bir memnuniyet ifadesine dönüştü.

"Charles, oğlum! Otur şöyle!" Mikrofonu kapadı.

"Amca..." diye söze başladı Charles.

"Buraya uğraman büyük bir incelik. Tiyatroda olacağını sanıyordum."

"Oradaydım, Amca, ama..."

"Ben de *Organizasyon, Sembolizm ve Ahlak* kitabımın ye-

ni baskısı için bazı düzeltmeler üzerinde çalışıyordum. Bunun için bana ilham verenin kim olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Eminim edemem, Amca. Amca..."

"İhtiyar Thornberry, Chase National Bankası'nın başkanı. Genç McGurn'a kredi vermemek gibi büyük bir gaflette bulunmuş. Bankacılar! İnanmayacaksın ama insanlar eskiden mallarına el koymaları, gelirlerini almaları ve sonunda kendilerini köleleştirmeleri için bankacılara yalvarırdı. İnsanlar bunu talep ederdi. Tıpkı ucuz içki, tütün ve benzeri tüketim maddeleri, temiz kadınlar ve köşeyi dönmek için bir fırsat talep ettikleri gibi. Atalarımız da onlara minnettar kalırdı. O zamanlar atalarımız hor görülürdü, biliyorsun. İnsanların alabileceği fiyatlarla mal ve hizmet temin ettiklerinde suçlu damgası yerlerdi."

"Amca!"

"Sus, evlat, ne diyeceğini biliyorum. İnsanları sonsuza dek aptal yerine koyamazsın! Baskı ve kısıtlamalardan bıktıklarında, tüm güçleriyle ayaklandılar.

"İnsanlar seçme özgürlüğü istiyordu, Falcaro ve diğerleri de onları Teşkilat ve Çete etrafında örgütleyip Hükümet'i denize döktüler."

"Frank Amca..."

"Gerçi hâlâ arada sırada deniz kıyısındaki kentlerimizde sorun yaratmayı göze alabiliyor," diye devam etti F. W. Taylor. Konuya iyice ısınmıştı. "O ihtiyarın nasıl ağlayıp sızladığını görmeliydin. Eski moda bankacıların sonuncusu. Yapılan her şeyi hak ettiler onlar. Tüm bunlara kendileri neden oldu. O bırakınız yapsınlar diye tabir edilen ilkeyle hareket ettiler; bu bir süre işe yaradı, ama sonra her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Gümrük koruması, vergi affı, teşvik gibi şeyler istediler; düzenlemeler, düzenlemeler, düzenlemeler, her şeyin hep kendilerinden yana yontulmasını istediler, ama ortalıkta o kadar çok bankacı vardı ki sonunda yontulacak bir şey kalmadı. Baskı bir çığ gibi büyüdü ve Hükümet halkın gözündeki saygınlığını kaybetti. Kamu borcu denen bir şey vardı, şimdi sana bunun ne olduğunu açıklayamayacağım, sa-

dece bir kâğıdın üzerine yazılmış olan ve her şeyin maliyetini muazzam biçimde artıran bir şey olduğunu söyleyebilirim. İster inan ister inanma, bu kâğıdı yırtıp bir kenara atmadılar, ya da üzerinde yazılı olan şeyi silmediler. Sıradan insanların hayatta güzel olan hiçbir şeyi alacak paraları kalmayana kadar bunu yürürlükte tuttular."

"Amca..."

Georgia'nın Sea Island bölgesinde dikkatli bir periskop çırpıntılı denizi yararak dışarı çıktı. Periskopun diğer ucunda Kuzey Amerikan Donanması'ndan çelimsiz Kaptan Van Dellen ve tıknaz Yarbay Grinnel vardı.

"Biraz daha yaklaştırabilirsin, Van," dedi Grinnel usulca.

"Biraz egzersiz yapmanın bir zararı olmaz," diye karşılık verdi Van Dellen. Grinnel birkaç amirali çok, ama çok yakından tanıyordu ve bu nedenle Van Dellen, kendisiyle buyurgan değil, gayet nazik bir tonda konuşuyordu. Ama bu onun gemisiydi ve DİB tarafından çok gizli ve tehlikeli bir göreve de gönderilmiş olsa, hiç kimse kendisine gemisini nasıl kullanacağını söyleyemezdi.

Grinnel bu küçük şakaya dostça gülümsedi. "Bir şeyler saklamaya çalıştığını düşünebilirdim," dedi göbeğini okşayarak. "Ama beni çok iyi bilirsin."

Van Dellen gayet resmi bir tonda, "Böyle bir denizde hiçbir sorun çıkmaz," dedi. Grinnel, nüktedanlığı, bildiği çok sayıda dalavere ve bir çift silah haricinde, yanında kendisini koruyabilecek hiçbir şey olmadığı halde büyük bir tehlikeye atılmak üzereydi ve Van Dellen bu duruma uygun bir laf bulabilmek için düşünüyordu. Ama aklına gelen sadece şunlar oldu: Tanrım, şükürler olsun, bu bastıbacak Sosyokrat'tan kurtuluyorum. Kimsenin göremeyeceği bir anda bir fırsatını yakalasa eminim beni öldürür. Şükürler olsun ki ben bir Anayasacı'yım. Biz bu tip şeylere başvurmayız, yoksa vurur muyuz? Kimse bana asla bir şey söylemiyor. Bu adam değil denizaltı, taksi bile kullanamaz. Ve bu serseri bir gün amiral olacak. Ama benim oğlum da amiral olacak. Kafası çalışıyor, tıpkı annesi gibi.

Grinnel gülümsedi ve şöyle dedi: "Pekâlâ, zamanı geldi, değil mi?"

"Ne?" diye sordu Van Dellen. "Ha, ne demek istediğini anlıyorum. Chuck!" Denizcilerden birini çağırdı. "Yarbayın kapsülünü çıkarın. Şifreyi girerek fırlatmaya hazır vaziyette bekletin."

Yarbay oflaya pufloya, zor da olsa kapsüle yerleşirken depo görevlisine sertçe çıkıştı. "Bu şeyin daha önce kullanılmamış olduğundan emin misin? Hiç de yeniymiş gibi durmuyor."

Patavatsız bir sersem atıldı: "Daha üç dakika önce yepyeni ambalajı içinde gördüm, Yarbayım. Eğer konuşarak daha fazla zaman kaybedersek içine girmeniz iyice zorlaşacak. Şu anda..." Kronometresine bakarak devam etti: "...on yedi saniyeniz kaldı. Durun, ben yerleşmenize yardım edeyim."

Yarbay denizcinin yüzüne dikkatlice bakıp eşkalini asla unutmamak üzere hafızasına iyice kazıdıktan sonra kapsülün içine kıvrılarak oturdu. Üst kapak sertçe kapandı. Bir gün –ki o günü iple çekiyordu– bu fırlama söylediklerine çok pişman olacaktı. Van Dellen'a hazır olduğunu belirten bir işaret yaptı, o da belli belirsiz elini sallamak ve gülümsemek suretiyle karşılık verdi. Üç denizci kapsülü fırlatma kilidine yerleştirdi.

Viyuuu!

Kapsül bir ok gibi fırlayarak su yüzeyinde hızla ilerlemeye başladı. Rengi, otomatik olarak suyun rengini almıştı. Grinnel, pervane kolunu kontrol eden levreyi çevirerek kapsülü kıyıya doğru yöneltti. Dönüş epeyce çabuk olmuştu; kapsül, dümen, kol, motor, pervane, şaft, ne varsa hepsi yaklaşık on beş dakikada parçalara ayrılacaktı. Bu gerçekleştiğinde kıyıya ulaşmış olmak zorundaydı.

Ve ulaştığında da, 15 Ocak'a kadar serbest bir ajan olarak istediği gibi aylıklık yapabilecekti. Ama o tarihten sonra kendisini çok özel bir görev bekliyordu.

Charles Orsino sandalyesinde kıvranıyordu. Yalvarır gibi bir sesle tekrar "Amca..." dedi.

"Evet," dedi, F. W. Taylor gülererek. "İhtiyar Amadeo ve adamlarının suçlu oldukları söyleniyordu. Kamu borcuna ya da tüketim vergisine aldırmadan insanlara içki tedarik ettiklerinde veya güneyde tereyağını, kuzeyde de margarini ucuz fiyata sattıklarında kaçakçılıkla suçlanıyorlardı. Sigarayı ya da ulaşım biletlerini ucuza sattıklarında sahtekârlıkla suçlanıyorlardı. Malları, enflasyonun artmasına sebep olan aracılardan elinden kurtarıp doğrudan ve makul bir fiyata tüketiciye ulaştırdıklarında haydutlukla suçlanıyorlardı.

"Onlar suçlu, bankacılar ise toplumun lokomotifleriydi.

"Ama topluma egemen olan, konuştuğlarında ilahi gerçekleri dile getirdikleri varsayılan, inançlarına karşı çıkanları delilerle bir tutan bu bankacılar yine de belli bir noktaya kadar başarılı olmuşlardı ve belki de o günler için bulunabilecek en iyi çözüm buydu..."

Peder Ambrosius, tuzlanmış ringa balığından küçük bir parça kemirdi, ellerini sildi ve sandığındaki bir kutudan bir kaz tüyü ve bir parça parşömen kâğıdı çıkardı. Kâğıdın üzerindeki yazıları, sirkeye batırılmış bir sünger parçası ile sertçe sildikten sonra yazıların iyice kaybolduğunu ve kendisine de vaaz notlarını karalayabileceği boş bir yer kaldığını görerek memnun oldu. Parşömenin kurummasını beklerken kaz tüyünü uzunlamasına ortadan ikiye kesti; bu arada da sildiği yazının ne olduğunu amaçsızca merak ediyordu. (Sonradan Tacitus'un *Yıllıklar*, VII, i-v'inin mevcut son kopyası olduğunu anladı.)

O halde işbaşına. Bu vaazı, kutsal perhiz döneminin başlangıcını müjdeleyen Sexagesima Pazarı'nda verecekti. Peder Ambrosius'un aklı vaaz metninin arayışı içindeydi. Perhiz dönemi... ringa balığı... tövbe... büyük günahlar... açgözlülük... tefecilik... ödenmeyen kilise vergisi... tepedeki virane şato-

sunda yaşayan aptal kafalı genç Sir Baldwin... şimdi ringa balığı ve Sir Baldwin kilise vergisini ödeyene kadar *per saeculae saeculorum*.

Tam o anda, Sir Baldwin bir kabadayı edasıyla içeri girdi. Peder Ambrosius nazikçe ayağa kalktı ve pek de içten olmayan bir sesle şöyle dedi: "*Pax vobiscum*."

"Ha?" diye sordu Sir Baldwin. Aptal, mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, bana mı diyorsunuz, peder? Benimle Latince konuşmanızın hiçbir anlamı yok, biliyorsunuz. Ben Norman İngilizcesi konuşurum. Demek istediğim, eğer bu dil Majesteleri Richard için yeterince iyiyse, benim için de yeterince iyi demektir, değil mi? Şimdi, sizin için ne yapabiliyorum, peder?"

Peder Ambrosius belli belirsiz bir sesle bir hatırlatmada bulundu: "Siz beni görmeye geldiniz, Sir Baldwin."

"Ha? Ah, evet. Öyle. Geyik avlıyordum da, peder. Bütün sabah peşinde koştuktan sonra onu kaybettim ve böyle bir müşkülle karşılaştığımızda hangi azizden yardım istememiz gerekir onu soracaktım. Demek istediğim, arkadaşlarıma iyi bir spor gösterisi sunmak istedim ve bu geyiği kovalamaya başladım, ama işte kaçıp gitti. Beni yanlış anlamayın peder, hepsi iyi çocuklar, bu nedenle benimle alay etmeye falan kalkmadılar, ama bilirsiniz, bu gibi durumlarda yapılan muhabbetler insanın biraz canını sıkıyor, değil mi? Şimdi bana bir dostluk edin de işleri yoluna koyabilmem için hangi kıymetli din büyüğümüzden yardım istemem gerektiğini bana söyleyin Peder."

Peder Ambrosius dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tutarak biraz düşündü ve cevap verdi: "Aziz Hubert. Sanırım geyik avıyla ilgilenen oydu."

"Tabii ya, Peder! Aziz Hubert! Hubert, Hubert. Bunu bir daha unutmam çünkü Hubert adında bir kuzenim var. Onu yıllardır görmüyorum, zavallı adamcağız, fıstülü vardı, oradan buradan bulduğu artık yemekleri yiyerek yaşardı, bir gün olsun atının üzerine oturup ava çıkamazdı ki. Neyse, ben gideyim, ha yok, bir şey daha vardı. Bu pazar tefeciliğe karşı şöyle sert bir vaaz verseniz nasıl olur, ha? Şu köydeki dostu-

muz, hani kuyumcu olan, tutturmuş Fallowfield arazisini bana vereceksin diye. Kırk dekar yer, oranın artık bana ait olmadığını söyleyip başımın etini yiyor. Bir iyilik yapın peder, ve konuşurken kimi kastettiğinizi anlaması için birkaç kez şöyle sertçe gözlerinin içine bakın, ha?"

"Tefecilik günahdır," dedi Peder Ambrosius ihtiyatla. "Ama Fallowfield arazisi bu işe nasıl bulaştı?"

Sir Baldwin, sarkık, sarı bıyıklarının uçlarını sıkıntılı bir ifadeyle çekiştirdi. "Gerçek şu ki, ondan yirmi mark borç aldığımında Fallowfield arazisini teminat olarak göstermiştim. Sorarım size peder, arazimi icara verdiğim o Sakson domuzlar hem tembel, hem de hırsızsa ve bu yüzden parayı denkleştiremediysem bu benim suçum mu?"

Peder sinirlenmiş, ama bunu belli etmemişti. Kendisi de bir Anglosakson'du. "Elimden geleni yaparım," dedi. "Sir Baldwin, gitmeden önce rica etsem..."

Genç adam tam kapının ağzında durdu ve geri döndü.

"Gitmeden önce size kilise verginizi ne zaman ödeyeceğinizi sorabilir miyim? Aşar vergisini hiç sormuyorum bile."

Sir Baldwin elini şöyle bir sallayarak bu konu üzerinde pek durmadığını belli etti.

"Size az önce de söylediğim gibi Peder, meteliğe kurşun atmam yetmiyormuş gibi bir de bana babamdan ve ona da babasından kalan Fallowfield arazisini terk etmem gerektiğini söyleyip duran köydeki bu adam çıktı başıma. Hal böyle iken ben o lanet –kusura bakmayın– kilise vergisini, aşar vergisini ve siz din adamlarının bizden beklediği tüm o şeyleri nasıl öderim, ha?" Tam Peder Ambrosius konuşmaya başlayacağı sırada eldivenli elini kaldırdı. "Hayır, peder, bu konuda tek kelime daha istemiyorum. Biliyorum, böyle davranmaya devam edersem cennete gidemeyeceğimi söylemek için can atıyorsunuz. Sizin ne kadar bilgili, görgülü falan olduğunuzdan şüphem yok, ama gene de benim de size söyleyeceğim bir şeyler var, ha? Gerçek şu ki, peder, ben cennete gideceğim. Anlıyor musunuz, peder, Tanrı bir centilmendir ve herkesin başına gelebilecek bir para sorunu yüzünden başka bir centilmeni cennetinden mahrum etmeyecektir, öyle değil mi?"

Peder Ambrosius artık bu kadar budalalığa da dayanamazdı, gözleri kapandı.

"Doğrusu ya," diye şen şakrak bir sesle devam etti Sir Baldwin. "Ve şu değerli din büyüğümüzün adı da Aziz Hubert'ti. Unutmamışım, gördünüz mü? Ben öyle bazı insanların sandığı gibi aptal biri değilim." Ve ıslıkla neşeli bir şarkı tutturarak gitti.

Peder Ambrosius tekrar oturarak parşömene baktı. Bu küstah züppenin hayırına tefecilik üzerine bir vaaz vermeliydi. Tabii ki tefecilik günahtı. Bir Hristiyan ihtiyaç sahibi birine borç verdiğinde maliyetin ya da ödemeye kadar geçen zamanın hesabını yapmamalıydı. Ama Sir Baldwin'in o güne kadar herhangi birine bir şey ödünç verdiğini kim duymuştu ki? Tamam, o bölgenin lorduydu ve herkesi bir istilaya karşı koruyordu, ama zaten artık istilalar tarihe karışmış görünüyordu...

Peder kalemini yorgun bir ifadeyle mürekkebe bandırdıktan sonra parşömenin üzerine şunları yazmaya başladı: ROM. XIII ii, viii, XV i. "Her kim ki düzene karşı gelir, Tanrı'nın emirlerine karşı gelmiş olur...hiç kimseye borçlu kalmayın... biz güçlüler zayıflara yardımcı olmalıyız..." Üç tabakalık bu metin, kürsüden sert bir ifadeyle okunduğunda, köy kuyumcusunun Sir Baldwin'e yaptığı baskılara ısrarla devam etmeden önce konuyu tekrar düşünmesini sağlayacaktı şüphesiz. Tefecilik günahtı.

Çekingen bir el kapıyı çaldı.

Kuyumcu John adındaki bu deri önlüklü adam, öylece kapıda duruyor, yanık izleriyle dolu büyük ellerinin arasında şapkasını eğip büküyordu.

"Sen misin evlat? İçeri gir." Ama kaşları elinde olmadan çatılmıştı. En büyük günahlardan biri olan açgözlülüğe yenilmemesi gerekirdi. "Evet, ne istiyorsun?"

"Peder," dedi kuyumcu, "size bunu vermeye geldim." Pedere deriden yapılmış, yumuşak bir para kesesi uzattı. İçindekiler şingirdiyordu.

Peder Ambrosius çantayı masasının üzerine boşalttıktan sonra meraklı parmaklarıyla büyük gümüş sikkeleri karıştırmaya başladı. Beş mark ve on bir gümüş peni. Perhiz döne-

mine kadar artık tuzlanmış ringa balığı yemek yok! Piskoposa, gözünde kendisinin ve cemaatinin saygınlığını artırmaya yetecek gümüş hediyeler! Kutsal Bakire'yi tasvir eden resimlere yaldız! Belki de kilise pencerelerinden bir veya ikisine cam!

Ama sonra sertleşti ve parayı tekrar kesenin içine koydu. "Bu parayı günah işleyerek kazandın," dedi donuk bir sesle. "Açgözlülüğüne yenik düşüp Hristiyan kardeşlerine faizle para verdin ve tefecilik yaparak günah işledin. Bu parayı Kili-se'ye değil, mağdur ettiğin kişilere geri ver."

Kuyumcu ağlamaklı bir sesle, "Peder," dedi. "Özür dile-
rim ama anlamıyorsunuz. Bana gelerek para isteyip duruyor-
lar. Kendileri açısından bir sorun olmadığını, tıpkı bir atı ki-
ralar gibi parayı kiraladıklarını söylüyorlar. Bu mantıklı değil
mi sizce? Benim tefeci olmak istediğimi mi sanıyorsunuz?
Hayır! Ben dürüst bir kuyumcuydum, ama dürüst bir ku-
yumcu, köydeki bütün paranın bir şekilde ellerine akmasına
engel olamaz. Biri gelir, bir mark verip bu paraya bütün yıl
göz kulak olmanız için bir peni öder. Diğeri gelir gümüş pa-
ralarını emanet eder, arta kalan sikkeler de sizin olur. Sonra
başkaları gelip, 'Filancanın bir markını bir yıllığına bana
ödünç ver, sana vadesi gelince geri verir, bir mark da fazladan
öderim,' der. Peder, onlar gelip bana yalvarıyor! Eğer ödünç
para vermezsem mahvolacaklarını, doktor parası denkleştire-
mezlerse ihtiyar anne-babalarının öleceğini ya da kutsal tö-
renler için gerekli parayı bulamazlarsa ölen yakınlarının son-
suza kadar cehennem ateşiyle kavrulacağını söylüyorlar. Böy-
le bir durumda insan ne yapabilir ki?"

"Artık günah işleme," diye kestirip attı peder. Bu pek zor
değildi.

Kuyumcu sinirlenmeye başlıyordu. "Sizin için orada otu-
rup bunları söylemek çok kolay, Peder. Ama Goodie Ho-
wat'ın ruhunun huzur içinde yatabilmesi için yaptığınız o tö-
renin parası nasıl ödendi sanıyorsunuz? Ya da biralarını Glas-
tonbury'de daha iyi bir fiyata satabilmek için Biracı Tom'un
o arabayı hangi parayla satın aldığını hiç düşündünüz mü?
Peki ya çiftçi Major ürünleri mahvolmasın diye büyük fırtı-
nadan önce Wealing'den hasat için getirttiği adamların para-

sını nasıl ödedi? Daha bunlar gibi yüzlerce örnek verebilirim. Size şu kadarını söyleyeyim, kuyumcu John olmasa bu köy daha da beter bir yer olurdu ve o kuyumcunun bir günahkâr olarak anılmaya artık daha fazla tahammülü yok! Tefecilik işine bulaşmak istemezdim, ama bulaştım ve bulaşınca da, yolda rastladıkları zaman bana küçümseyerek bakıp burunlarından kıl aldırmayanların borç istemek üzere dükkânıma geldiklerinde nasıl süklüm püklüm olduklarını gördüm!"

Kuyumcunun bu aniden parlayan öfkesi pederi şaşkına çevirmişti. John dürüst görünüyordu, gerçekler ortadaydı, ama yapılan bir kötülükten iyilik doğar mıydı ki? Ayrıca bizzat Papa Hazretleri'nin de bu gibi çevrelerle, yani bankacı ya da banker ya da kendilerine her ne ad veriyorlarsa onlarla iş yaptığına dair söylentiler vardı...

"Bu konuyu biraz düşünmeliyim, oğlum," dedi. "Belki biraz aceleci davrandım. Belki de Aziz Paul'ün zamanında tefecilik tamamıyla farklı bir şeydi. Belki de senin yaptığın tam olarak tefecilik değil de ona benzer bir şey. Bu gümüşleri bana bırakabilirsin."

John gittikten sonra Peder Ambrosius gözlerini sıkıca kapadı ve her iki elini de yumruk yaparak alnına bastırdı. Her şey gerçekten değişmişti. Eski Ahit indirildiği zamanlarda bir erkeğin birden fazla karısı olabiliyordu. Bu şu anda günahtı, ama İbrahim, İshak ve Yakup peygamberler kesinlikle cennette değiller miydi? İsa'nın havarilerinden Aziz Paul, bir putperest deniziyle çevrili küçük Hristiyan adacıklarına mektuplar yazmıştı. Tabii ki o günlerde Hristiyanların ortak düşmana karşı birbirlerine sıkı sıkıya sarılmaları gerekliydi, ama artık günümüzde bu bağları azıcık gevşetmenin ne zararı olabilirdi ki? Nasıl oluyordu da günahkâr yollardan kazanılmış bir para Goodie Howat'ın ruhu için yapılan bir törenin masraflarını karşılayabiliyor, Tom'un yaptığı biranın daha iyi bir fiyata satılmasını sağlayabiliyor ya da köylünün ürününü afetten koruyabiliyordu? Şeytan bir düzenbazdı, ama o kadar da düzenbaz değildi şüphesiz. Böyle bir iki tane daha küçük hile ile bu köy bir yeryüzü cennetine dönüşebilirdi!

Peder Ambrosius çalışmakta olduğu masadan aniden kal-

karak taştan yapılma küçük kilisenin sunağına doğru atıldı ve bir rahlenin üzerinde bulunan metal kaplı kocaman İncil'in sayfalarını hışımla çevirmeye başladı.

"Çünkü para aşkı bütün kötülüklerin anasıdır..."

Peder Ambrosius o an şu gerçeği bütün çıplaklığıyla anladı ki Aziz Paul'ün söyledikleri kuyumcu John'un değil Sir Baldwin'in para aşkını kastediyordu.

Yeniden fırlayarak çalışma masasına döndü ve parşömenin üzerinde gıcırdatarak gezdirdiği kalemiyle Tacitus'un *Yıllıklar VII*, i-v eserinden kalan son belirsiz izleri de yok etti. Evet, vaaz konuşmasında birilerini paylayacaktı, ama bu kişi kuyumcu John olmayacaktı. Tanrı'nın emirlerine karşı geldiği ve Fallowfield arazisini borçlu olduğu kişiye devretmeyi reddettiği için Sir Baldwin'i bir güzel azarlayacaktı. O Pazar kilisedekiler homurdanarak söylediklerini onaylayacak ve köye bu kadar hayrı dokunmuş bir kişiyi, köyün para kaynağını dolandırmaya kalktığı için Sir Baldwin'e kötü kötü bakacaktı.

F. W. Taylor gülerek sözlerini tamamladı: "İşte gücün bir elden diğerine nasıl geçtiğini ve halkın da bunu nasıl tereddütsüz kabullendiğini gördün. Ne gariptir ki güç ne zaman el değiştirirse insanlar bunun son olduğunu düşünürler."

Söyleyeceklerini bitirmiş görünüyordu.

"Amca," dedi Orsino, "Biri beni öldürmek istedi."

Taylor uzunca bir süre sessizce Orsino'ya baktı. "Ne oldu?" diye sordu nihayet.

"Resmi davetli olarak beş fedaimle birlikte tiyatroya gitmiştim. Halloran isimli başfedaim bana ateş etti. Diğer fedailerden biri kendini siper etti ve vurulup öldü."

Taylor hemen önündeki düğmelere basmaya başladı. Çok sayıda ekranda çok sayıda simabeliriyor, Taylor da onlara emirler yağdırıyordu. "Charles Orsino'nun bu geceki başfedaisi Halloran. Hemen araştırın. Her şeyi. Orsino'yu öldürmeye çalıştı. Bu geceki diğer koruma görevlileri için de aynısı geçerli."

Kumanda masasındaki düğmeleri kapattı ve sert bir ifadeyle Orsino'ya baktı. "Şimdi sen söyle bakalım," dedi. "Orada ne arıyordun?"

Orsino tedirgin bir sesle, "Ben sadece işimi yapıyordum, Amca," dedi.

"Hâlâ 101. Bölge'de kuryelik mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Düşüp kalktığın bir kadın var mı?"

"Özel bir şey yok, Amca. Önemli bir şey değil."

"Son zamanlarda birine ceza verdiğin ya da rütbesini düşürdüğün oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Bizim bölge saat gibi çalışır. Ahlaki yönden Mississippi'nin doğusundaki hiçbir grup onlarla boy ölçüşemez. Niye bu konunun üzerinde bu kadar duruyorsun?"

"Çünkü sen üçüncüsün. Diğer ikisi, kuzenin Thomas McGurn ve amcan Robert Orsino'nun yanlarında kendilerine siper olacak fedaileri yoktu. Bir soru daha."

"Evet, Amca."

"Oğlum, bunu bana neden buraya ilk geldiğinde söylemedin?"

4

Ertesi gün aile meclisi toplandı. Henüz çok genç olan Orsino daha önce hiçbir toplantıya kabul edilmemişti. O günkü istisnanın nedenini biliyor, ama bu neden hiç de hoşuna gitmiyordu.

Edward Falcaro, korkunç, uzun, beyaz sakallarını masanın etrafına toplanmış olan otuz küsur Teşkilat liderine doğru sallayarak gürlledi: "Sanırım üretimimizi gözden geçirmek vesaire gibi işleri daha sonraya bırakmamız gerekecek. Şu kahrolası silahlı saldırı hakkında konuşmak istiyorum. Dick, bize bugüne kadarki hikâyeyi anlat."

Berbat bir puro yakarak arkasına yaslandı.

Richard W. Reiner ayağa kalktı. "Thomas McGurn," diye söze başladı ve devam etti: "15 Nisan'da Astor'daki evinin yemek odasında bir makinalı tüfekten çıkan sekiz kurşuna

hedef olarak can verdi. Şüpheler, garsonu Elsie Warshofsky üzerinde yoğunlaşıyor, ama..."

Edward Falcaro bağırarak araya girdi: "Allah kahretsin, ne şüphesi! Onu garson öldürdü, öyle değil mi?"

"Ben de tam onu söylemek üzereydim, ama şu ana kadar elde edilen deliller pek birbirini tumuyor. Bayan Warshofsky yemek odasının penceresinden aşağı atladı, düştü ya da itildi. Makinalı tüfek de pencerenin hemen yanında bulundu. Bilinen hiçbir tanık yok. Bayan Warshofsky'nin geçmişinde ise sıradışı hiçbir şey göze çarpmıyor. Bir yakınının verdiği ifadeye göre, ki bu yakını söylediklerinin hiçbir kesin bilgiye dayanmadığını da açıkça belirtti, Bayan Warshofsky'nin bazı konuşmalarından onun D. A. R. adlı gizli terör örgütüne üye olabileceği konusunda şüpheye kapılmış. Bu açıdan Bayan Warshofsky'nin kızlık soyadının Adams olduğunu belirtmekte de yarar var.

"Robert Orsino, 21 Nisan'da yastığının içine gizlenmiş olan ve basınca karşı duyarlı bir fünüye ile ateşlenen bir termit bombasıyla öldürüldü. Uşağı Edward Blythe ortadan kayboldu. 23 Nisan günü Montauk Point plajında polis tarafından enselendi, ama sorguya çekilemeden öldü. Midesi üzerinde yapılan inceleme sonucunda öldürücü miktarda sodyum flüorit saptandı. Zehri kendisinin içtiği sanılıyor."

"Sanılıyor mu!" diye hiddetle atıldı ihtiyar adam ve oradaki herkesi öldürmeye yetecek bir miktar puro dumanı üfledi.

"Blythe'in geçmişinde de..." diye yumuşak bir sesle devam etti Reiner, "...olağandışı hiçbir şey yok. Kuzey Amerika Hükümeti Donanması denilen şeye ait bir ticaret ve savaş gemisinin 23-24 Nisan geceleri yerel halk tarafından Montauk Point açıklarında görüldüğünü de eklemek istiyorum.

"Charles Orsino, 30 Nisan günü Costello Memorial Tiyatrosu'nda fedaisi James Halloran tarafından saldırıya uğradı. Halloran'ın açtığı bir el ateş sonucu bir başka fedai hayatını kaybetti ve sonra da kendisi öldü. Halloran'ın geçmişinde de tarihe büyük bir ilgi duyması dışında hiçbir dikkat çekici nokta yok. Teşkilat ve Çete öncesi Amerika hakkındaki eski kitapları topluyor ve bunları da muhtemelen okuyordu. Polis

müfettişleri yatağının başucunda 1942 yılında Morison ve Commager tarafından yazılmış olan *Amerikan Cumhuriyeti'nin Gelişimi* adlı bir kitap buldular. Kitabın 'Bağımsızlık Savaşı' başlıklı onuncu bölümü açıktı."

Reiner yerine oturdu.

F. W. Taylor kuru bir sesle konuşmaya başladı: "Wars-hofsky, Blythe ve Halloran'ın Kuzey Amerika Donanması'nda görevli olduklarını söylemeyi unutmadın mı Dick?"

Reiner cevap verdi: "Şaka yapıyor olmalısın. Bazı önemli gerçekleri atladığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Taşları büyük bir maharetle dizdiğini söylemeye çalışıyorum. Bir dedikodu, görülüp görülmediği belli olmayan bir savaş-ticaret gemisi ve bir adamın hobileri hakkında verdiğin bilgilerle bize denizdeki o serserileri temizlememiz gerektiğini anlatmaya çalışıyorsun, değil mi? Öteden beri bunu savunmaz mısın zaten?"

"Kendilerine Kuzey Amerika Hükümeti Donanması diyen şu baş belaları hakkındaki tutumumu daha önce de dile getirdim, bundan utanacak değilim; yeri ve zamanı geldiğinde aynı görüşü savunmaktan da çekinmem."

"İkiniz de çenenizi kapatın," diye gürlledi Edward Falcaro. "Düşünmeye çalışıyorum." Belki bir yarım dakika kadar düşündükten sonra kafasını kaldırdı ve ne söyleyeceğini merakla bekleyenleri şaşırttı: "Herhangi bir fikri olan var mı?"

Charles Orsino cüretine kendisi de şaşıarak konuşmak üzere boğazını temizledi. İhtiyar adamın kaşları kalkmıştı, ama istemeyerek de olsa sordu: "Seni öldürmeye degecek kadar önemli bulduklarına göre belki sen bir şeyler söylersin."

Orsino cevap verdi: "Belki de Avrupa ya da Asya'daki bir örgütün işidir, olamaz mı?"

Edward Falcaro sordu: "Avrupa ya da Asya hakkında bilgisi olan var mı? Jimmy, sen bir keresinde oralara gitmiştin, değil mi? Çete'nin Meksikalı işçilerle sorunları olduğunda Anadolu haşhaş hakkında inceleme yapmıştın."

Jimmy Falcaro, makına gıcirtısını andıran bir sesle konuştu: "Ah, evet. Zaman kaybından başka bir şey değildi. Sadece ailelerine yetecek kadar yiyecek yetiştirip belki çeyrek dönüm

bir yerde de haşhaş üreten zavallı küçük çiftçi aileleri işte. Çin Denizi'nden Akdeniz'e kadar bundan başka bir şey bulamazsın. İngiltere nasıl, Frank? Haydi konuş. Bir keresinde bana anlatmıştın."

Taylor ayağa kalktı. "Ormanlar İngiltere'ye geri döndü. Oradaki finansman güçleri morallerini kaybedip paradokslardan kurtulamayınca her şeyin sonu gelmişti. Böyle bir durumda, işleri devralıp üretim ve dağıtım hizmetlerini yerine getirmeye hazır, geniş ve erkeklerin çoğunlukta olduğu bir suçlu sınıfı gerekir. Belki bazılarınız İngiltere'de durumun nasıl olduğunu bilirsiniz. Zavallı sersemeler, yasadışı yollara kesinlikle başvuramazlar, saygıdeğer olmayan hiçbir şeyi yapmazlardı. Kulağıma gelen haberlere göre İngiltere şu anda bir ormanmış ve açlıktan ölmek üzere olan birkaç yüz insan yaşıyormuş. Bir dostumun anlattığına bakılırsa erkekler hâlâ melon şapkalarını giyip şehirdeki ofislerine yollanıyorlarmış.

"Fransa, zamanlarının dörtte üçünde sarhoş dolaşan köylülerle dolu.

"Rusya ise sürekli sarhoş dolaşan köylülerle dolu.

"Almanya'ya gelince, orada da suçlu sınıfı biraz fazla büyük ve fazla erkek-ağırlıklıydı. Şu anda ülke mezarlığa dönmüş durumda."

Omzunu silktilti: "Birinin bunu söylemesi gerek. Çete bizim peşimizde."

Reiner fırlayarak ayağa kalktı: "Böyle bir varsayımı ben asla desteklemem!" Keskin bir sesle bağırıyordu. "Barış dolu bir yüzyılın geride kaldığını ima etmek büyük zararlar doğurur. Batı'da üç bin millik bir sınıra sahip olduğumuz dostumuz..."

Taylor alaycı bir sesle müdahale etti: "Bir tek yerde bile tahkim edilmemiş, kusursuz ve sorunsuz bir sınır, dostlarım..."

Edward Falcaro bağırıldı: "Kes şu saçmalığı, Frank Taylor! Ortada gülünecek bir şey yok."

Taylor araya girdi: "Son zamanlarda Çete Bölgesi'ne gittin mi?"

"Gittim," dedi ihtiyar adam. Kaşları çatılmıştı.

"Nasıl buldun?"

Edward Falcaro öfkeyle omuzlarını silkti: "Onların yöntemleri farklı, bizimki farklı. Regan soyu giderek zayıflıyor, ama Jimmy Regan'ın eski günlerde Amadeo Falcaro ile el ele olduğunu unutacak değiliz. Vefa denen bir şey var."

"Körlük denen de bir şey var," dedi F. W. Taylor.

Çok ileri gitmişti. Edward Falcaro oturduğu yerden kalktı ve öne eğilerek ellerini masaya dayadı. Sakin bir sesle konuşmaya başladı: "Size bir açıklama yapayım, beyler. Çete Bölgesi'nde işlerin durumundan memnun olduğumu söyleyemem. İhtiyar Regan'ı dengeli ve güvenilir bulduğumu söyleyemem. Çete müşterilerinin kendilerine sunulan hizmetlerden Teşkilat müşterileri kadar memnun olduklarını da söyleyemem. Çete Bölgesi'ne yaptığımız ziyaretler sırasında sadece Çete yetkililerinin görmemizi istediği şeyleri görebildiğimizi de gayet iyi biliyorum. Ama özgürlük ve hizmet ilkeleri üzerine kurulmuş bir grubun böylesine büyük bir hata yapabileceğine de inanamıyorum.

"Yanılıyor olabilirim, beyler. Ama Jimmy Regan'ın soyundan gelen birinin Amadeo Falcaro'nun soyundan gelen birinin öldürülmesini emredebileceğine inanamıyorum. Önce diğer bütün olasılıkları gözden geçirmeliyiz. Anlaşıldı mı, Frank?"

"Evet," dedi Taylor.

Edward Falcaro "Pekâlâ," diye homurdandı. "Şimdi olayı sistematik bir biçimde ele alalım. Dick, sen bu vahşetten Hükümet'in sorumlu olduğu görüşünü savunuyorsun. Ben bunu düşünmek bile istemiyorum. Eğer öyleyse, onları yakalayıp bu sorunu halledebilmek için epey zaman harcamamız gerekecek. Olaylar küçük bir savaş-ticaret gemisiyle kıyıda yapacakları saldırılardan ibaret kalacaksa bundan çok da rahatsız olacağımı söyleyemem. Fazla hasar vermiyorlar, bizim her an tetikte olmamızı sağlıyorlar ve belki de en önemlisi, müşterilerimizin o eski kötü günlere ilişkin hatıralarını canlı tutarak onları nasıl bir felaketten kurtardığımızı hatırlatıyorlar. Bunlar uzun ve pahalı bir mücadelenin kesin olmayan kazançlarından vazgeçmek için yeterli sebepler. Ama işin içine

suikast girmişse sanırım defterlerini dürmekten başka çaremiz yok, ancak önce emin olmalıyız."

"Konuşabilir miyim?" diye sordu Reiner. Sesi buz gibiydi. İhtiyar adam başını salladı ve purosunu yeniden yaktı.

"Benim için, fanatik derler, arkamdan tabii," dedi Reiner. Bunu söylerken kasten ve imalı bir biçimde F. W. Taylor'ın olduğu yöne doğru bakmamıştı. "Bu belki de doğrudur ve belki de bu gibi zamanlarda fanatizme ihtiyaç vardır. Şimdi şu Hükümet denen şeyin ne işe yaradığına bir bakalım: acımasız vergiler, kumarın kökünün kazınması, yoksulların hayatın en temel zevklerinden mahrum bırakılması ve zenginler dışında herkes için bu zevklerin kısıtlanması, barbarlık derecesinde ağır cezalarla güya cinsel namusun dayatılması, her saat, her dakika bir yenisi yapılan sonsuz düzenlemeler, zorlamalar. Hükümet'in iktidarı elinde bulundurduğu günlerdeki sicili böyleydi ve o iktidarı tekrar elde ederse de bundan farklı olmayacaktır. Özgürlüğümüze yönelik bu tehdidin devamı halinde ortaya çıkacağı iddia edilen bazı küçük yararlar için bunlara nasıl göz yumabiliriz, bir türlü anlamıyorum." Yüzü nahoş bir anının etkisiyle asıldı ve bir an duraksadı. Sonra daha alçak, daha mutsuz bir sesle devam etti: "Geçenlerde kulak misafiri olduğum bir konuşma beni dehşete düşürdü. Sık sık gittiğim bir at yarışı lokalinin çocuk bölümünde iki küçük çocuk bahis oynuyorlardı ve yüz dolarlık gişeye doğru giderken çocukların saf konuşmalarını duyabilmek için bir an durdum. Sanıyorum Hialeah'taki altıncı yarışın tahmin formunu dolduruyorlardı, o sırada çocuklardan biri şöyle dedi: 'Annem hiç at yarışı oynamaz. Yarış oynanan bütün salonların kapatılması gerektiğini söylüyor.'

"Bunu duymak kalbimi sızlattı, beyler. İçimden çocuğu bir kenara çekip ona şöyle demek geldi: 'Oğlum, annen at yarışı oynamak zorunda değil. İstemediği sürece hiç kimse at yarışı oynamak zorunda değil. Ama bir tek kişi bile bir at üstüne bahse girmek ve bir diğeri de o bahsi görmek istedikçe, hiç kimsenin at yarışı salonları kapatılsın demeye hakkı yok.' Tabii ki çocuğu bir kenara çekip bunları söylemedim. Bu, sorununa pratik bir yaklaşım olmazdı. Pratik çözüm benim hep

savunageldiğim ve hâlâ da savunduğum çözümdür. Hastalığı kökünden kazıyalım! Hükümet'in kalıntılarını ortadan kaldıralım ve kanayan bu yarayı bir daha asla açılmayacak şekilde dağlayalım. Fazla sert konuştuğumu falan düşünmeyin. Masum bir çocuğun dimağı, kardeşlerinin özgürlüklerinin çiğnenmesi ve zararsız zevklerinin kısıtlanması gerektiğini söyleyecek kadar zehirlenmişse kanım donar ve ben buna tek bir isim veririm: ihanet."

Orsino kendinden geçmiş bir şekilde konuşmayı dinledikten sonra masadan yükselen alkış tufanına katıldı. Kendisinin Hükümet'le hiçbir zaman bir sorunu olmamış ve DAR terör örgütünün varlığına dair şüphe götürür söylentilere de pek itibar etmemişti, ama Reiner onlara bu tehlikeyi yakından hissettirmişti!

Fakat Frank Amca'nın ayakları yere basıyordu. "Öyle görünüyor ki esas konudan uzaklaştık," dedi yavan bir sesle. "Hafızasının tazelenmesine ihtiyaç duyanlar için bir kez daha söyleyeyim, konumuz iki suikast ve bir suikast teşebbüsü. Ben bu konuyla Reiner'in paranoya derecesine varan şüpheleri arasındaki bağlantıyı göremiyorum, eğer böyle bir bağlantı varsa tabii. Özellikle de 'ihanet' sözcüğüyle ne kastedildiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Neye ihanet, bize mi? Teşkilat bir hükümet değildir. Bir hükümetin sembolleri ya da gelenekleri arasında sıkışıp kalmamalıdır, yoksa bunlar Teşkilat'ı önce dizginler, sonra da boğar. Teşkilat, yüksek moralin ve haz peşinde koşan rahat bir kişiliğin örgütüdür. Hükümet'in yerini almış olmasının nedeni de, Hükümet'in düşük moralî, sert, sofu ve sado-mazoşist bir kişiliği temsil eden bir örgüt haline dönüştüğü gerçeğidir. Teşkilat'ın sonsuza dek yaşayacağına düşünmek gibi bir yanılğı içinde değilim, umarım buradaki hiç kimse de değildir. Tabii ki benim ömrüm, çocuklarımla ömrü ve benden öngörebileceğim kadar sonraki nesillerin ömrü boyunca yaşamasını isterim, ama işi daha doğmamış torunlarımla torunlarına kadar uzatmak için içimde dayanılmaz bir istek olduğunu da düşünmeyin. Şimdi, eğer aramızda Teşkilat'ın bu kadar uzun yaşamasını istemeyen varsa kendisine bir tavsiyede bulunacağım: Teşkilat'ın moralini

bozmanın en kısa yolu ilk aşamada Dick Reiner'in kutsal savaş teklifini kabul etmektir. Sonra işe bir cadı avı başlatarak, nüfus sayımı yaparak, tüketim vergisi koyarak ve başkalarına saldırıp savaş çıkartarak devam edebiliriz. Şimdi, tekrar suikastlara dönmeye ne dersiniz?"

Orsino kafasını salladı. İyice akli karışmıştı. Ama bir kız odaya girip Edward Falcaro'nun kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra usulca yanına oturduğunda bu karışıklık yok oldu. Kızın farkına varan tek kişi kendisi değildi. Orada bulunan yüzlerin pek çoğunda şaşkınlık ve biraz da öfke vardı. Teşkilat'ın çok katı bir erkek-egemen geleneği vardı.

Edward Falcaro, bu şaşkınlık ve öfkeyi görmezden gelerek sakın bir sesle şöyle dedi: "Senin söylediklerinden anladığım kadarı çok ilginçti, Frank. Ama yapılacak en akıllıca şey olduğuna inandığım bir şeyi yaptıktan sonra senden bunun nedenlerini dinlemek ve söylediklerinin yüzde elli-altmışının aklımın ucundan bile geçmemiş olduğunu görmek her zaman ilginç gelmiştir bana."

Masadakilerden bir kahkaha yükselince Charles Orsino bunun haksızlık olduğunu düşündü. Taylor'ın Falcaro'ya olan inancının çözümlene gücüne değil sezgisel yargılara dayandığını hem Orsino, hem Edward Falcaro, hem de herkes biliyordu. İhtiyar adamın, bu gülüşmelerin masadaki tartışma ve münasebetsizlik havasını yok edebileceğini sandığını – sezgisel olarak– düşündü.

Falcaro devam etti: "Şu anki durum hakkında pek fazla bir bilgimiz yok, değil mi?" Yeni bir puro çıkardı ve düşünceli bir tavırla yaktı. Yoğun bir duman bulutunun içinden şöyle seslendi: "Öyleyse yapılacak şey daha fazla bilgi elde etmek, değil mi?" Bıyığına ve purosuna rağmen kurnaz ve muzip bir çocuk havası vardı. "Öyleyse Hükümet'in içine bir adamımızı sızdırıp gerçekten suikastlarla bir ilgileri olup olmadığını anlamaya ne dersiniz?"

Bir şeyler söyleyecek kadar saf olan tek kişi Charles Orsino'ydu, diğerleri ihtiyar adamın kafasında bir tilki dolaştığını biliyorlardı: "Bunu yapamazsınız, efendim! Yalan makinaları, hapları, bunlara benzer bir sürü şeyleri var..." Falcaro'nun

fazla sevimli gülümsemesi ve diğerlerinin de nefretin eşiğinde bir kızgınlık taşıyan bakışları karşısında sesi hazin bir şekilde azalarak kesildi. Esrarengiz kız kaşlarını çatmıştı. "Allah hepsini kahretsin!" diye düşündü Charles. Sandalyesine otururken içinden, "Yer yarılsa da içine girsem," diye geçiriyordu.

"Genç adam," diye yumuşak bir sesle söze başladı Falcaro, "...gerçeği söylüyor ve bunu hepimiz de gayet iyi biliyoruz. Ama ya yalan makinalarından ve haplardan kurtulmanın bir yolunu bulmuşsak, beyler? Aranızda ölümü bile göze alarak Hükümet'e sızıp casusluk yapacak ve elde ettiği bilgileri bize rapor edecek kadar cesur bir arkadaş var mı?"

Charles ayağa kalktı; biraz önceki utancını herkesin içinde telafi etmek için duyduğu karşı konulmaz gereksinim, ihtiyatlılığını ve çekingenliğini silip atmıştı. "Ben varım, efendim," dedi gayet sakin. *Ve eğer öldürülürsem o zaman günlerini görürler, çok üzülürler.*

Charles, upuzun odanın bir ucundan masanın başına dek, ne kadar iyi bir izlenim uyandırdığını düşünerek kararlı adımlarla yürüdü. Ama Frank Amca, tam yanından geçerken Charles'ı kolundan tutup durdurarak bu gösteriyi mahvetti. "İyi şanslar, Charles," diye fısıldadı Frank Amca. "Ve Tanrı aşkına kendine dikkat et. İhtiyar şeytanın başından beri bunu planladığını görmüyor musun?"

"Hoşça kal, Frank Amca," dedi Charles. Yürürken birden kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Genç bayan ayağa kalkarak Charles'a kapıyı açtı. Bir kedi kadar zarıftı ve Charles Orsino'ya öyle geliyordu ki kanarya da kendisiydi.

Max Wyman, daha önce hiç tanık olmadığı boyutlarda bir gürültü ve izdihamın ortasında, önündekileri iterek yolunu açmaya çalışıyordu. Scratch Sheet Meydanı gündüz gibi aydınlıktı. Hatta daha da aydınlık. Yüzlerce katlı binaların üzerine yerleştirilmiş olan atomik lambaların saçtığı mavi-beyaz

parıltılar mutlu kalabalığın üzerinde uçuşuyordu. Scratch Sheet'in elektronik panosunda, her biri yirmi beş santimetre uzunluğunda harflerle şunlar yazıyordu: "SAAT 23:58... 31 ARALIK... YETKİLİLER İKİ MİLYONDAN FAZLA İNSANIN YENİ YILI KARŞILAMAK ÜZERE NEW YORK CADDELERİNİ DOLDURDUĞUNU BELİRTİYOR... 23:59... 31 ARALIK... FALCARO TV'DE 'BU YILI GÖREBİLECEĞİMİZİ ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM' DİYEREK ŞAKA YAPTI... 00:00... 1 OCAK GECE YARISI... MUTLU YILLAR... "

Kalabalıktan yükselen çılgınlık iyice çılginlaştı. Max Wyman kafasını tuttu, nefret ediyordu, her şeyden nefret ediyordu. İnsanları susturmaya çalıştı. Aralarında sıkışıp kaldığı yarım düzine genç adam bir kızın elbiselerini yırtıyordu. Onlar gülerken kız da onlara katılıyor, kendini korumaya çalışıyormuş gibi rol yapıyordu. New York'un ılık kış gecelerinden biriydi. Wyman, gözlerindeki nefretin farkında olmadan kızın çıplak vücuduna baktı. Ona ve genç adamlara küfürler savurdu. Ama viskinin kısıtıldığı genç sesini kimse duymamıştı.

Birisi ona doğru bir şişe uzatıp tam "Mutlu Yıllar!" diye bağırarak için çenesini açmıştı ki, Wyman şişeyi kapıldığı gibi ağzına dayadı ve bir, iki, üç koca yudum içkiyi boğazından aşağı lıkr lıkr boşalttı. Derken şişeyi, ona uzatan kişi değil de bir başkası kaptı. Şişman ve neşeli bir kadın Wyman'ı tuttuğu gibi kendine çekerek dudaklarına yapıştı ve öpmeye başladı. Bu Wyman'ı hem korkutmuş, hem de tiksindirmişti. Kahkahalar atan beyaz saçlı bir adam kadını çekerek Wyman'dan ayırınca kadın bu kez iştahla onu öpmeye başladı.

İriyarı iki kız Wyman'ı aralarına aldılar ve bu çılgin yılbaşı kutlamaları sırasında ellerine düşen kurbanlarına gülerek giysilerini yırtmaya başladılar. Wyman çıldırmış gibi ellerini savurarak kızları tırmalamaya başlayınca durdular. Yüzünde beliren korkunç öfkeyi gördüklerinde dudaklarındaki gülümseme de silinmişti. Kalabalıktaki ani bir dalgalanma Wyman'ı kızlardan ayırdı ve bu insan denizinde bir şişe daha dalgalanarak ilerlemeye başladı. Yine şişeyi kaptı, ama bu kez içmedi. Aceleyle beline sıkıştırdığı şişeyi bir eliyle tutmaya çalıştı, çünkü bu insan girdabı onu çılgin ve gürültülü kalabalığın bir köşesinden diğerine savurup duruyordu.

"TEŞKILAT LİDERLERİ YENİ YILI SELAMLİYOR... TAYLOR ÖZGÜRLÜĞÜN YÜZYILINI KUTLUYOR... SAAT 12:05... 1 OCAK... "

Wyman bu kez de başka bir kıza yapışmıştı. Önce kızın genç yüzünde davetkar bir gülümseme belirdi... sonra kız tekrar baktı ve, "Uzak dur benden!" diye bağırdı. Küçük elleriyle Wyman'ın omzuna yumruklar savurmaya başlamıştı. Artık tek tek sesler duyulabiliyordu, ama kalabalık hâlâ yoğundu. Kız ona vurmaya ve bağırıma devam etti; ta ki kalabalık, mantarı patlatılmış şampanya gibi fişkıarak olduğundan da büyük görünen Scratch Sheet Meydanı'ndaki Yürüyen Rampa'nın üzerine çıkana kadar. Wyman ve bağırın kız ayaklarının altında yürümeye başlayan paletlerin üzerinde ilerlediler. Kalabalık, kuzey bölgesine giden bandın üzerine yığılınca ortalık biraz tenhalaştı; bu arada ağlamakta olan kız da kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu.

Wyman mekanik hareketler yaparak kulağını ovdu ve mahzun gözlerle batı bölgesi bandına doğru sürüklenerek saatte beş mil hızla giden sıralardan birine çöktü. On mil ve on beş mil hızla giden bantlara aptal gözlerle baktı, ama onlara binmeye cesaret edemedi. Bir aydan beri sürekli içiyordu. Düşüp şişeyi kırabilirdi.

Riveredge durağında beş millik banttan atlayarak indi. Onunla birlikte inen kimse olmamıştı. Riveredge, yerin altında, üstünde ve yüzeyde giden nakliye yollarının arapsaçı gibi birbirine karıştığı bir yerdi. Orada çalışıyordu.

Wyman, çalıntı malların oluşturduğu yığınların hemen yanında titreyerek ilerleyen taşıma bantlarının, içinden lıkırtılar yükselen yakıt, su ve atık borularının yanından geçip muazzam büyüklükteki metal ambarlarının ve depo tanklarının etrafından dolaşarak ilerledi. Riveredge'de durup dinlenmek yoktu. Manhattan'ın günlük ihtiyaçlarını getirip orada üretilenleri de götürmek için yirmi dört saat yetmiyordu. Ortalığı gündüz gibi aydınlatan atomik lambaların ışığı altında ulaşım mühendisleri cam odalarında kadrınları okuyor, düğmeleri açıp kapatıyorlardı. Bakım ve onarım ekipleri zil çalar çalmaz acil durum istasyonlarından fırlayarak eğrilmiş bir plakayı değiştirmek, bir ehrenhafteri yeniden ayarlamak ya da keskin

bir dönemeçte tıkanıklığa neden olan naylon birikintisini açmak üzere yola koyuluyorlardı.

26. Bakım ve Onarım İstasyonu'nu bulduğunda, ceketini şişenin üzerine çekti ve sallanarak içeri girdi. Ayıkmış gibi davranabileceğini düşünebilecek kadar sarhoştı. Vardiya şefine kısık bir sesle, "Selam!" dedi. "Kutlamaların arasında sıkışıp kaldım."

"Sesler buradan bile rahatça duyuluyordu," dedi şef. Dikkatlice Wyman'a baktı. "Sen iyi misin, Max?"

Soru onu kızdırmıştı. "N' oluyor?" diye bağırdı. "Tamam, bir iki tek attım. Ne yani, sarhoş olduğumu mu sanıyorsun? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tanrım!" dedi şef yorgun bir sesle. "Bak Max, bu gece seni dışarı gönderemem. Öldürülebilirsin. Ben sadece mantıklı olmaya çalışıyorum ve bunun için senin de benim kadar çaba göstermeni dilerdim. Neyin var senin, evlat? Bir iki kadeh içip biraz gülüp eğlenmeye kimsenin bir lafı olmaz. Geçen ay ben de biraz dağıtmıştım. Ama Tanrı aşkına, sen artık işi iyice azıttın ve ne benim ne de başkalarının sana tahammül edecek sabrımız kalmadı."

Wyman şefe ağıza alınmayacak küfürler ederek yumruk atmaya kalkıştı. Ancak bir elini biri, diğerini de bir başkası yakaladığında hem şaşırılmış, hem de kendine karşı acıma hissiyle dolmuştu. Bunlar vardiya arkadaşları Dooley ve Weintraub idi. Mutsuz ve endişeli görünüyorlardı.

"Sizi pis sıçanlar!" diye boğulur gibi bir sesle bağırdı Wyman. "Demek artık dostlar birbirlerine destek olmuyor..." Ağlamaya başladı. Onlardan nefret ediyordu. Derken sızdı ve ayakta uyumaya başladı. Dooley ve Weintraub kendisini yavaşça yere yatırdılar.

Vardiya şefi eliyle saçını düzelterek Dooley'e yaklaştı: "Hep böyle mi bu?" 26. İstasyon'a daha iki hafta önce atanmıştı.

Dooley omuzlarını silkti: "Öyle diyebiliriz. Üç ay kadar önce işe başladı. Tersanede, Buffalo'da bakım ve onarım elemanı olarak çalıştığını söyledi. İşini iyi yapıyor doğrusu, ama hayatımda bu kadar baş belası bir herif görmedim. Kimse

hakkında ağzından tek kelime iyi bir laf çıkmaz. Eğlenceli de değildir. İçer, içer, içer. Bu sefer gerçekten biraz ileri gitti."

Weintraub beklenmedik bir şey söyledi: "Sanırım bu o eskilerin alkolik dediği tiplerden."

"O da ne demek öyle?" diye sordu şef.

"Bir yerde okumuştum. Teşkilat'tan önce bu tip insanlar varmış. Bir yerde okumuştum. O zamanlar her şey çok farklıymış. İnsanlar durmadan birbirleriyle uğraşıp kusurlarını buluyormuş. Herkes deli gibiymiş. Kızlar vermeye, erkekler de almaya korkuyorlarmış, sonuçta yapıyorlarmış, ama bu için için kendinle savaşmak gibi bir şeymiş. Bazıları bu savaştan öylesine bıkmış ki artık dayanamaz olmuşlar. Normal insanlar gibi gidip arada bir âlem yapmaktansa sürekli kafayı çekiyorlarmış. Ama bu konuda da kendileriyle bir savaş veriyorlar ve bu sefer daha da fazla içiyorlarmış." Kendini korumak istercesine diğerlerinin kuşkulu yüzlerine baktı. "Bir yerde okumuştum," diye ısrar etti.

"Şey..." dedi şef şüpheli bir sesle. "Eskiden işlerin kötü olduğunu ben de duymuştum. Bu alkolcüler bu sorunlarını yenebilmişler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Weintraub. "Oraya kadar okudum."

"Hmm. Sanırım ona yol versem iyi olacak." Vardiya şefi belli etmeden diğerlerinin yüzünü inceliyor, bir tepki alabilmeyi umuyordu. Aldı da. Her iki adam da rahatlamış görünüyordu. "Evet. Sanırım ona yol versem iyi olacak. Eğer gerekirse bu dertten kurtulmak için Teşkilat'a gidebilir. Burada bizim pek işimize yaramıyor. Uyandığında biraz çorba ısıtıp içirin." Kendi çapında nazik bir adam olan şef çorbanın iyi geleceğini umuyordu.

Ama saat üç buçuk civarında, arka arkaya gelen iki arıza telefonundan sonra Wyman'ın tek kelime bile etmeden istasyondan ayrılmış olduğunu fark ettiler.

Kısa boylu, şişman adam, kaza eseri yakalandığı yılbaşı gecesi izdihamından güçle kurtulabildi. Yarbay Grinnel, kutlamalara katılmamıştı. Ocak'ın 15'ine daha on beş gün olduğu-

nu fark ettiğinde bir daha yılbaşını kutlayacağından da kuş-kuya kapıldı. 15'inde yapması gereken şey iki kişilik bir işti ve o ana kadar henüz ikinci adamı bulamamıştı.

Columbia Meydanı'ndan aşağı indi. Kendisine, irtibat kurabilmesi için mümkün olan en az sayıda isim verilmişti. Bir tanesi taşınmıştı ve disiplinden çılgınlık derecesinde uzak olan Teşkilat Bölgesi'nde birinin izini bulmak imkânsızdı. Bir tanesi aşırı dozda morfinden ölmüştü. Bir diğeri de bir sandalyenin ayağıyla kocasını öldüresiye dövdüğü için tutuklanmış, mahkemesini bekliyordu. Yarbay kısaca ve biraz da sızlanarak şunu merak ediyordu: Neden buradaki adamlarımız hep böyle güvenilmez? Yoksa şu Emory denen adi herif her göreve çıkışında beni bunlarla bilerek mi uğraştırıyor? Bunu onun yanına bırakmayacaktı.

Listedeki son isim bir kadındı. 15 Ocak'taki iş için uygun değildi; çünkü fiziksel olarak güçlü, teknik konularda bilgili ve Hükümet'e yararlı olabilecek niteliklere sahip biri gerekliydi. Profesör Speiser burada sanayi sabotajları konusunda çok önemli işler başarmıştı, ama muhtemel operasyon planları içerisinde yer almıyordu. O yalnızca çarktaki bir dişli olacaktı. Yarbay Grinnel'in düşünmesi gereken bir sicili vardı.

Sabotaj.....

Eğer yürüyen bandın öbür tarafındaki bir bankta oturan üç kişi ona doğru bakarak kıkırdamıyorsa dişini kırardı. Son haftalarda Teşkilat Bölgesi sanayiine kaba bir tahminle en az üç milyon dolarlık hasar vermişti. Ve o geri zekâlı orospu çocukları bunu fark etmemişlerdi bile! Bakım ve onarım ekiple-ri yıkılan duvarları yeniden yapmış, teknisyenler enkaza dönüşmüş olan motorları değiştirmiş ve tamirciler de kesilen iletişim hatlarını ve hasara uğrayan yakıt merkezlerini tamir etmişlerdi.

O ise ortalıklarda dolanmıştı.

"Sam, gördün mü? Tamamıyla eridi, sanki termit bombası atılmış gibi. Tanrım, böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor?"

"Bilmiyorum. Burada değildim. Tamir ettirsek iyi olur."

"Peki... bu durumu birilerine bildirmemiz gerekiyor mu sence?"

"İstersen. Ben Larry'e söylerim. Ama ne yapabileceğini pek bilmiyorum. Çocuklar olmalı. Bunu bir çeşit oyun sanıyorlar herhalde. Çocukluk işte."

Aklına geldi ve kırarcasına dişlerini gıcırdattı. Ama onlar Columbia Meydanı'nda kalmıştı.

Profesör Speiser, plastik tuğladan yapılmış eski okul lojmanlarından birinde oturuyordu. Bukleli saçlarının altındaki at gibi suratu, binanın girişinde bulunan cihazın ekranında belirdi. "Evet, ne istiyorsunuz?"

"Profesör Speiser, sanırım kızımı tanıyorsunuz, Bayan Freeman. New York'a geldiğimde size uğramamı söylemişti. Çok geç bir vakitte mi geldim?"

"Ah, Tanrım! Geç mi, hayır. Sanırım değil. İçeri buyurun Bay... Bay Freeman."

Kadın onu salonda korku dolu bir yüzle karşıladı. Konuştuğunda ağzından cümleler ders anlatır gibi çıkıyordu. "Bay Freeman, sanırım size bu şekilde hitap etmemi istersiniz, biraz önce geç bir vakitte mi geldiğinizi sormuştunuz. Görüyorum ki bu soruyu laf olsun diye sormuşsunuz, ama benim cevabım gayet ciddi. Evet, çok geç bir vakitte geldiniz. Ben, diyelim ki, kızınız Bayan Freeman'la olan ilgimi kesmeye karar verdim."

Yarbay şöyle sormakla yetindi: "Kararınızdan dönmeniz mümkün değil mi?"

"Pek değil. Hiçbir açıklama yapmadan gitmenizi beklemek pek adil olmaz. Bir açıklama yapmayı ben de çok istiyorum. Artık anlıyorum ki Bayan Freeman'la olan arkadaşlığım ve onun için yaptığım iş, diyelim ki, hayatımdaki bir boşluktan kaynaklanıyordu."

Yarbay, Profesör Speiser'in masasının üzerinde duran kel kafalı, şirin yüzlü, pipolu bir adamın fotoğrafına baktı.

Kendisini gözleriyle takip eden profesör, çekingen bir gururla şöyle dedi: "Bu, Üniversite'nin Dış Hekimliği Fakültesi'nden Dr. Mordecai. O da benim gibi uzun süredir bekâr. Evlenmeyi düşünüyoruz."

"Sizce Dr. Mordecai kızıyla tanışmak ister mi?" diye sordu Yarbay.

"Hayır, sanmıyorum. Profesyonel kariyerlerimiz ve özel hayatlarımız dışında ek uğraşlar için çok az zamanımız olacağını düşünüyoruz. Lütfen yanlış anlamayın, Bay Freeman. Ben hâlâ kızınızın arkadaşayım. Her zaman da olacağım. Ama nedense artık bu arkadaşlığı dile getirmek için içimde bir istek yok. Her şey güzel ve biraz da boş bir rüya gibi. Şimdi farkına varıyorum ki insan Bayan Freeman olmadan da yaşayabilir. Neyse, artık epey geç oldu."

Yarbay üzgün bir ifadeyle gülümseyerek ayağa kalktı. "Sizce ömür boyu mutluluklar dilerim, Profesör Speiser," dedi elini uzatarak.

Profesör büyük bir rahatlamayla gülümsedi. "Öyle korkuyordum ki sizin..."

Yüzükteki iğne derisine batar batmaz yüz hatları gevşedi ve sarhoş gibi ayakta sallanmaya başladı.

Yüzü en az profesörünki kadar ölü olan Yarbay elini çekti ve iğneyi dikkatle yerine yerleştirdi. Silahını çıkardı, profesörün kalbine bir el ateş etti ve binadan ayrıldı.

İhtiyar budala! Bu kadar saf olmamalıydı.

Max Wyman, Riveredge'deki kargaşada düşe kalka ilerliyordu. Kafası eritilmiş bir kurşun kazanı gibiydi ve o utancından kaçmaya çalışırken ayakları da birbirine dolanıyordu.

Sonra belli belirsiz, sanki bakan kendi gözleri değilmiş gibi, yalnız olmadığını gördü. Teknik olarak Riveredge'de kimse yaşamıyordu. Sonra gölgelerin arasından engellere takılarak bir sesin şöyle dediğini duydu: "Ahbap, ahbap, bir dakika bekle ahbap, duyuyor musun? Duyuyor musun?"

Yalpalayarak ilerlemeye devam ettiğinde ses daha da belirginleşti. Yılan misali kıvrılarak uzayıp giden taşıyıcı bantlar ve rampalar değişik bölgelere mal taşıyor, depolama tankları içeriye madde akışını sağlayan ana borularla birleşerek muhafazalı noktalar oluşturuyordu. Her noktadan da inleyen, sızlanan sesler yükseliyordu. Sonunda titreyen ayaklarının üzerinde durdu ve ağır, dökme metallerin taşınmasında kullanılan bir yolu destekleyen devasa bir kirişe yaslandı. Hurdaya dönmüş oluklu bir demir levha, kirişteki bir oyuğu kapatacak şe-

kilde yaslanmış duruyordu; derken levha titredi ve öne düştü. İhtiyar bir adamın sesi duyuldu: "Sen kötü haldesin, evlat. İçeri gir."

Sendeleyerek içeri bir adım attı ve birisi devrilen levhayı tekrar dikkatle yerine yerleştirirken Wyman bir paçavra yığınının üzerine yığılıp kaldı.

6

Rüyasında işten kovulduğunu gören Max Wyman uyandı-ğında kendini korku içinde sayıklarken buldu. Orada kendisine şekerlemeler, tatlı limonata ve kesmeşeker uzatan biri vardı. Ayrıca sendeleyerek öne doğru eğilip içkisine uzanmaya çalıştığıında kendisini yavaşça geri iterek tekrar paçavraların üzerine yatan birisi de vardı. İkinci gün bunun, yüzü solgun ve felçli gibi görünen, ihtiyar bir adam olduğunu fark etti. Dediğine göre adı T. G. Pendelton idi.

Bir hafta sonra, Max Wyman'ın Riveredge'in kendilerine ait olan kısmında kısa yürüyüşler yapmasına izin verdi, ama gece değil. "Burada bazı vahşi insanlar var," dedi. "Bir hiç için bile seni öldürebilirler. En kötüsü de kadınlar. Eğer biri sana seslenirse gitme. Kendini bir anda Hudson'da bir lağım çukuruna tıkmış bulursun. Zavallı insanlar."

"Onlara acıyor musun?" diye sordu Wyman. Şaşırmıştı. Bu fikre pek alışık değildi. Buffalo'dan beri hiç kimse için üzüntü duymamıştı. Orada çok berbat bir şey olmuştu, korkunç bir ihanet... kemikli parmaklarını alnında gezdirdi. Bu konuyu düşünmek istemiyordu.

"Acımasam burada yaşar mıydım?" diye sordu T. G. "Bazen onlara yardım ediyorum. Onlara yardım edecek başka kimse yok. Hepsi yaşlı ve hasta, hiçbir yere de uyum sağlayamıyorlar. Vahşi olmalarının nedeni de bu. Sen gençsin, Riveredge'de gördüğüm tek genç insan sensin. Gençler için dışarıda yapılacak pek çok şey var. Ama yaşlandığında bazen böyle dışlanıyorsun işte."

"Şu kahrolası Teşkilat," dedi Wyman nefret dolu bir sesle.

T. G. omuzlarını silkti. "Belki de yaşlı ve hasta insanlar için kafayı çekip sarhoş olmak çok kolay. Birlikte bir ömür geçirdikleri birini kaybediyorlar ve sonra da hayat onları dışlıyor. İnsanlar bir kalıba sıkışıp kalıyorlar. Eskiden hep eğlendikleri için daima eğleneceklerini sanıyorlar. Sonra o kalıbın yarısı gidiyor ve buna dayanamıyorlar, bazıları tabii. Sen bu duruma biraz erken düştün. O çalan zil neymiş?"

Wyman midesine bir yumruk yemiş gibi kirişin önüne yığılıp kaldı. Dayanılmaz bir hatıranın dalgaları tüm benliğini kaplamıştı. Çalan bir zil, sallanan bir sarkaç, parıldayan bir ışık, kendisine ihanet eden kişinin temiz, Hogan'ın ise nefret dolu yüzü, hepsi birbirine karışmış, Wyman'a cehennem azabı çektiriyordu. "Hiç," dedi kısık bir sesle. O anda tüm bunları kendisine unutturacak kadar içebilmek için hayatını bile verebileceğini düşündü. "Hiç."

"Sürekli ondan bahsediyordun," dedi T. G. "Gerçek miydi?"

"Gerçek olamaz," diye mırıldadı Wyman. "Böyle bir şey yok. Hayır. O vardı, sonra Teşkilat ve bir de Hogan denen şu serseri. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Nasıl istersen."

Bu konuda daha sonra konuştu. Bulutların ardına gizlenmiş, merak uyandıran bir düşüncedydi. Buffalo'daki yıllar. Inge ile yaşadıkları şiddetli aşk. Onu Teşkilat'ın en önde gelen adamı Hogan'la yakaladığında yaşadığı felaket. Hayatının altüst olduğunu hissedışı, arkada bıraktığı ve Teşkilat'a sadakatle geçirdiği yıllar ve Inge'ye sadakat içinde geçirmeyi planladığı önündeki yıllar, hepsinin mahvoluşu, içki, Buffalo'dan Erie'ye, Pittsburgh'a, Tampa'ya, New York'a uçuş. Ve bir şekilde, çalan zil, sallanan sarkaç ve parıldayan ışık, gerçek anların arasına ısrarla ve zorla giriyorlardı.

T. G. sabırla onu dinledi, doyurdu ve sık sık geçen devriyelerden gizledi. T. G. ona asla kendi hikâyesini anlatmadı, ama terk edilmiş bir depolama tankında sarı dişli bir adamla birlikte yaşayan aşırı şişman bir kadın, oluklu plastikten ya-

pılmış penceresiz, kıvrımlı duvarlarda yankılanan sesiyle anlattı. Kadın T. G.'nin alkol kimyageri olduğunu, makul seviyede zengin, mutlu ve evli olduğunu söyledi. Karısı sadık bir kadındı, ama kendisi sadık değildi. Kadın inanılmaz bir kurnazlıkla bu acısını kendini içkiye vererek bastırmış ve T. G. de hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Sonunda kadın Riveredge'de bir haftalık bir kaçamaktan sonra kendini öldürmüştü. T. G. cenaze için Riveredge'e gelmiş, törenden sonra da bankadaki bütün parasını çekerek geri dönmüştü. O zamandan beri de Riveredge'den ayrılmamıştı.

"Gerçekten de tapılacak bir adam," diye mırıldandı şişman kadın. "Hiç kızdığı, kötü bir söz söylediği görülmemiştir. İhtiyacın olduğunda bir şişe içki verir, üzgünsen dertleşir. Tapılacak adam."

Max Wyman depolama tankından dışarı çıktı, midesi bulanıyordu. T. G.'nin iyilikseverliği hem şu yaratığı hem de kendisini etkilemişti.

O gün T. G.'ye şöyle dedi: "Ben buradan gidiyorum."

Felçli gibi görünen o solgun yüz neredeyse gülümsedi. "Önce biriyle görüşür müsün?"

"Bir arkadaşın mı?"

"Senden bahsedildiğini duyan biri. Belki senin için bir şeyler yapabilir. O da Teşkilat hakkında seninle aynı şeyleri hissediyor."

Wyman dişlerini sıktı. Düşüncesi bile hâlâ ona acı veriyordu. Teşkilat, Hogan, Inge ve ihanet. Onlardan intikamını alacaktı!

İçinde kabaran dalgalar duruldu. Birden T. G.'ye baktı ve sordu: "Neden? Neden beni onunla görüştürmek istiyorsun? Nedir bu?"

T. G. omuzlarını silkti: "Benim Teşkilat'ı umursadığımı yok. Ben insanları umursuyorum. Seni umursuyorum. Sen biraz delisin, Max, buradaki herkes gibi."

"Canın cehenneme!"

"Arkadaşım..."

Max Wyman uzunca bir süre duraksadı ve şöyle dedi: "Ne istiyorsan onu yap, tamam mı?" Yerinde başka kim olsa

özür dilerdi, bunu fark etmişti. Ama o dileyemezdi ve T. G.'nin bunu bildiğini de biliyordu.

İhtiyar adam şöyle dedi: "Biraz delisin. Nefret dolusun. Bunu dışa vurman içine atmandan daha iyidir. Nefret ettiğin adamın suratına yumruğu indirmen ve ona da senin suratına bir yumruk indirme şansı vermen, ondan sadece nefret edip bu nefretin içini bir kurt gibi kemirmesine izin vermenden daha iyidir."

"Senin Teşkilat'la alıp veremediğin ne?"

"Hiçbir şey, Max. Ne onlara karşıyım, ne de onlardan yanayım. Ben sadece halktan yanayım. Teşkilat da halktır. Sen halksın. İstiyorsan onlara kurşun sık ve onlara da sana kurşun sıkma şansı ver. Belki Teşkilat'ı şakağına kurşunu yemiş biri gibi yere serebilirsin, ama büyük ihtimalle onlar senin defterini dürer. Ama en azından bir şey yapmış olursun. Önemli olan bu. İnsanların öğrenmesi gereken bu, yoksa soluğu Rive-ledge'de alırlar."

"Sen delisin."

"Sana bunu söylemiştim, yoksa burada olmazdım."

Adam günbatımında geldi. Kafasında bir tutam saç kalmış, kısa ve tombul biriydi. Gözlerinde Wyman'ın o güne dek gördüğü en soğuk, en sert bakışlar vardı. Wyman'ın elini sıkmasıyla birlikte genç adam parmağında keskin bir acı hissetti ve yabancıнын da parmağında gösterişli bir altın yüzük olduğunu gördü. Derken her yer sisli ve bulanık görünmeye başladı. Sanki kendisine sorular soruluyor, o bunları cevaplıyor ve bu, saatlerce böyle sürüp gidiyordu.

Her şey yavaş yavaş eski netliğine kavuşmaya başladığında kısa ve tombul adam şöyle dedi: "Artık kendimi size tanıtabilirim. Kuzey Amerika Donanması'ndan Yarbay Grinnel. Görevim aramıza yeni elemanlar katmak. Sizin bir sahtekâr olmadığınızı ve Kuzey Amerika Hükümeti'ne katılmanızın yararlı olacağını gördüm ve böylelikle ilk elemeyi geçtiniz. Sizi bize katılmaya davet ediyorum."

"Katılırsam ne yapacağım?" diye sordu Wyman.

"Bu sizin yeteneklerinize bağlı. Ne yapmak isterdiniz?"

"Teşkilat'takileri öldürmek."

Yarbay, Wyman'a o soğuk gözleriyle baktı ve sonunda şöyle dedi: "Belki bunu ayarlayabiliriz. Benimle gelin."

Trenle Cape Cod'a gittiler. 15 Ocak gece yarısı Yarbay ve Wyman otel odalarından çıkarak caddelerde dolaşmaya başladılar. Yarbay, Cape Cod'u Continental Basın Merkezi'ne ait haberleşme ağına bağlayan mikrodalga verici kulesinin dört ayağına küçük paketler bağladı; polis merkezinin park yeri kapısına da başka paketler bağladı.

Gece saat 1:00'da kule patladı ve park yerinin kapısı eriyerek geçit vermez bir metal çamuru haline geldi. Aynı anda, balıkçı yaka kazaklar ve şapkalar giymiş elli adam Center Caddesi'nde birdenbire ortaya çıktı. Adamların yarısı, caddeye barikat kurarak kendilerine çok yaklaşan insanlara ateş ettiler. Diğerleri ise barikat ile kumsal arasında kalan tüm dükânları sistemli bir biçimde yağmaladılar.

Yarbay elindeki feneri yakıp söndürerek parola verdi ve hiçbir engelle karşılaşmadan barikata doğru ilerledi, Wyman da hemen arkasında onu takip ediyordu. Eşyalar, saldırganlar, Yarbay ve Wyman, 2: 35'te bir denizaltıya binmiş ve on dakika sonra da dalmışlardı.

Yarbay Grinnel denizaltının yarbayıyla tebrik alışverişinde bulunduktan sonra Wyman'ı tanıttı:

"Aramıza yeni katıldı. Aslında normalde buna gerek görmezdim, ama kendisinin burada olması için çok özel nedenleri var. Bize çok yararlı olabilir."

Denizaltı Yarbayı Wyman'ı donuk ve duygusuz gözlerle süzdü: "Eğer sahtekâr değilse."

"Yüzüğümü kullandım. Ama hâlâ kuşkun varsa hemen bir test yapıp bağlılık yemini ettirebiliriz."

Wyman'ı nabız atışlarını, terlemeyi, solunumu, kas geriliğini ve beyin dalgalarını kaydeden bir cihaza bağladılar. Kazaklı bir uzman içeri girerek Wyman'a yumuşak bir sesle, çevresiyle ilgili bazı sorular sorarken yalan makinesindeki ölçümleri not etti.

Ve gerilimin doruğa çıktığı an. Sorgulama başlarken denizaltı yarbayının elini tabancasına attığı Wyman'ın gözün-

den kaçmamıştı.

"İsim, yaş ve doğum yeri?"

"Max Wyman. Yirmi iki. Buffalo, Teşkilat Bölgesi."

"Teşkilat'tan hoşlanıyor musun?"

"Onlardan nefret ediyorum."

"Kuzey Amerika Hükümeti hakkında ne düşünüyorsun?"

"Eğer Teşkilat'a karşılarsa ben onlardan yanayım."

"Kuzey Amerika Hükümeti için hırsızlık yapar mıydın?"

"Yapardım."

"Adam öldürür müydün?"

"Öldürürdüm."

"Şu ana kadar cevaplarında belirtmediğin herhangi bir şartın var mı?"

"Yok."

Bu bir saat böyle devam etti. Wyman'ın kesin bir dille cevapladığı her soru değişik biçimlerde tekrar soruldu ve kazaklı uzman tatmin olmuş bir edayla başını sallayarak onay verdi. En sonunda sorgulama bitti ve cihaz çıkarıldı.

Denizaltı yarbayı, küçük bir kitabı açıp içinden bir bölüm okurken biraz dehşete kapılmış görünüyordu: "Sen, Max Wyman, daha önceki tüm bağlılıklarından vazgeçerek sadece Kuzey Amerika Hükümeti'ne bağlı kalacağına yemin eder misin?"

"Ederim," dedi genç adam, hararetle bir sesle.

Aklının uzak bir köşesinde, aylardan beri ilk defa, zil çalmayı, sarkaç sallanmayı ve ışık da parıldamayı kesmişti.

Charles Orsino kim olduğunu ve görevini tekrar hatırladı.

Her şey, kız onu konferans odasının kapısından geçirirken başlamıştı. Böyle bir durumda elbette insan endişeye kapılıyor, elbette konuşmuyordu. Ancak çok aşağılarda kale duvarı gibi kalın, sağlam görünümlü kapı önünüzde açıldığında korkutucu, arkanızdan kapandığında ise daha da korkutucu idi.

"Burası neresi?" diye sordu nihayet. "Sen kimsin?"

Kız cevap verdi: "Psikoloji laboratuvarı."

Bu cevap, 1950'lerde iyi eğitilmiş bir genci "simya bölümü" ya da "astroloji merkezi" gibisinden bir cevap nasıl etkiler idiyse onu da öyle etkilemişti. Yavan bir sesle, "Psikoloji laboratuvarı," diye tekrarladı. "Söylemek istemiyorsan mesele yok. Ben şartsız gönüllü oldum." Bu sözler, bir kahraman olduğunu ve saygı görmesi gerektiğini ve kızın da bayat esprilerini kendisine saklamasının daha iyi olacağını kızı hatırlatmalıydı.

Kız, kalın ve sağlam görünümlü başka bir kapının kilidini kurcalarken, "Çok ciddiym," diye cevap verdi. "Ben bir psikologum. Bu arada, sorduğun için söylüyorum, adım da Lee Falcaro."

"İhtiyar Edward Falcaro'nun ailesinden mi?" diye sordu genç adam.

"Katıksız. O babamın erkek kardeşi olur. Babam Miami'de, yarış ve genel olarak kumar işlerine bakıyor."

İkinci büyük kapı, görülmemiş derecede kasvetli bir havası olan karanlık bir odaya açılıyordu. Kız, epeyce sıradışı bir sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi. Genç adam oturdu ve sandalyenin o güne kadar hayatında gördüğü en rahat mobilyaya olduğunu fark etti. Vücutuyla olan teması o kadar bütünlüleyiciydi ki hiçbir yerine baskı yapmıyor, hiçbir yerini rahatsız etmiyordu. Ancak kız koltuğun arkasındaki düğmelere bastı ve ayarıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Genç adam itiraz etti.

"Saçma," dedi genç kız, kararlı bir sesle. Kendisi de normal bir koltuğa oturdu. Charles koltuğun içinde güçlkle dönmeye çalışırken koltuğun da kendisiyle birlikte hareket ettiğini fark etti. Hâlâ hiçbir baskı, hiçbir rahatsızlık yoktu.

"Sanıyorum sen 'psikoloji' sözcüğünü merak ediyorsun," diye söze başladı genç kız. "Psikolojinin kötü bir tarihi var ve insanlar bu işle uğraşmayı bıraktıklarında psikologluk kötü bir meslekti. Bugün, insan aklıyla ilgilenmeyi gerektirecek hiçbir neden olmadığı doğrudur. İnsanlar idare ediyorlar. Genellikle istediklerini, öyle çok da büyük bir çaba göstermeden elde ediyorlar. Amcan Frank Taylor'ın deyimiyle Teşki-

lat, yüksek ahlakı savunan, geniş halk desteğine sahip, iyi yapılanmış bir örgüt. Benim deyimimle ise Teşkilat, görevlerini çok iyi bir biçimde yerine getiren bir babayı simgeliyor. İşler yolunda iken insanlar içebakış ile pek ilgilenmezler.

"Ailenin benim ait olduğum kolunun deneysel psikoloji geleneğini sürdürmesi için kesinlikle hiçbir neden yoktu aslında. Çok, ama çok önceleri ihtiyar Amadeo Falcaro, Columbia Üniversitesi Psikoloji Fakültesi'nden Profesör Oscar Sternweiss'a danıştırdı – tarih kitaplarının yazdığı kadar çabuk ve iyi karar verebilen bir kişi değildi. Sonunda kızlarından biri Sternweiss'ın oğullarından biriyle evlendi ve Sternweiss'ın defterleri, kütüphanesi ve araç-gereçleri ona miras kaldı. Psikoloji, yaşatılması akla mantığa sığmayan bir gelenek oldu. Ne zaman bir psikoloji ekolü başka bir psikoloji ekolünün öldüğünü ve hiçbir geçerliliğinin kalmadığını kanıtlaya aile geleneksel olarak bu çekişmenin dışında kalıyor ve etkilenmiyordu.

"Şimdi tüm bunların, senin Hükümet'in içine sızmanı istememizle ne ilgisi olduğunu merak ediyorsundur."

"Ediyorum," dedi Charles, hararetle. Eğer bu bebek Teşkilat dışından biri olsaydı çoktan tüm bunların ne kadar saçma olduğunu söyleyip çeker giderdi. Ama yalnız Teşkilat değil, aynı zamanda Falcaro ailesinin de bir üyesi olduğu için, tüm o zıvaları dinleyip ondan sonra çekip gitmekten başka seçeneği yoktu. Bu psikoloji tamamıyla saçmalıktı. İd, evrensel ruh, beyin vektörleri, terapi, psikosomatik, bunların hepsi hasta kafalı ihtiyarların uydurmasıydı. Herkes biliyordu ki...

"Hükümet'tekilerin, aralarına yeni katılacak olanlarla yaptıkları ilk görüşmede her şeyi olduğu gibi anlatmalarını sağlayan bastırmaları kaldıran ilaçlar kullandıklarını biliyoruz. İkinci görüşmede başvurdukları güvenilir yöntem ise, yalan söylemenin insan vücudunda gerilimlere yol açacağı varsayımına göre çalışan fizyolojik bir yalan makinası kullanmak. Biz seni geçerli bazı nedenlerden dolayı Teşkilat'tan nefret eden bir genç olarak içeri sızdırmak suretiyle bu engeli aşacağız..."

"Yok yahu, daha biraz önce onları kandırmanın mümkün olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

"Onları kandırmayacağız. Sen Teşkilat'tan nefret eden bir genç *olacaksın*. Şu anki kişiliğini, her seferinde beyninin bir parçasıyla ilgilenmek suretiyle yok edeceğiz. Altı ay boyunca her gün sana Seconal adlı bir ilaç vereceğiz... Şu anki kişiliğini yerle bir ederek yerine yenisini inşa edeceğiz. Charles Orsino'yu, senin karşı koyamayacak kadar dermansız olduğun bir sırada günde on altı saat boyunca üstüne atacağımız bir telkin, zorlama ve saplantı yığınının altına gömeceğiz. Tabii yeni kişiliğin biraz nevrotik olacak, ama böylesi amaçlarımıza daha uygun."

Hayatında ilk kez metafizik bir kavramla boğuşuyordu. "Ama... ama... benim ben olduğumu nasıl anlayacağım?"

"Sanırım bunun için bir tetik mekanizması geliştirebiliriz. Hükümet'e bağlılık yemini eder etmez eski kişiliğine kavuşman gerekir."

Sanırım ve gerekir sözcüklerini söylerken kaşlarının hafifçe çatıldığı genç adamın gözünden kaçmamıştı. Şu anda ölüm, Halloran'ın hedefini bulmayan saldırısını gerçekleştirdiği andan daha yakın olduğunu bir bakıma biliyordu.

"Sen hâlâ bu işte var mısın?" diye sordu kız kısaca.

İşin içine çok çeşitli etkenler girmişti. Çocuklara yönelik tarih kitaplarında yazıldığı gibi *Teşkilat'a adanmış bir hayat*. O kadar da önemli bir etken değildi bu. Ama *polo oynamaktan bile daha zevkli görünüyor* ve *aile içindeki saygınlığımı en üst noktaya çıkaracak* ile çarptığınızda epeyce önemli bir sonuç elde ediyordunuz. Her nedense, Lee Falcaro'nun meraklı bakışları altında, bu sonucu *eğer işe yararsa*'ya bölme gereğinin üzerinde durmadı.

"Evet, varım," dedi.

Genç kız sıırıttı. "O kadar da zor olmayacak," dedi. "Eskiden olsa oy kayıtları, Sosyal Güvenlik numarası, askerlik hizmeti, denetleyebilecekleri adresler ve bunlara benzer yüzlerce şeyle uğraşmak gerekirdi. Şimdi ise sana bulmamız gereken neredeyse tek şey bir isim ve kurgusal bir hayat.

Her şey o ilkbahar günü başladı ve sonbahar sonlarına kadar devam etti.

Çalan zil.

Parıldayan ışık.

Sallanan sarkaç.

Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman' sın. Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman' sın. Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden...

Annen sabahları domuz sosisi kızartırdı, Vesey Caddesi' ndeki fırından gelen çavdar ekmeği kokularını çok severdin.

Bıyıklı İngilizce öğretmenin Bay Adıneydi üniversiteye gitmeni isterdi...

*Hayır, yapamazsın, Argus bakışlı olsan da,
Bu kadar çok casus varken manastır sıralarında;
Bilinmedik felaketler saçarlar buradakilere,
İslah edebilse hükümdar...*

...ama canlı sığır taşıma bantlarındaki işi daha yakındı, bakım ve onarım elemanları arıyorlardı...

Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman' sın. Sen...

Çalan zil.

Parıldayan ışık.

Sallanan sarkaç.

Ve domuz sosisleri ve bıyıklı öğretmenin ve sevdiğin şiir- ler ve

sayfa 24, paragraf 3, bir canlı sığır taşıma bandında azami sürat saatte 3 mildir; daha eski bantlarda ise bu hız standart bir 18-inçlik ehrenhafter birimi ile ayarlanmaktadır. Yeni inşaat- larda standart uygulama, hızın özel olarak ayarlanmış bir eh- renhafter tarafından doğrudan kontrol edilmesidir. Bu da, ba- kım ve onarım elemanlarına, bu iki çeşit sistem arasındaki farkı iyi anlamak, her iki tip tesisat diyagramını ve karşılıklı olarak birbirlerinin yerine kullanılamayacak olan parçaları –her ne kadar iyi tasarım ilkeleri bu parçaların sayısının en aza indiril- mesini gerektiriyorsa da– yanında bulundurmak gibi özel bir görev yükler. Standart bir 18-inçlik ehrenhafterin ayarlanması ile bir düşük-hız ehrenhafter rotorunun ayarlanması arasındaki temel fark...

Şüphesiz şimdi her şey daha iyi. Max Wyman, Buffalo şehrinin babası Jim Hogan'a çok şey borçlusun, o eski güzel günlerde senin özgürlüğün için çok mücadele etti. Tabii onun ailesinden gelen ve senin özgürlüğün ve mutluluğun için durup dinlenmeden çalışan kişilere de çok şey borçlusun

Ve şu anda senin için mutluluk, Inge Klohbel adında bir kız; artık neredeyse erkek sayılırsın

Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman' sın. Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman' sın

ve burs bulup üniversiteye gitmek için kurduğun bütün o saçma hayallerden vazgeçmenin nedeni Inge Klohbel, çünkü onun dudakları ve saçları ve gözleri ve bacakları senin için her şeyden daha önemli, her şeyden.

Daha sonraki fonolojik değişiklikler damak seslerinin dönüşümünü içerir; yani iki ünlü harfin kırılma sonucunda yan yana gelmesiyle oluşan ve ht ve hs seslerinden önce yer alan eo, io gibi bileşik heceler, ie (i, y) halini almış ve örneğin ceox kelimesi, (x'in de hs'nin yerini almasıyla) siex, syx ve six şeklinde dönüşmüşür...

saçma burs hayalleri, Teşkilat'a borcunu ödemek için ne biçim bir yol bu ve

Çalan zil.

Parıldayan ışık.

Sallanan sarkaç.

Teşkilat'a borcunu öde ve genç Mike Hogan birden sık sık etrafta görünmeye başlıyor ve Inge sadece durup bir merhaba dediğini söylüyor ve sadece nezaketten geldiğini

sen de kumanda düğmelerine sertçe vuruyorsun ve bir gün arıza için aradıklarında çıkıp gidiyorsun ve ihtiyarlardan hiçbiri pompanın neden bozulduğunu anlayamıyor (büyük bir gürültüyle çalışan devasa bir pompadır bu, sen hiçbir şey yapmadan oturursun ve o, sığır yemini dört kilometre boyunca taşıyarak banliyölerdeki depolama tanklarına ve çiftliklerde açlık içinde feryat eden öküzlere ulaştırır) ve sen kopuk olan kabloyu bulup kaynak yapıyorsun; mavi bir alev birden parlayıp sönüyor ve pompa tekrar gürültüyle çalışmaya başlı-

yor ve öğleden sonra yapacak işin kalmıyor.

Ve işte o ikisi.

LEE FALCARO: (ANI TITREMELERLE MIRILDANIP DURAN GÖVDEYE EĞİLEREK) ADRENALİN. DAHA PARLAK GÖRÜNTÜ VE DAHA YÜKSEK SES.

ASİSTAN: (KOLA GİREN TÜPTE BİR DELİK AÇIP VİDEODAKI GÖRÜNTÜ PARLAKLIĞINI VE SESİ ARTIRARAK) UYANIYOR.

LEE FALCARO: (FISILTIYLA) BİLİYORUM. BİLİYORUM. AMA İŞİMİZ BİTTİ ZATEN.

ASİSTAN: (DUYULAMAYACAK KADAR HAFİF BİR SESLE) SENİ SOĞUKKANLI OROSPU.

Sen Max Wyman'sın, sen Max Wyman'sın,

ve sana ihanet eden Teşkilat konusunda ne yapacağını bilemiyorsun, seni Teşkilat'ın yaşayan temsilcisiyle aldatan kız konusunda ne yapacağını bilemiyorsun, yerle bir olan burs hayallerin konusunda, verilen onca söz ve edilen onca yeminden sonra yerle bir olan aşkın konusunda, defalarca ilan ettikten ve kanıtladıktan sonra yerle bir olan yirmi yıllık sadakatin konusunda ne yapacağını bilemiyorsun.

Çalan zil.

Parıldayan ışık.

Sallanan sarkaç.

Ve üzerine bir bira ile cila çekilen bir duble viski.

LEE FALCARO: ALKOL.

(ÜZERİNDE ÖLÇEK İŞARETLERİ BULUNAN STERİL BİR ŞİŞEDEN DAMLAYARAK, KAUCUK HORTUMDAN GEÇİP MIRILDAYAN, TERLEYEN GÖVDENİN KOLUNA AKIYOR. MOLEKÜLLER, SERUM MOLEKÜLLERİYLE KARIŞIYORLAR: BİRKAÇ SANİYE SONRA DA ÖNBEYNİN HÜCRE ÇEPERLERİNE ÇARPIYORLAR. HÜCRE ÇEPERLERİ, JÖLE KIVAMINDAKİ BU KAFESLER, ALKOL MOLEKÜLLERİNİN BECERİKSİZCE KENDİLERİNE ÇARPMASIYLA BİRLİKTE YAVAŞ HAREKETLERLE YAPILARINI YENİDEN DÜZENLİYORLAR; SİTOPLAZMANIN ETRAFINI BİR ÇEPERLE ÖREN JÖLE VE ÇEKİRDEKTE BULUNAN JÖLE GİDEREK İNCELİYOR. NÖRON ZİNCİRLERİ BOYUNCA BENZER BİR YOLU TAKİP EDEREK AKAN ELEKTRONLAR, ZEHRİN İNCELTTİĞİ HÜCRE ÇEPERLERİNDEN GEÇMENİN DAHA KOLAY YOLLARINI BULUYORLAR. ELEKT-

RON IRMAKLARININ BİRLEŞTİRDİĞİ NÖRONLARIN BİR KONFIGÜRASYONUNDAN İBARET OLAN BİR "ANI" YA DA BİR "DÜŞÜNCE" YA DA BİR "UMUT" YA DA BİR "DEĞER" ELEKTRON IRMAĞININ AKACAK YENİ BİR YOL BULMASIYLA KAYBOLUYOR VE YENİ ELEKTRON IRMAKLARININ BİRLEŞTİRDİĞİ NÖRONLARIN BİR KONFIGÜRASYONUNDAN İBARET OLAN YENİ "ANILAR", "DÜŞÜNCELER", "UMUTLAR" VE "DEĞERLER" DOĞUYOR.)

Aşk ve bağlılık ölüyor, ama sanki hiç var olmamış gibi tamamıyla yok olmuyor. Hayaletleri kalıyor ve bu hayaletler de senin peşini bırakmıyor, Max Wyman. Buffalo'dan Erie'ye kadar peşini bırakmıyorlar ve ne Meksika marihuanası, ne Tampa tekilası, ne Pittsburgh zubrovkası ne de New York cini bundan kurtulmaya yetecek kadar derin bir unutuş sağlamıyor.

Köşedeki yere bir kadeh bir şey içmeye gelen meraksız insanlara anlatıyorsun ve bugüne kadar Erie'den çıkan en iyi tamirci olduğun gibisinden birkaç laf ediyorsun; onlara kadınların beş para etmez olduğunu söylüyorsun, Teşkilat'ın da – burada biraz çekinerek, bir sarhoş dikkatiyle etrafına bakınıyorsun – beş para etmediğini söylüyorsun ve insanlar şaşkın ve kızgın bir şekilde gidene kadar, sarhoş kafayla ezberinden şiirler okuyorsun.

LEE FALCARO: (ELİNİ YORGUN BİR EDAYLA ALNINA GÖTÜRE-REK) PEKÂLÂ, BU KADAR YETER. TÜPLERİ ÇIKAR, 48 SAATLİK BİR YATAK İSTİRAHATI VER VE SONRA DA CADDEYE ÇIKARAK RİVEREDGE'E YÖNELT.

ASİSTAN: ALETLERİ ÇÖPE Mİ ATIYORUZ?

LEE FALCARO: (KENDİNİ TUTAMAYIP YÜZÜNÜ BURUŞTURARAK) HAYIR. MAALESEF HAYIR.

ASİSTAN: (GÖVDENİN DİRSEKLERİNDEKİ İĞNE UÇLU TÜPLERİ ÇIKARIRKEN DUYULAMAYACAK KADAR HAFİF BİR SESLE) SIRA-DAKI APTAL KİM?

Denizaltı şafakta yüzeye çıktı. Orsino'ya bir ranza verilmişti ve kendisini şaşırtan bir şey olmuş, neredeyse yatar yatmaz uykuya dalmıştı. Sabah sekizde, bereli adamlardan biri onu dürterek uyandırdı.

"Nöbet değişimi," diye kısa bir açıklama yaptı adam.

Orsino nazik ve uyukulu bir sesle bir şeyler söylemeye başladı. Adam Orsino'yu omzundan tuttuğu gibi yere indirerek öfkeyle bağırdı. "İtiraz mı ediyorsun?"

Orsino'nun tepkileri polo oyununa göre düzenlenmişti; topun yuvarlanması, sekmesi, karşıdaki dörtlünün muhtemel taktikleri ve stratejileri içgüdülerin yardımıyla hesaplandıktan sonra saniyeden bile daha kısa sürede gerekenin yapılması. Bu tepkiler, cansız bir nesne gibi bilinçsiz ve anlaşılmaz bir şekilde davranan insanlara göre düzenlenmiş değildi. Karşısındakine boş gözlerle bakmakla yetinen Orsino, adamın elinde sustalı bir bıçak olduğunu fark etti.

"Pekâlâ, ahbap," dedi adam, hor gören bir sesle. Belli ki Orsino'nun hiçbir şey yapmadan öylece duracağına karar vermişti. "Sakın bir Muhafız'la oyun oynama." Ranzaya uzandı ve uyuma numarası yaparak Orsino'nun kalabalık kompartımandan çıkıp bir merdivenden güverteye ulaşmasını bekledi.

Gri bulutlarla kaplı, sıkıntılı bir hava vardı. Denizaltı, suyu adeta yarıp geçiyor, gemiye çarpıp köpürerek yükselen tuzlu su parlayan güverteyi yıkıyordu. Silahlı bir grup adam dışarı çıkmış, atış talimi yapıyorlardı. Vurulan hedefteki rakamları okuyan deniz astsubayının sert sesi, köpüklerin ıslığı andıran uğultularına karışıyordu. Orsino sırtını, içinde denizaltının idare merkezinin bulunduğu üst kata dayadı ve kafasını toparlamaya, düşüncelerini bir düzene koymaya çalıştı.

Bu hiç kolay değildi.

O, Charles Orsino'ydu, çok genç bir Teşkilat üyesi, buna ilişkin bütün anılarıyla.

Aynı zamanda, daha belirsiz bir şekilde de olsa, Max Wyman'dı, kendi anılarıyla. Şimdi, Wyman kimliğini bir ke-

nara koymayı başararak, tüm o anıların nasıl yüklendiğini hatırlıyordu; son iğnenin son saplanışına kadar. Lee Falcaro ile ilgili bazı acımasız düşüncelere kapıldıysa da, Yarbay Grinnel'in yukarı çıkıp yanına gelmesiyle birlikte bu düşünceler de dağıldı. "Günaydın, efendim," dedi.

Yarbayın soğuk bakışları delip geçti. "Rahat," dedi Yarbay. "Denizaltılarda oyunun kuralları farklıdır. Ranzanla ilgili bir sorun olduğunu duydum."

Orsino sıkıntılı bir tavırla omuzlarını silkti.

"Biri seni uyarmalıydı," dedi Yarbay. "Gemi Muhafızlar'la dolu. Kendilerini diğerlerinden üstün görürler ki bunda da haklılar. Saldırıyı büyük bir başarıyla gerçekleştirdiler. Muhafızlarla oyun oynama."

"Kim onlar?" diye sordu Orsino.

Grinnel omuzlarını silkti. "Seçme adamlardan oluşan şu bildik grup. Loman'ın adamları." Orsino'nun gözlerindeki boş bakışları fark edince soğuk bir biçimde gülümsedi. "Loman, Kuzey Amerika'nın başkamdır," dedi.

"Karadayken," dedi Orsino, "biz Ben Miller diye bir adam duyardık."

"Eski bilgi. Miller Deniz Piyadeleri'nin desteğini almıştı. Loman da Savunma Bakanı'ydi. Deniz Piyadeleri'ni karaya çıkararak muhafızlık görevine aldı. Ağır silahlarını ellerinden aldı. Bu arada da, sessiz sedasız bir şekilde, İstihbarat Bakanlığı'nın da yardımıyla, Muhafız teşkilatını kurdu. İki yıl kadar önce de yönetimi ele geçirdi. Muhafızlar'a katılmayan Deniz Piyadeleri katledildi. Miller intihar edecek kadar akıllıydı. Başkan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı istifa ettiler, ama bu onların kellelerini kurtaramadı. Loman, tabii ki otomatikman başkan oldu ve onları kurşuna dizdirdi. Zaten gırtlaklarına kadar yolsuzluğa batmışlardı. Her şeyleriyle Güney Bloku'na aittiler."

Ellerinde açılıp kapanabilen bir portatif karyolayla iki denizci belirdi; hemen arkalarında da denizaltı Yarbayı onları izliyordu. Uykusuzluktan gözleri kıpkırmızıydı. "Şuraya kurun," dedi askerlere ve üzerine çökmesiyle birlikte yatak da içine göçtü. "Günaydın Grinnel," dedi güçlkle. "İnan bana

denizaltılar için artık çok yaşlandım. Güneş ve hava istiyorum. Yönetimdeki forsunu kullanıp bana küçük bir savaş gemisi aldirabilir misin, ne dersin?" Bunun bir şaka olduğunu anlatmak için dişlerini gösterdi.

Grinnel zoraki sırıtarak, "Eğer bir etkim olsaydı," dedi, "bana layık gördükleri bu casusluk oyunlarını oynar mıydım hiç?"

Denizaltı Yarbayı tekrar yatağa uzandı ve anında uykuya daldı, bu arada yüzünün sol tarafındaki kaslar da birkaç saniyede bir seğiriyordu.

Grinnel, Orsino'yu çekerek üst katın rüzgârdan korunaklı bir yerine götürdü. "Bırakalım uyusun," dedi. "Gidip şu silahlı adamlara, Yarbay Grinnel'in aşağıya inmelerini istediğini söyle."

Orsino denileni yaptı. Deniz astsubayı, öfkeyle atış talimi ile ilgili bir şeyler söyledi ve buna karşılık Orsino söylediklerini tekrarladı. Silahı emniyete alarak aşağı indiler.

Grinnel açık bir münasebetsizlikle şöyle dedi: "Sen az bulunan bir tipsin, Wyman. Yeteneklisin ama hiçbir taraftan yana değilsin. Haydi aşağıya inelim. Benden ayrılma."

Orsino, kısa boylu, şişman Yarbayı üst kattaki idare merkezine kadar takip etti. Grinnel subaylardan birine şöyle dedi: "Buranın kontrolünü ben alıyorum, bayım. Yanımdaki Wyman da radar kontrolünü alacak." Bu arada Orsino'ya bir bakış fırlatarak itirazlarını daha dile getirmeden ağzına tıktı. Muhtemelen Grinnel, Orsino'nun radar hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyordu.

Subay, şaşkın bakışlarla, "Emredersiniz, Yarbayım," dedi. Bir denizci kafasını yüzüne tastamam oturan bir kutudan çıkararak Wyman'a seslendi: "Al bakalım, yabancı." Wyman dikkatle yüzünü kutuya koydu ve karanlıkta anlamsız yeşil lekeler ve sayısal göstergelerle karşılaştı. Birkaç ok da kafasının karışıklığını iyice artırıyordu.

Grinnel'in dümenciye şöyle dediğini duydu: "Bana bir fincan kahve getir, denizci. Dümeni ben alırım."

"Emrinizi iletirim, efendim."

"Ne demek emrinizi iletirim, sersem. Git ve kahve getir.

Ben kahveyi kamarotun keyfi istediğinde değil, şimdi istiyorum."

"Emredersiniz komutanım!" Orsino, dümencinin merdivenden aşağı indiğini duydu. O sırada biri kolunu tuttu ve Grinnel'in kulağına fısıldayan sesini duydu: "Kahveden şikâyet ettiğimi duyduğunda, şöyle bağır: '265, DX 3000 Savaş Uçağı.' İyice yüksek sesle bağır. Hayır, gözünü radardan ayırma. Tekrar et."

Orsino, gözlerini şaşılaştırıran anlamsız, parlak lekelerden ayırmadan şöyle dedi: "265, DX 3000 Savaş Uçağı. İyice yüksek sesle. Kahveden şikâyet ettiğinizde."

"Doğru. Sakın unutma."

Merdivendeki ayak seslerini tekrar duydu. "Kahveniz, efendim."

"Teşekkürler, denizci." Büyük bir yudum ve bir tane daha. "Her zaman söylemişimdir Donanma'daki en berbat kahve denizaltılarda."

"265, DX3000 Savaş Uçağı!" diye bağırdı Orsino.

Gök gürlemesini andıran bir alarm çalmaya başladı. "Dalışa geçin!" diye bağırdı Yarbay Grinnel.

"Dalışa geçin!" diye tekrarladı dümenci. "Ama efendim, kaptan..."

O an Orsino da, güvertedeki yatağında ölü gibi uyuyan, birkaç saniyede bir yüzünün sol yanı seğiren kaptanı hatırladı.

"Lanet olsun! Bunlar savaş uçağı! Dalışa geçin!"

Safra tanklarına su doldurulup kapakların kapatılmasıyla geminin görüntüsü değişirken, parlak, ışıklı lekeler, sayılar ve oklar Orsino'nun gözlerinin önünde girdap gibi dönerek uçuşmaya başladı. Ayakları altındaki güvertenin sarsılmasıyla sendeledi ve düşmemek için tutundu.

Grinnel'in, hiçbir taraftan yana değilsin, demekle ne demek istediğini ve bunun artık doğru olmadığını biliyordu.

Bir an için kutuya kusacağını zannetti, ama sonra bu his geçti.

Dakikalar sonra, mikrofondan konuşan Grinnel'in metalik sesi gemide yankılanıyordu. "Bütün tayfanın dikkatine. Bütün tayfanın dikkatine. Ben Yarbay Grinnel. Bu acil du-

rum dalışımız sırasında kaptanı kaybettik, ama hepimiz biliyoruz ki o da böylesini tercih ederdi zaten. Buradaki en yüksek rütbeli subay olarak yolculuğun bundan sonraki komutasını ben devralıyorum. Hava kararına kadar deniz altında kalacağız. Kısım subayları subay salonuna gelip rapor versinler. Hepsi bu kadar."

Orsino'nun omzuna vurarak, "Kalk bakalım," dedi. Orsino yeşil lekelerin –bulut olabilirler miydi acaba?– artık görünmediğini ve hava tarama radarının deniz altında işe yaramadığını fark etti.

Subay salonundaki toplantıya katılanlar arasında o yoktu; bunun yerine, uyuyan ya da kahve içen adamlarla ve çalınan ganimetlerle tıka basa dolmuş bulunan gemide ümitsizce dolaştı. Defalarca, radar deneyimi ve uçağın radardaki görüntüsü ile ilgili bir şeyler sordular. Her seferinde atlatmayı becerdi, suyunun kaynayacağını düşünmekten de kendini alamadı.

Adamların kaybettikleri kaptanları konusunda pek duyarlı oldukları söylenemezdi. Onlar daha çok, Cape Cod yağmasında elde edilen ganimetten Grinnel'in kendilerine ne kadar pay vereceğini merak ediyorlardı.

Sonunda "Wyman"a kaptan kabinine giderek rapor vermesi yönündeki emir iletildi. Söyleneni yaptı. Bir radar teknisyeniyle yaptığı on beş dakikalık konuşma onu ter içinde bırakmıştı.

Grinnel, küçük kabinin kapısını kapayarak zoraki bir gülümsemeyle sordu: "Bir sorun mu var Wyman?"

"Evet."

"Eğer radardan hiç anlamadığını kesin olarak tespit ederlse bu sorunun daha da büyük. Ben temize çıkarım. Bana çok iyi bir radarcı olduğunu söylediğini söylerim onlara. Böylece benim her şeye inanan saf bir adam olduğumu düşünürler, ama en azından katil olduğumu düşünmezler. Arkanda kim var, Wyman? Kaptanı temizlemeni kim söyledi sana?"

"Galiba haklısınız, efendim. Beni gerçekten köşeye sıkıştırdınız."

"Bunu anladığına sevindim, Wyman. Seni köşeye sıkıştırdım ve seni kullanabilirim. Kaptanın güvertede zıbarıp yat-

ması büyük bir şanstı. Ama benim her zaman için büyük bir doğaçlama yeteneğim olmuştur. Eğer lider olmaya karar vermişsen, Wyman, hiçbir şey daha önemli olamaz. Biliyor musun, senin yanındayken rahatlıyorum. Bu pek sık hissettiğim bir şey değildir. En azından konuştuğum adamın Loman'ın yordakçılarında ya da Clinch'in KAİB'deki gizli servis ajanlarından biri ya da herhangi başka bir şey değil de söylediği kişi olduğunu biliyorum...

"Ama konumuz bu değil. Sana söyleyeceğim başka bir şey var. Benimle çalışmanın iki yönü vardır, Wyman. Birincisi, eğer yoldan çıkarsan göreceğin ceza. Sen bunun örneğine yakından şahit oldun. Diğer de sadakatine karşılık alacağın ödül. Bazı planlarım var, Wyman, büyük planlar. Loman'ın, Clinch'in, Baggot'un ve diğerlerinin bütün umutlarını gölgede bırakacak planlar bunlar. Ve o kadar da olmayacak şeyler değil. Kuzey Amerika Hükümeti kıtaya geri döndüğünde bu işin içinde olmaya ne dersin?"

Orsino'nun ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalırken, Yarbay Grinnel tatmin olmuş görünüyordu.

9

Denizaltı, Güney İrlanda'da tarifsiz güzellikte bir koya demirledi. Orsino, Grinnel'a İrlandalıların buna karşı çıkıp çıkmayacağını sorduğunda boş bakışlarla karşılaştı. Anlaşılan İrlandalılar, ormanda yaşayan birkaç yüz ya da en fazla birkaç bin vahşi adamdan ibaretti. Belli ki sahil şeridi güvenliğinden sorumlu aptallar hepsini temizleyememişti. Grinnel onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama merakı bilgisinden de azdı.

İrlanda, bir donanma üssü konumundaydı. Asıl hükümet merkezi, uzun süreli iklimsel değişikliklerden sonra tekrar ilkbaharı yaşamaya başlayan İzlanda idi. Kanarya Adaları ve Ascencion Adası ileri karakollardı.

Orsino, yolculuk sırasında Hükümet'i gerçek yüzüyle ta-

nıyacak kadar çok tecrübe yaşamıştı. Tarihte de bunun örneği vardı, Frank Amca bu konuya değinmişti. Karaipler'deki büyük korsanlık olayları da gayet saygıdeğer kökenlerden çıkmıştı. Hükümdarlar, soylu ailelerden gelen centilmen kapitanlara düşman ülkelerin gemilerine saldırıp ganimetlere el koyma hakkı veren korsanlık fermanları gönderiyor, böylelikle bir çeşit sözleşmeli donanma oluşturuyorlardı. Barış zamanlarında ise bu resmi korsanlar, büyük güçlüklerle öğrendikleri karmaşık mesleklerinden ve yaptıkları yatırımlardan vazgeçmekte isteksiz davranıyorlardı. İngiliz, Fransız ya da İspanyol bayrağını direğe çekemedikleri zamanlarda kurukafalı korsan bayrağını çekip kendi işlerine bakıyorlardı.

Karışık mı? Biraz. Ünlü Kaptan Kidd, kendisini cesur bir resmi korsan olarak görmüş ve New York'a doğru güvenle yol alırken belli ki bazı formaliteleri ihmal etmiş, mahkemeye çıkarılmak üzere Londra'ya gönderilmiş ve orada bir korsan olarak asılmıştı. Meşhur Henry Morgan da gerçek anlamda mükemmel bir korsandı; bir korsan filosunun amirali olarak Panama şehrine dahiyane bir amfibi operasyonu düzenleyerek burayı yağmalamıştı. Kendisine şövalyelik payesi verilmiş, Batı Hint Okyanusu'nda yer alan orta büyüklükte bir İngiliz adasına vali olarak atanmış ve burada ölene kadar herkes tarafından sevilmiş ve büyük saygı görmüştü.

Charles Orsino ise kendisine Kuzey Amerika Hükümeti adını veren bir korsan çetesinin üyelerinden biri olarak bulunmuştu kendini.

Anlaşılması daha da zor olan şey ise, yapısal olarak uygun olmayan, modası geçmiş bir terminoloji ve gelenekler bütünü nedeniyle uygulanması daha da güçleşmiş bulunan korsanlık politikasının iyi ve kötü yanlarıydı. Yarbay Grinnel bir Sosyokrat idi ve bu da onun Başkan Loman ile aynı çeteden olduğu anlamına geliyordu. Merhum denizaltı Yarbayı bir Anayasacı idi ve bu da onun, şu anda bertaraf edilmiş olan Güney Bloku'nun bir müttefiki olduğu anlamına geliyordu. Güney Bloku, Kuzey Amerikan tarihinin bu döneminde sadece güneylileri değil, aynı zamanda Hükümet içindeki mühendisleri ve bakım elemanlarını da kapsayan hizipçi bir gru-

bu da içinde barındırma eğilimindeydi. Denizaltı Yarbayının ortadan kaldırılma nedeni de buydu. Geleneksel olarak Anayasacılar denizaltılara ve uçaklara kumanda ederken, yüzey gemileri ve kıyı tesisleri, uzun süredir unutulmuş bir uzlaşmanın meyvesi olarak, Sosyokratlar'ın elindeydi.

Yarbay Grinnel, denizaltının kumandanlığına atanmayı bekleyen bir gizli Sosyokrat olduğunu neşeyle Charles'a anlattı. Anayasacılar kendisini sonuna kadar destekleyecek ve Sosyokratlar da baştan homurdansalar da sonunda mutlaka bunu onaylayacaklardı. Eğer sonradan Anayasacılar denizaltının bir darbeye katılacağını hesap ederlerse yanılacaklardı.

Pek seçim olduğu yoktu. On yedi yıl boyunca iktidarda kalan Başkan Powell'ın doğal sebeplerden ötürü kırk yıl önce ölmesinden sonra bir tıkanıklık ve kriz dönemi başlamıştı. Bunun üzerine iki parti temsilcilerinden oluşan bir geçici komite Senato'yu toplantıya çağırılmış ve Senato da yeni başkanı seçmişti.

Kıyı iznine çıkıp New Portsmouth'un cıvıl cıvıl caddelerinde yürümeye başladığınızda, burayla ilgili olarak öğrenilmesi gereken şeylerin, bu ufak bilgilerden çok daha fazla olduğu anlaşılıyordu.

Kentin, Orsino'nun garibine giden kendine özgü bir görünüşü vardı. Sadece birkaç yüz metre aralıklarla arıtma reaktörleri mevcuttu, ama evlerden çıkarak bu reaktörlere ulaşan hemzemin boruları pek gözü tutmamıştı. Kendisini inanılmaz derecede korkutan karasinekler vardı. Kentin kıyı bölgesinde kalan diğer tüm kulübeler ya bar ya da batakhaneydi. Buralar hakkında bir fikir edinebilmek için ön kısımdakilerden birine gözettiyse da, kalite ve fiyatlar karşısında akli başından gitti. Dışarı çıktı, kulakları akşamki içki âleminin etkisiyle hâlâ zonkluyordu, yarım düzine kadar kazaklı muhafız içeri girip yüksek morallerini konu edinen, pek bilinmedik bir şarkı söylemeye başladılar. İçlerinden birkaçı, üzerine çullanıp tüm ağırlıklarıyla midesinin üzerinde tepinseler kendisinden ne gibi bir ses çıkacağını merak ediyorlarmış gibi soran gözlerle bakınca hemen oradan uzaklaştı.

Kıyı bölgesinde eğlence imkânı sağlayan diğer mekânlara

şöyle hızlıca bir göz atması, hepsinin saf dışı bırakılmasına yetmişti. Buralarda ne yapacağını bilmiyordu. Eğer bir erkekseniz, Teşkilat Bölgesi'ndeki batakhaneler sizin için bir anlam taşırdı. Yol yordam öğrenmek için, ya da bulaşmak istemediğiniz kadar ciddi bir ilişkiden uzak durmak istediğiniz için, ya da bir değişikliğe ihtiyaç duyduğunuz için, ya da kendiniz bir hatun tavlayamayacak kadar meşgul, çekingen ya da tembel olduğunuz için giderdiniz bu tür yerlere. Eğer bir kadınsanız ve pek müşkülpesent değilseniz, böyle bir batakhanede geçireceğiniz birkaç yıl size hatırı sayılır miktarda bir para ve hiçbir şekilde kocalarınız ya da kocanızla tartışmak gibi bir yükümlülük taşımadığınız bazı ilginç anılar kazandırırdu.

Ama burada, kıyı bölgesindeki batakhanelerin pencerelelerinden kendisini çağıran pasaklı ucubeler Charles'ın kafasını karıştırmış ve midesini bulandırmıştı. Hiç etrafına bakınmadan Washington Caddesi'nde ilerlerken, eğer bu kadınlar para kazanabiliyorsa, ya burada kadın kıtlığı çekiliyor ya da Hükümet'tekiler çok zevksiz diye düşündü.

Şu kuşku uyandıran kanalizasyon borularından gelen bir koku onu adeta sarhoş etmişti. Kendisini bu kokudan korumak için başka bir batakhaneye girdi ve sersemlemiş bir halde bara yaslandı. Hoş bir esmer yanına yaklaştı: "Ne içersin?"

"Cin lütfen." Grinnel'in vermiş olduğu para destesinden bir onluk çıkardı. Kız cinini doldururken iyice onu süzdü ve vasat buldu. Bütün masumiyetiyle kıza bir soru sordu. Bunu geldiği yerde bir barmen kıza sorsa, "Evet", "Hayır", "Belki", ya da "Bana ne?" gibisinden bir cevap alabilirdi.

Bunların yerine kız kendisine adi bir piç kurusu olduğunu söyleyerek bir bira bardağını kaptığı gibi havaya kaldırdı; tam kafasının ortasına indirmek üzereyken bir el kızın kolunu tuttu ve bir ses onu uyardı: "Dur, Mabel! Bu adam benim gemimden. Birleşik Devletler'den daha yeni geldi, burası hakkında hiçbir şey bilmiyor. Orada işler nasıldır bilirsin."

Mabel öfkeyle hırladı: "O zaman sen de onu uyar, dostum. Saygıdeğer kadınlarla bu şekilde konuşamaz." Bir başka bardağı alarak çarparcasına barın üzerine koydu ve cin doldurarak bardan fırladı.

Charles cinini bir dikişte içti ve titreyerek kendisini kurtaran kişiye, daha önce bir veya iki kez denizaltında gördüğü ufak tefek reaktör uzmanına döndü: "Teşekkürler," dedi, zayıf bir sesle. "Belki beni biraz aydınlatmalısın. Tüm söyledğim yalnızca, "Tatlım benimle..."

Reaktör uzmanı elini kaldırdı. "Bu kadarı yeter," dedi. "Eğer kafa derini yüzdürmek istemiyorsan buralarda bu şekilde konuşmamalısın."

Cinin de etkisiyle sesi bir parça çatlak çıkan Charles hareketle itiraz etti: "Ama bunda ne kötülük var? Hayır desin, olsun bitsin, onu tutup zorla yere yatıracak değilim ya!"

Omzunu silkti. "Birleşik Devletler'de işlerin nasıl olduğunu duydum, Wyman'dı değil mi? Ama aslında pek inanmadım. Yani herhangi bir kadına gidip o işi isteyip istemediğini sorabilir miyim?"

"Makul bir şekilde olursa, evet."

"Onlar da kabul ediyorlar mı?"

"Bazıları eder, bazıları da etmez. Buradakiler gibi."

"Ne buradakiler gibisi! Bir keresinde..." Reaktör uzmanı, Charles'a başından geçen maceraları ve Hükümet'in "saygıdeğer" kadınlarını elde etme konusunda yaşadığı güçlükleri konu edinen uzun ve kafa karıştırıcı bir hikâyeye anlattı.

Charles buradaki değer yargılarının farklı olduğunu çok iyi anlamış bir şekilde bardan çıktı. Batakhanelerin pencerele-
rindeki o pasaklı ucubeleri ve neden erkeklerin daha iyilerini aramak yerine onlara razı olduğunu anlamıştı. O anda karşı konulmaz bir vatan hasreti dalga dalga tüm benliğini sardı.

Çarkın o pis dişlileri yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. Namus düşkünlüğü, tecavüz, cinsel soğukluk, güç elde etmek için girişilen entrikalar ve belki de suikast? Sadece tek bir ima dışında Grinnel, Teşkilat Bölgesi'ni ilgilendiren hiçbir şey söylememişti.

Ama bu haydut sürüsünün kıtadaki zenginlere kin beslemelerinden daha mantıklı bir şey olamazdı.

Kıyı bölgesinin arka tarafları, gemicilik malzemeleri satan dükkânlar ve meskûn mahaller ile doluydu. İşler, mekanizasyon ve kas gücünün anlaşılması zor bir karışımı ile yürütül-

yordu. Açık olan barakalardan birinde bir tornacının, tezgâhta bir silah namlusu yapmakta olduğunu gördü; torna Max Wyman'ın çok iyi bildiği o 18 inçlik standart ehrenhafter rotoru tarafından döndürülüyordu. Ama onun hemen yanındaki dikey bir delgi aletini gören Orsino gözlerine inanmadı. İki adam, kan ter içinde ve nefes nefese, delgi aletinin kendi boylarına eşit dikey gövdesini bin bir güçlkle çevirmeye çalışıyorlar, gövdeden çıkan bir kayış da, iri bir bronz kütesinin içine giren matkap ucunu döndürüyordu. Adamlar paçavralar içindeydi, kirli paçavralar. Ve Orsino, adamların bileklerinden sarkarak şakırdayan şeyleri görünce şaşkınlıktan afallayıp kaldı. İkisi de, döndürmeye çalıştıkları gövdenin kulplarına zincirlenmişlerdi.

Şaşkınlık içinde yürümeye devam etti; şimdi denizaltındaiken duyduğu bazı anlaşılmaz cümleleri daha iyi kavrayabiliyordu.

"Hiçbir Fransız burada uzun süre kalamaz. Bir İngilizce günde bir kere bifteğini ver, Fransız'dan çok daha fazla çalışır."

"Evet, ama bir İngiliz'i kamçılıyamazsın. Bunu yaparsan çok ters davranmaya başlıyorlar."

"Sadece bir süre için surat asıyorlar. Ama sana şunu söyleyeyim, dostum, asla bir İspanyol'u kamçılılamaya kalkma. Eğer bir İspanyol'u kamçılırsan gerekirse yirmi sene de bekler ve bir gün bir punduna getirip senin kaburgalarını deşiverir."

"Eğer bir İspanyol haşlanmak istiyorsa, bunu gözardı edemem."

Konuşma kahkahalarla kesilmişti.

Haşlanmak! Böyle şeyler olabilir miydi?

Üstü başı pislik içinde, paçavralar giymiş on altı insan müsveddesi, yolda adeta sürünerek bir ipi çekiştiriyorlardı. İpi her seferinde 2-3 santimetre asılarak, küçük dişleri akşamüstü güneşiyle parlayan devasa bir türbin dişlisini taşıyan bir kızağı sürüklüyorlardı.

Hükümet'in reaktörleri vardı, Hükümet'in araç-gereçleri vardı. Öyleyse bütün bunların nedeni neydi? Yavaş yavaş anladı ki Hükümet'in madenleri, makinaları, atom enerjisi,

hepsi savaş gemileri için kullanılıyordu ve tüketicilere, barış zamanlarında kullanılmak üzere hiçbir şey kalmıyordu. Hükümet yozlaşmış, bütün dişleri, pençeleri ve kaslarıyla insanları korkutarak baskı altında tutan yaşlı bir canavara dönüşmüştü. Hükümet şimdi, eskiden her ne idiyse o olmaktan çıkmış, gaddarlığın somutlaştığı, zarafetten uzak, asık suratlı bir kurum haline gelmişti. Onun sınırları içinde hayattan zevk alınabilen ne varsa hepsi, ölmek üzere olan bir organın anlamsız son çırpınışlarıydı.

Bir yerlerde bir çocuk feryat figan ağlamaya başladı ve Charles, içinde yükselen acıma duygusunu fark ederek şaşırıldı. Sürekli masa başında çalışan ve bir antrenmandan sonra, sahip olduğunu o ana dek bilmediği kaslarında müthiş ağrılar duyan bir adam gibi Charles da, Teşkilat Bölgesi'nde zamanın renksiz akışı içinde hiç bu kadar keskin biçimde uyandırılmamış duyguları olduğunu keşfetti.

Zavallı küçük çocuk, diye düşündü, bu cehennem gibi yerde büyüyecek. Etrafında pataklayabileceğin köleler olması sende nasıl bir etki yapacak, bilemiyorum, ama böyle bir yerde büyürken nasıl insan kalabileceğini de merak ediyorum. Aşk korkusu sana ne yapacak, bilemiyorum. Sürekli aldatan biri mi olacaksın? Yoksa yağlı ve umursamaz bir yabancı ile garip ve sevimsiz bir odada güreşi andıran berbat bir beraberlik ile çirkin, vahşi bir azgınlık arasında seçim yapmak zorunda kalan çirkin, azgın bir hayvan mı? Bizim oyun oynamak için silahlarımız var, iyi oyuncaklardır bunlar, ama sana yaşayabilmen için bir silah verdiklerinde ve o korkunç vahşeti aşıladıklarında nasıl bir canavara dönüşeceğini bilmiyorum.

Reiner haklıydı, diye düşündü mutsuzca. Bu saçmalığa son verecek bir şeyler yapmalıyız.

Bir sokakta, yanlarından geçmekte olduğu bir kadınla adam itişiyorlardı. Neredeyse alışkanlık eseri yürüyüp gidecekti, ama bu Teşkilat Bölgesi'nde neşeli anlarda oynanan cinsten bir elbise yırtma oyunu değildi. Oldukça amansız ve sessiz bir itişmeydi bu...

Adamın üzerinde Muhafızlar'ın giydiği cinsten bir kazak vardı. Charles sokağa girerek adamı kadından ayırdı; daha

doğrusu adamın kaya gibi sert kolunu hızla çekti ve adam şaşkınlıkla kadını bıraktı ve dönerek Charles'a baktı.

"Hemen kaç," dedi Charles kadına, etrafına bakınmadan. Gözucuyla kadının olduğu yerde durduğunu görmüştü.

Adamın eli sustalı bıçağının üzerindeydi. Charles'a şöyle dedi: "Def ol. Hemen. Sakın Muhafızlar'la oyun oynama."

Charles dizlerinin titrediğini hissediyordu ve bu da çok iyiydi. O güne kadar yaptığı onca polo maçında edindiği tecrübelerden biliyordu ki iyice gerilmişti ve her an patlayıp harekete geçebilirdi. "Çek bıçağını," dedi, "çek de yedireyim sana onu."

Adamın yüzü birden ciddileşti; bıçağı çekti ve kolunu hızla indirdi. Bıçak Charles'ın tam karnına saplanacaktı. Eğer Charles onu durdurmaya kalkışsaydı bile adam ona sarılıp bıçağı sırtına saptırdı.

Sol eliyle adamın bileğini yukarıdan tuttu ve geri itti. Bu sırada bıçak kolunu hafifçe yırtmıştı. Muhafız, ağırlığını bıçağı tuttuğu elinden tarafa vererek Charles'ın kasığına okkalı ama bir o kadar da ihtiyatsız bir tekme atmaya kalkıştı, bu sırada Charles tek ayağınının üzerinde dengesiz bir biçimde duran adamı tuttuğu gibi sokağın pis zeminine yapıştırdı. Sırtüstü yere düşen Muhafız debeleniyordu ve uğursuz bir an için Charles, ağırlığı nedeniyle adamın bileğinin elinden kurtulacağını düşündü, ama o an geçti ve sağ ayağını Muhafız'ın dirseğinin iç tarafına koyarak yorulan sol eline sağ eliyle destek verdi ve adamın önkoluna iki eliyle birden bastırmaya başladı. Adam inledi ve elindeki bıçağı düşürdü. Tüm bunlar belki de beş saniye sürmüştü.

Charles nefes nefese konuştu: "Kolunu kırmak ya da kafana sıkı bir tekme yapıştırmak ya da buna benzer bir şey yapmak istemiyorum. Yalnızca def olup gitmeni ve kadını rahat bırakmanı istiyorum." Hiçbir şey yapmadan uzakta öylece duran kadının farkındaydı. Öfkeyle şöyle düşündü: En azından bıçağını alabilirdi.

Muhafız boğuk bir sesle konuştu: "Hele bir tekme at, yemin ederim bütün hayatımı buna adamam gerekse bile seni bulup lime lime doğrarım."

Güzel, diye düşündü Charles. Şimdi beni korkuttuğunu düşünebilir. Güzel. Adamın önkolunu serbest bıraktı, doğruldu ve ayağını adamın dirseğinden kaldırarak geri çekildi. Muhafız güçlkle yerden kalktı, kolunu büktü ve gözlerini Charles'dan hiç ayırmadan sustalı bıçağını almak üzere eğildi. Sonra tam Charles'ın ayakları dibine yere tükürdü. "Alçak serseri," dedi. "Eğer o kahrolası karga buna değseydi, kalbini deşerdim senin." Sokağın başına doğru yürüdü ve köşeyi dönüp caddeye çıkana kadar Charles gözleriyle onu takip etti.

Sonra döndü, kadının hiç konuşmaması onu rahatsız etmişti.

Kadın, Lee Falcaro'ydu.

"Lee!" dedi, afallamıştı. "Burada ne arıyorsun?" Yüzü her şeyiyle aynıydı ve kaşları daha önce de gördüğü gibi yine hafifçe çatılmıştı. Ama o, Charles'ı tanımadı.

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu, şaşkın bir sesle. "Bu nedenle mi beni o hayvandan kurtardınız? Size teşekkür etmeliyim. Ama ben sizi hiç hatırlamıyorum. Burada tanıdığım fazla insan yok. Hastaydım da."

Şimdi belirgin bir farklılık vardı. Sesi biraz mızımız çıkıyordu. Ve Charles ortaya hayatını koyarak bahse girerdi ki Lee Falcaro, asla böyle hafif ukala, hafif züppe ve sesine yapmacık bir ilginçlik katmaya çalışır bir tonda konuşmazdı. "Hastaydım da."

"Ama sen burada ne arıyorsun? Hay Allah, beni tanımadın mı? Ben Charles Orsino!"

O an korkunç bir hata yaptığını fark etti.

"Orsino," dedi kız. Ve sonra tükürdü: "Orsino! Teşkilat' tan!" Gözlerinde meşum bir nefret vardı.

Döndü ve sokakta var gücüyle koşmaya başladı. Charles bir dakika kadar olduğu yerde aptal gibi kalakaldı, sonra o da kızın peşinden sokağın başına kadar koştu. Gitmişti. New Portsmouth'ta bir dakikada hemen hemen her yere koşabilirdiniz.

Beresinin üzerinde çaprazlama duran iki tüy bulunan çelimsiz ve kısa bir denizci, bir binaya yaslanmış, öylece duruyordu. Charles'a kıs kıs güldü: "Onun peşini bırak, denizci," dedi. "O, DİB'in malıdır."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Bu düşük rütbeli denizci subayı, filosofunun sırrını açıklıyordu: "Lee Bennet. Buraya birkaç ay önce DAR tarafından kaçırılarak getirildi. Donanma İstihbaratı'nın şu ana kadarki en büyük başarısı. Teşkilat'la ilgili her ayrıntıyı biliyor, bütün aileleri tanıyor, kim ne yapar, figüranlar kimler, işe yarayanlar kimler, hepsini biliyor. Müthiş! Tüm gizli bilgiler! Teşkilat'tan nefret ediyor. Eskiden bazıları ona bir kötülük yapmış."

"Sağ ol," dedi Charles. Ve caddede yürümeye başladı.

Bu şaşırtıcı değildi. Bunu tahmin etmeliydi.

Her nimetin bir külfeti vardı.

Falcaro ailesinden olmanın bedeli. Kendisi de böyle bir şeye hazır olana kadar kimseyi ölümcül bir tehlikeye atamazdı.

Sadece her nedense nevroitik, yapay Lee Bennet'i aniden Lee Falcaro yapacak tetik mekanizması çalışmamıştı.

Bir casus olarak yakalanıp idam edilmesinin dakikalar mı yoksa saatler mi alacağını merak ederek amaçsızca dolaşmaya devam etti.

10

Sadece dakikalar sürdü.

Tekrar sahile doğru yöneldi, koşmaktan korkuyor, kafasında bir tekne çalıp kaçmakla Yarbay Grinnel'dan yardım ve koruma istemek arasında gidip gelen belirsiz bir fikri evirip çeviriyordu. Barların ve batakhanelerin bulunduğu bölgeye varmadan uzun boylu, şık görünüşlü sekiz kişi arkasından yetişip onu yakaladı.

"Durun, bayım," dedi bir çavuş. Durdu ve çavuş dikkatli gözlerle onu inceledi. "Siz Orsino musunuz?"

"Hayır," dedi umutsuzca. "O deli kadın bana 'Orsino' diye bağırmaya başladı, ama ben o değilim. Benim adım Wyman. Neler oluyor, çavuş?"

Diğerleri yanında ve arkasında toplanmışlardı. "Biz DİB'e doğru gidiyoruz. Bizimle gelir misiniz, yoksa biz mi sizi götürürelim?"

"İşte o orospu çocuğu!" diye bağırdı biri. Birden etraflarına bir düzine kazaklı Muhafız toplanmıştı. Başlarında da Orsino'nun adil bir kavga sonunda dövdüğü o gangster kılıklı adam vardı. Çavuşa tatlı bir sesle, "Onu istiyoruz, bahriyeli," dedi. "Adamlarına toz olmalarını söyle."

Çavuşun benzi sarardı. "DİB tarafından sorgulanmak üzere aranıyor. O bir Teşkilat casusu. Elinizde yazılı emir var mı?"

Sarhoş bir kahkaha duyuldu. "Şu iki kazıklı denizciyi yakalayın hemen," derken kendini tutamayıp güldü Muhafız. "Emir mi?" Çenesini çavuşun suratına iyice yapıştırdı. "Ona istediğimiz şeyleri yapabilmek için emre ihtiyacımız yok, bahriyeli. Adamlarına toz olmalarını söyle. Siz Denizciler şimdiye dek Muhafızlar'la oyun oynanmayacağını öğrenmeliydiniz."

Çok genç ve düşük rütbeli bir subay çıkageldi. "Neler oluyor burada beyler?" diye keskin bir sesle sordu. "Dikkat!" Hem Muhafızlar hem de Denizciler bütün dikkatlerini gözleriyle birbirlerini tartmak için harcadıklarından subayı gören olmamıştı. "Dikkat dedim! Lanet olsun, Çavuş, rapor ver!" Hiçbir tepki yoktu. Subay öfkeyle bağırdı: "Bu işten yakanızı kurtarabileceğinizi düşünebilirsiniz sersemeler, ama kesinlikle yanılıyorsunuz!" Hızlı adımlarla uzaklaştı, yumruklarını sıkmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Orsino subayın, bir arsaya açılan ve üzerinde "PeBü Motorlu Araç Park Yeri" yazan bir kapıdan içeri girdiğini gördü. Ve başları derde girmeden önce oradan uzaklaşmaları için yalnızca birkaç saniyeleri olduğu yönündeki ortak kanıya kendisi de katıldı. Denizci çavuş zamana oynuyordu: "Mahkûmu size teslim etmekten memnuniyet duyarım," diye söze başladı, "eğer bana bir emir..."

Muhafız, çavuşun karın boşluğuna sıkı bir tekme yapıştırdı. Orsino, çavuşun Muhafız'ın ayağını yakaladığını, yere düşürdüğünü ve hemen dönerek başka bir Muhafız'a girdiğini görünce onun bir aptal olduğunu düşündü, ama sonra kendi-

si de canını kurtarmak için, kükreyen üç Muhafız'a karşı dövüşmeye başladı.

Birden ortalığı kaplayan müthiş bir gürültü, büyülmüş bir soğuk hava dalgası gibi, kavga eden güruhu olduğu yerde dondurdu. Elli kalibrelik bir gürültüydü bu.

O denizci üsteğmen geri gelmişti; üstelik bu kez, kaportasının üzerine her biri elli kalibrelik bir çift makınalı tüfek monte edilmiş olan bir cipin içindeydi. Ve namluyu kalabalığın tam ortasına çevirmiş, öfkeyle bakıyordu. İnsanlar barlardan, batakhanelerden ve gemicilik malzemeleri satan dükkanlardan dışarı kaçıyor, manzarayı daha da dehşet verici kılıyordu.

Üstek bir elini silahın titreyen desteğinden kaldırarak kepini hafifçe yatırıp bir gözünün üstüne getirdi. "Sıraya gir!" diye öfkeyle bağırdığında Orsino, kendini bu tanıdık sesin uyandırdığı hüznü havaya kaptırdı. Bu, sesin kime ait olduğunu çıkarmasından yaklaşık üç saniye önceydi. Bu üç saniye içinde Muhafızlar ve Denizciler düzgün gruplar oluşturmaya başlamışlardı.

Hareket etmek için adeta sabırsızlıkla beklemekte olan cip, yerde dizleri gerilimle titreyen Orsino, hepsi mükemmel bir polo maçından bir manzarayı andırıyordu. Charles otomatik olarak tepki verdi ve cipe doğru atıldı.

Üstek'in yüzünde gerçeküstü bir parıltı belirdi, ama sonra bu parıltı birden telaşa ve dehşete dönüştü. Charles onu tuttuğu gibi yere indirmiş ve sürükleyerek cipin arkasındaki küçük kasasına tıkmıştı. Cipe atlayarak yolda ilerlemeye başladığında burada da sağda solda toplaşmış seyirciler arasında sürüp gitmekte olan bir kavga olduğunu gördü.

O andan sonra iş sadece bir elle direksiyonu kontrol edip diğeriyle de ekseni etrafında dönüp duran elli kalibrelik çift makinalıyı güvenli bir şekilde kontrol altına almaya, Üstek'in hâlâ baygın olup olmadığına bakmak için geriye dönmeye, yayalara ve köpeklere çarpmamaya dikkat etmeye, yoldaki tekerlek izlerini takip etmeye, cipin hızını kesebilecek her şeyi dışarı atmaya, yoldaki işaretlere dikkat etmeye ve tehlikeli bir takip olasılığını kestirmeye kalıyordu. Onun gibi bir çift kale

polo oyuncusu için basit ve sıkıcı bir idmandı bu.

Yol, kıvrılarak yeni nesil bodur ağaçlardan oluşan ormanlık bölgenin beş mil kadar içine uzanıyor ve paçavralar içindeki zincirli adamların kütükleri sürükleyerek gürültüyle çalışan buharlı bir bıçkı fabrikasına taşıdığı bir kereste kampında son buluyordu. Orsino, çalışmayan adamların üzerinde bulunan silahların parıltısını gördüğünde hemen cipi 180 derece geri döndürdü, çeyrek mil kadar geri gitti ve saatte elli mil hızla insanın böbrek taşlarını düşürecek bir yolda tavşan-tazı oyunu oynamaya başladı. Yolda, çapı beş-altı santimetreyi geçmeyen bir keresteye çarpmamak için direksiyonu kırmak zahmetine katlanmadı.

Cip giderek solan akşamüstü ışığı altında bu yolculuğu bir saat daha kaldırılabildi, sonra sarsılarak durdu. Orsino biraz geç de olsa Üstek'i kontrol ettiğinde bilincinin yerinde olduğunu, ama aracın bir köşesinde beti benzi atmış bir şekilde yattığını gördü. "Tanrım," diye mırıldanıyordu. "Aman Tanrım!" Ama Orsino'nun kendisine baktığını görünce büyük bir gayretle, sendeleyerek ayağa kalktı ve cipin arka kısmında doğruldu. "Tutuklusun, denizci," dedi. "Bir subaya vurmak, kamu malına zarar vermek, hükümete ait bir aracı yolculuk izni olmaksızın kullanmak..." Bacakları ona ihanet etti ve yığılırcasına oturdu.

Orsino, onu bağlamak, çifte makinalı ile delik deşik etmek ya da bir ingilizanahtarı ile kafasına vurmak gibi fikirleri hızla kafasından geçirdi ve hepsine boş verdi.

Şu ana kadar her şeyi berbat etmiş görünse de hâlâ yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. İlk kez, Hükümet'in resmi görevli bir subayı, yetkisi altında sayılırdı, karada yürümeye alışana kadar da onu elinde tutmak istiyordu. Lafı adamın ağzına tıktı: "Saçma. Tutuklu olan sensin."

Üstek herhangi bir ihlal suçu işleyip işlemediğini kafasından hızlıca tarttıktan sonra ihtiyatla sordu: "Hangi yetkiyle?"

"Ben Teşkilat'ı temsil ediyorum."

Bu sözler bomba etkisi yaratmıştı. Üstek kekeleydi: "Ama mümkün değil, ama imkânsız, ama nasıl..."

"Nasıl olduğuna kafanı yorma."

"Sen delisin. Öyle olmalısın, yoksa burada durmazdın. Senin Kıta'dan olduğuna ve cipin bozulduğuna inanmıyorum." Sesi biraz histerik çıkmaya başlamıştı. "Burada bozulmaz. Otuz milden fazla içeri girmiş olmalıyız."

"Otuz mil içeride ne var sanki?"

"Yerliler, aptal!"

Gene yerliler. "Ama benim yerlilerden çekindiğim yok. Yanımızda bu silah varken."

"Anlamıyorsun," dedi Üstek. Sakin bir sesle konuşmaya zorluyordu kendini. "Burası Dış Bölge. Buranın kontrolü yerlilerde. Etrafta onlar varken hiçbir şey yapamayız. Gece karanlığında insanların üzerine çullanıp şişerler. Şimdi hemen şu kahrolası cipi tamir et de yola koyulalım!"

"Kurşuna dizilmek için mi? Aptallık etme, Üsteğmen. Ben motora bir göz atarken sanırım beni vurmazsın?"

Üstek etrafına bakınıyordu. "Hayır, hayır... dedi. "Sen bir gangster olabilirsin, ama..." Sesi giderek zayıfladı ve sustu.

Orsino sertleşti. "Gangster" pek hoş bir tabir değildi. "Bana bak korsan," dedi, tehditkâr bir sesle. "Bence bu..."

"Korsan mı?" diye öfkeli bir sesle gürledi Üstek. Sonra hemen çenesini kapadı ve endişeyle etrafına bakınmaya başladı. Numara yapmıyordu, Orsino da telaşlanmıştı.

"Şu vahşilerden bahset biraz," dedi.

"Canın cehenneme," dedi Üstek somurtarak.

"Bana bak, önce sen bana gangster dedin. Hani yerlilere ne oldu? Beni kandırmaya çalışıyordun, değil mi?"

"Sen benim soylu Kuzey Amerikan kıcıımı öp, gangster."

"Çocuk olma," diye onu azarladı Charles, olgun ve üstün bir havayla. (Üstek kendisinden birkaç yaş daha genç görünüyordu.) Oturduğu koltuktan kalktı ve kaportayı açtı. Hasar pek fazla değildi, şanzımandaki bir pim on beş santimetre çapında bir ağacı devirmeye çalıştığı sırada kırılmıştı. Üzgün bir sesle rapor verdi: "Motor bloku çatlamış. Cipi sonsuza kadar unutabilirsin. Yoluna devam et, Üsteğmen. Seni durdurmaya çalışmayacağım."

Üstek öfkelenmişti. "İsteseydin de beni durduramazdın zaten, gangster. Karanlıkta tek başıma yürüyerek üsse geri gitmeye

çalışacağımı düşünüyorsan sen delisin. Ayrılmayacağız. Belki ikimiz onları gece boyunca uzak tutmayı başarabiliriz. Sabaha Allah kerim."

Evet, belki subay ormanda gerçekten vahşiler olduğuna inanıyordu, ama bu var oldukları anlamına gelmezdi.

Üstek dışarı çıktı ve kaportaya şüpheli gözlerle baktı. Kesin olan iki şey vardı; birincisi arabalardan hiç anlamıyordu, ikincisi de bir insanın deniz üssüne gitmek yerine ormanda kalma riskini isteyerek göze alacağını aklından bile geçiremiyordu. "A-ha," dedi. "Gerçekten de çatlamaş bu blok. Ben ateş yakarken sen de silahı yerinden çıkar."

"Baş üstüne efendim," dedi Charles alaycı bir sesle ve selam verdi. Üstek gayri ihtiyari bir hareketle selama karşılık verdi ve çalı çırpı toplamaya başladı.

Tam sol üniteyi yerinden çıkarmıştı ki çökmeye başlayan karanlıkta Üstek yanına yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Yavaş! Farları yak!"

Charles denileni yaparken söylendi: "Neler oluyor?"

"Sessiz ol! Galiba bir geyik gördüm. Eğer rüzgâr doğru yönden esiyorsa cipin kokusunu almayacaktır. Şu diğer namluyu al."

Farlar, ormanın içine doğru iki aydınlık şerit oluşturdu, derken ürkek ve sevimli bir hayvanın başı belirdi. Yirmi metre kadar ileride şaşkın gözlerle etrafına bakınıyordu. "Haydi vur şunu," diye fısıldadı Üstek.

Charles yavaşça ve sessizce atış taliminde öğrendiklerini uygulamaya başladı; alıcıyı aç, temizle, kapa, yarım doldur, mafsalı sür, tam doldur, nişangâhı kaldır, nişangâhı ayarla, silahın kontrolsüzce sağa sola savrulmaması için vidayı ayarla, yüksekliği ayarla, nişangâhta hedefi gör, nişangâhı indir...

O an olabilecek en berbat şey oldu. Tam tetiğe hafifçe dokunması için her şey hazırды ki namlunun sabit durmadığını ve şaşkın şaşkın bakınan geyiğin kafası etrafında daireler çizip durduğunu fark etti. Dahası, bunun eşi benzeri görülmemiş ve yanlış kabza tutma biçiminden kaynaklandığını gördü. Öldürme korkusuyla ilgili anlatılan hikâyelerin dolduruşuna gelmiş birinin tutuşu kadar kötü değildi belki, ama gene de

kötüydü.

"Haydi! Haydi!" diye kızgın bir sesle fısıldadı Üstek.

Gözlerini kapadı, dişlerini sıktı ve birden tetiğe bastı. Parmağını kaldırmasına fırsat kalmadan silah gök gürlemesini andıran bir ses çıkararak patlamış ve yirmi mermi fırlatmıştı bile.

Üstek şüpheli bir tonda "Vurdun onu," dedi. "Şu boştaki silahı al da gidip bakalım."

Anlaşılmaz bir biçimde terleyen Charles bir fişeklikten yirmi kurşun saydı ve yirmi birincisini çıkardı. Yirmi mermiyi boşalan silaha doldurdu ve eliyle şöyle bir tarttı. Aptallar, diye düşündü ve yedinci mermiyi çıkardıktan sonra sekizden yirmiye kadar olan mermileri yere boşalttı. Farların ışığını takip ederek titreyen dizleriyle Üstek'in peşinden gitti ve onu parçalanmış hayvanın başında buldu.

"Dostum," dedi subay. "Her şeyi berbat etmekte ne kadar da ustasın! Önce cipi parçaladın, şimdi de yirmi kiloluk bir geyiğin karnına kırk kilo mermi doldurdun. Bundan hamburger bile çıkmaz!"

"Öyleyse kendin niye vurmadın?" diye sordu.

"Keşke öyle yapsaydım," dedi Üstek, keyifsiz bir sesle. "Daha önce hiç bu silahlarla atış yapmadığım için senin bu işi daha iyi becerebileceğini düşünmüştüm." İçindeki mermi parçacıkları nedeniyle parlayan etten bir parça kopardı ve iyice inceledikten sonra tekrar yere attı. "Hadi cipe geri dönelim."

Cipe doğru yürüdüler. Orsino sordu: "Şu senin yerliler nasıl çalışıyor?"

"Karanlıkta birden karşına çıkarlar. Mızrakları ve birkaç tane de çalıntı silahları var. Genellikle silaha koyacak mermileri bulunmaz, ama buna güvenerek hareket edemezsin. Ayrıca onların... cadıları var."

Orsino güldü. Karnı gerçekten çok acıkmaya başlamıştı. "Buralarda yiyebileceğimiz bir ot yetişiyor mu, biliyor musun?"

Üstek güvenle cevap verdi: "Sanırım sabaha kadar köklerle idare edebiliriz."

Orsino elindeki silahı cipe dayadı. Yerdeki bir bitkiyi söktü, kökündeki toz toprağı silkeleyerek temizledi ve tadına baktı. Bu kesinlikle kök tadıydı. Şöyle bir iç geçirdi ve başka bir bitkiyi denedi. "Silahların ikisini de yerlerinden çıkardığımda onlarla ne yapacağız?"

"Cipte onların monte edildiğı yerin bir şekilde sökülüp üçer ayaklı iki parçaya ayrılabiliyor olması lazım. Ben ateşli canlandırırken sen de bir bak bakalım, becerebilecek misin?"

Üstek yirmi dakikada çok küçük ve çok dumanlı bir ateş yakmayı başardı. Orsino da hâlâ cipteki silah montaj elemanlarıyla boğuşuyordu. Ayırmayı becermişti, ama bir türlü tekrar takamıyordu. Üstek nihayet aşığılayıcı bir tavırla yanına gelerek yardım elini uzatmaya karar verdi. Ama o da beceremedi.

"Bak," dedi Orsino nefes nefese. "Silahın oturacağı çember tamam, yükseklik vidası tamam, arka ayak tamam... herhalde. Diğer iki ayağı da takmanın bir yolu olmalı!"

İki öfke krizi ve dört kırık tırnaktan sonra fark ettiler ki aslında iki ön ayağı "yükseklik vidası" tutuyordu ve yükseklik arka ayaktan ayarlanıyordu. "Senin gibi subay olmaz olsun," diye homurdandı Orsino.

Derken yağmur başladı ve ateş hafif bir tıslamayla söndü. Hemen koşarak cipin altına girip yüzükoyun yattılar; bunu laf olsun diye yapmamışlardı, ikisinin de elinde silah vardı ve ikisi de 180'er derecelik bir açıdan sorumluydu.

Charles nispeten kuruydu, yalnızca buz gibi bir su bir çatlaktan sızarak sol dizine damlıyordu. Bir saat kadar gözlerini dört açarak etrafı kolaçan ettikten –hiçbir şey görmemişlerdi– ve her sese kulak kabarttıktan –yağmur damlalarından başka ses yoktu– sonra Charles bir horultu duydu ve hemen Üstek'i dürttü.

Üstek yorgun bir sesle küfretti. "Sanırım uyanık kalmak için konuşsak iyi olacak."

"Benim uyumak gibi bir sorunum yok, korsan."

"Öf, yeter ama artık. Bu korsan lafını da nereden çıkar-dın, gangster?"

"Siz kanun kaçağısınız, öyle değil mi?"

"Yok canım! Esas kanun kaçağı olan sizsiniz. Anayasal bir

kurum olan Kuzey Amerika Hükümeti'ne karşı ayaklandınız. Sizin kazanmış olmanız —o da şimdilik— haklı olduğunuz anlamına gelmez."

"Kazanmış olmamız haklı olduğumuz anlamına gelmez. Ama o Hükümet dediğiniz şeyin bize saldırarak leş kargaları gibi her yeri yağmalaması sizin haksız olduğunuz anlamına gelir. Tanırım, size katıldığımdan beri gördüklerim tek kelimeyle iğrenç!"

"Eminim öyledir. Yuvaya saygı, evliliğin kutsallığı, cinsel ahlak, kanun ve düzen... geldiğin yerde böyle şeylerden haberin bile yoktu, öyle değil mi gangster?"

Orsino dişlerini sıktı. "Birileri seni yalanlarla kandırmış," dedi. "Teşkilat Bölgesi'nde de en az burada olduğu kadar ev ve aile hayatı, ahlak ve düzen var. Belki de buradakinden de fazla."

"Saçma. İstihbarat raporlarını gördüm, sizin nasıl yaşadığınızı gayet iyi biliyorum. Şimdi sen bana sizde cinsel yozlaşma olmadığını mı söylüyorsun? Çokeşlilik yok mu? Çokkocalılık yok mu? Kumar serbest değil mi? Alkol ticareti yapılmıyor mu? Yolsuzluk ve rüşvet yok mu?"

Orsino silahın namlusundan yağmura doğru baktı. Söylediklerinde bir dolap çeviriyor olması ihtimalini ortadan kaldıracak kadar gerçeklik payı vardı. "Bak," dedi. "Teşkilat Bölgesi'nden sıradan bir adam olarak beni örnek al. Belki yüz kişi tanıyorum, bu yalnızca bir tahmin. Bunların arasında senin deyiminle 'cinsel açıdan yozlaşmış' olan yalnızca üç kadın ve iki erkek var. İki karı ve bir kocanın olduğu yalnızca bir aile biliyorum. Yeri geldi diye söylüyorum, senin atladığın bir şey daha var. Tanıdığım bir dörtlü vardı, beraber yaşayan. Ama şimdi onlar da iki çift halinde ayrıldı. Gerçekten çokkocalılıktan yana olan hiç kimseyi şahsen tanımıyorum, ama böyle üç kişi duydum. Ve diğerleri hepsi de orta yaşlı, sıradan çiftler."

"A—ha! Orta yaşlı! Yani bu, ahlaktan bahsederken orta yaşın altında olan herkesi dışarıda bıraktığın anlamına mı geliyor?"

"Doğal olarak," dedi Charles. Şaşırmıştı. "Sen bırakmaz mıydın?"

Aldığı tek cevap bir kahkahaydı.

"Pebü nedir?" diye sordu Charles.

"Pe-Bü," diye hecelere ayırarak tekrarladı Üstek. "Personel Bürosu, Kuzey Amerika Donanması."

"Sen ne iş yapıyorsun orada?"

"Personel Bürosu ne iş yapar?" diye sordu sabırla. "Personelin işe alınması, sınıflandırılması, atanması, terfisi ve eğitimi bizim sorumluluğumuzda."

"Masa başı işi, ha? Ateş etmeyi ya da araba kullanmayı bilmemene şaşmamalı."

"Eğer arkamı kollaman için sana ihtiyacım olmasaydı şu silahı o pis gırtlığına boşaltırdım senin. Bilgin olsun diye söylüyorum, gangster; bütün subaylar daimi görev yerlerine atanmadan önce bir süre böyle masa başı işleri yaparlar. Ben denizaltılarda görev alacağım."

"Neden?"

"Ailem. Babam bir denizaltının komutanıdır. Adı Kaptan Van Dellen."

Aman Tanrım. *Van Dellen*. Grinnel'in –ve onun– öldürdükleri denizaltı komutanı. Çocuk daha babasının bir acil durum dalışı sırasında "kaybedildiğini" bilmiyordu.

Yağmur durmuş ve sağanak sesi, yerini yapraklardan ve dallardan akan damlaların çıkardığı düzensiz şıprıtlara bırakmıştı.

"Van Dellen," dedi Charles. "Bilmen gereken bir şey var."

Üstek sert bir tonda cevap verdi: "Boş ver şimdi." Yarım dolu silahını sürgüyü çekerek tam dolu hale getirdi. "Dışarıdan sesler duyuyorum."

Benliğini ele geçirmeye çalışan tanrıçanın varlığını hissediyordu, ama çok zayıf bir şekilde. Karanlık... çok karanlık... ve çok yorgun... kaç yaşındaydı? Dünyaya geldiğinden beri kafasının üzerinde sekiz yüzden fazla ay doğmuş ve batmıştı. Ve

silah seslerine başka silah seslerinin karşılık verdiğini duyduğunda doğruca mızraklı adamlarının reisine koşmuştu. Silah, denizden gelen demirciler demekti ve beceremediğin zaman demircileri öldürürdün.

Karanlıkta kısa ve keskin bir kahkaha attı. Ağaç dalları hışırdıyordu. Mızraklı adamlardan biri sesin geldiği yöne baktı. Kadın, mızraklı adamın yüzünde endişeli bir ifade olduğunu biliyordu. "Sen işine bak, aptal!" diye gürlledi. "Yoksa Bridget şahidim olsun ki..." Islığa benzer bir ses çıkararak iç çektik ve tekrar öfkeyle bağırды. Böyölerine sık sık iplerin kimin elinde olduğunu hatırlatmak gerekirdi. Şu sersemi öldürse miydi? Şimdi değil; yakalanması gereken bu kadar çok silahlı demirci varken değil.

Demircilerin arsızlıklarına olan öfkesi arttıkça içindeki tanrıçanın gücünü solgun göğsünde giderek daha yoğun bir biçimde hissediyordu. O kahrolası metal parçalarıyla onun ormanına geliyorlardı. Onların ciğerlerini sökecekti.

İki kişiydiler. Dışsız bir sırtıtış yaşlı yüzünü kapladı. Otuz aydan beri iki demirciyi bir arada yakalamamıştı. Bütün yaşlılığına ve hastalığına rağmen iktidar için ne mükemmel bir kişiydi, şüphesiz öyleydi! İşe yaramaz, kalın kafalı yeğeni atları, zıplardı, bir havası da vardı, ama tacı asla onun gibi taşıyamazdı. Kız kardeşine gelince, yaygaracı kocakarının tekiydi; günümüzde her şey yozlaşmıştı. Eskiden olsa, kız kardeşinin defteri, gençliğinde kendisini kanıtlayabilmek için geçmesi gereken zorlu imtihanı reddettiğinde dürülürdü. O ufaklık da, adı her ne idiye, ancak ruhunu tanrıçaya teslim ettiği zaman tacı taşımaya uygun biri olurdu. Tabii eğer kızkardeşi ya da yeğeni kendisinin yakasına yapışıp işini bitirmeye, ya da bir mızrağı bağırsaklarına saplamaya, ya da çok ağır bir kayayla kafasına vurmaya kalkışmazlarsa.

Günümüzde her şey yozlaşmıştı. İktidara gelebilmek için kendi annesini zehirlemişti, doğruydu bu yaptığı, çünkü iktidarı gerçekten hak eden bir kişi, ölmeden önce zehri kusabilirdi.

Sağındaki ve solundaki mızraklı adamlar biraz güçlkle de olsa nöbet değiştirdiler. Konuşan iki demircinin belli be-

lirsiz mırıltılarını duydu. Bırak konuşsunlar! Kuşkusuz tanrıçaya edepsizce küfrediyorlardı; demircilerin ağızları yiyecekle tıka basa dolu olmadığı zamanlarda yaptıkları tek şey buydu kuşkusuz.

Halkı için demirden mızrak ve ok ucu yapan Kennedy adındaki adamı düşündü; garip biriydi, tanrıça onu kutsamıştı, bu da tanrıçanın engin kudretini gösteriyordu. O bir demirciyi bile kutsayıp taraf değiştirebilirdi. Garip biriydi demirci. Ama işini iyi yapıyordu. Yaşlı kadın, içindeki gücün daha da artmasını diledi; yorgundu ve çok zor görüyordu. Ama tanrıçanın inayetiyle bugün kutsal kulübenin üzerinde iki yeni kafa olacaktı. Çok zor görüyordu, ama tanrıça onu muzaffer kılardı...

Titrek bir sesle baykuş gibi bağırdı ve çalılıklardan çıkan mızraklı adamlar hemen yanına geldiler. Tadı içindeki güçle çatıyacağı için bal yemesine izin verilmiyordu, ama gücün tadı balinkinden çok daha fazlaydı.

Ağaçlardan yere düşen iri damlaların şıprıtısından daha yüksek bir ses değildi, ama türü değişikti; hayvanlarınkinden bile daha biçimsiz, iri vücutlu insanların geçerken çıkardığı hışırtılar ve mırıltı halinde duyulan konuşmalar.

Aniden, ürkütücü, kulak tırmalayıcı bir çığlık ve o yöne doğru koşan ayak sesleri duyuldu. Tamamıyla bir refleks sonucu Orsino elini hemen silahının tetiğine attı ve silahın gök gürlemesini andıran sesi her yeri kapladığında beyninin kafasından çıkacak gibi olduğunu hissetti. Namludan fıskıran kızıl alevlerle birlikte gölgeler de ortadan yok olmuştu. Daha dikkatli ateş etmeli, aralıklarla sadece sekizer kurşun atmalıydın, dedi kendi kendine. Alt halkanın üzerindeki vidayı, tetiğe bir basışta bütün mermileri fırlatmayacak şekilde ayarlayıp, silahı da avuç içinin arkasıyla dikkatlice tutarak sağa sola çevirmeliydin. İhtiyar Gilby, en parlak öğrencisinin namluyu neredeyse yakmak üzere olduğunu ve silahını bir yangın hortumu gibi salladığını görse ne yapardı merak ediyorum. "Kahrol, Charles," –asık suratlı, çatlak sesli ihtiyar polocuyu hatırladı– "sen buraya kendini rezil edip zamanımı harcamaya mı geldin?"

Silah ateşi durdu, fişeklik bitmişti. Yirmi, elli, yoksa yüz mermi mi? Hatırlamıyordu. Elini bir başka fişekliğe attı, karanlıkta yavaşça silahı tekrar doldurdu ve dinledi.

"İyi misin, gangster?" diye arkasından seslendi Üstek. Charles'ı ürkütüp sıçratmıştı.

"Evet," dedi. "Geri dönecekler mi?"

"Bilmiyorum."

"Sizi orospunun piçleri!" Öfke dolu, şiddetli bir ses karanlıkta çınladı. "Belim kırıldı, sizi orospunun piçleri!" Ve ses hıçkırığa dönüştü.

Belki bir dakika kadar sessizce onu dinlediler. Ses, Orsino'nun sol ön tarafından geliyor gibiydi. Sonunda Üstek'e, "Eğer diğerleri gittiyse belki onun için bir şeyler yapabiliriz," dedi. "En azından biraz rahatlatırız."

"Çok riskli," dedi Üstek uzun bir duraklamadan sonra.

Hıçkırıklar devam etti ve Orsino saldırının heyecanından kendini kurtarınca yorgunluktan, susuzluktan ve kaslarının ağrısından ölmek üzere olduğunu hissetti. Susuzluk konusunda bir şey yapabilirdi. Dizinin yanındaki çamurlu dereden avuçlarıyla iki kez su alıp içti, üçüncü seferde karanlıkta hıçkırmakta olan zavallının hissettiği susuzluğu düşündü ve eli ağzına gitmedi.

"Gidip onu bulacağım," diye seslendi Üstek'e.

"Olduğun yerde kal! Bu bir emirdir!"

Cevap vermedi, ama kasılmış ve ağrılar içindeki vücudunu cipin altından çıkarmak üzere harekete geçti. Ne var ki, kendisinden birkaç yaş daha genç ve atik olan Üstek dışarı daha önce çıktı. Cipin etrafında dolaşmaya başlayan ayak seslerini duyunca Orsino rahatladı ve derin bir nefes aldı.

"Bitirin işimi!" diye feryat ediyordu yaralı adam. "Tanrıça aşkına bitirin işimi! Sizi orospunun piçleri! Belimi kırdınız! Ahh!" Bu vahşi bir zevk çılgılığıydı.

Üstek'ten boğulur gibi bir ses geldi ve sonra karanlıkta ölümcül bir dayığın sesleri duyuldu hafifçe. Kahretsin, diye düşündü Orsino. Bu benim fikrimdi. Cipin altından sürünecek çıktı ve hızla ıslak çalılara doğru koşmaya başladı.

Yerde, karanlık bir yumak halinde alt alta üst üste yuvarla-

narak dövüßen iki kişi vardı. Üstte çıplak bir sırt görüldü; Orsino üzerine atıldı ve kafasına bir pençe savurdu. Eline kocaman bir sakal geldi, iki eliyle de sakalları tutup olanca gücüyle çekiştirdi. Bunu acı bir çığlık ve iki kolun delice çırpınması takip etti. Üstek adamın elinden kurtularak nefes nefese ayağa kalktı. Charles sert bir darbe sesi duydu ve bunu takiben yerde çırpınmakta olan adamın hareketsiz kaldığını gördü.

"Hemen silahlara," dedi Üstek boğulur gibi bir sesle. Düşecek gibi oldu, ama Charles kolundan tuttu. Cipe geri dönerlerken ayakları bir şeye takıldı ve sendelediler; bu kesinlikle bir insan vücuduydu.

Orsino'nun vücudu silahının arkasındaki çamur dolu çukura tekrar yatmamak için direniyordu, ama titreyerek de olsa bunu yaptı. Üstek'in yığılırcasına kendini yere atarak mevzilendiğini duydu. "Ona ne yaptın?" diye sordu. "Öldü mü?"

"Tekmeledim," dedi Üstek. "Sanırım öldü. Kafası arkaya çarptı ve duyduğun o ses geldi. Sanırım öldü. Daha önce bu kırık kol numarasını yaptıklarını hiç görmemiştim. Sanırım yanında birini daha götürmek istedi. Garip bir dinleri var."

Üstek'in sesi bir sinir krizinin eşigindeymiş gibi geliyordu. Onu öfkelenir, diyordu Orsino'nun içinden gelen bir ses. Bu durumdan kurtulamazsa her an ağaçların arasından uluyarak koşmaya başlayabilir.

"Bir adayı yönetmek için çok saçma bir yöntem," dedi hin bir sesle. "Siz baş belaları Kuzey Amerika'dan kapı dışarı edildiniz, çünkü işleri asla doğru dürüst yürütmeyi beceremediniz; küçücük bir adada bile kıyıda beş mil içeri girdiniz mi kontrolü kaybediyorsunuz..." Kasıtlı ve abartılı bir alaycılıkla şunları da ekledi: "Ama tabii, onların cadıları var."

"Kapa çeneni, gangster... Seni uyarıyorum." Kriz belirtileri hâlâ mevcuttu. Sonra Üstek durgun bir sesle, "Öyle demek istemedim," dedi. "Üzgünüm. Ne de olsa gelip beni kurtardın."

"Şaşırdın mı?"

"Evet. İki şey beni şaşırttı. İlki tek başına dışarı çıkmak istemendi. Nerede doğduğun kendi elinde olan bir şey değil. Belki de her şeyi bir kenara bırakıp bize katılsan, Hükümet

unutur ve affeder... Ama hayır, hiç sanmıyorum." Durdu, belli ki konuyu değiştirmek için bir fırsat arıyordu. Deniz üstüne geri dönecekleri ve kendisinin de bazı ayrıntılar hakkında bilgi vermekle yükümlü olacağı konusunda hâlâ yüce bir güven duyuyor görünüyordu. "Sen hangi gemideydin?"

"Atom denizaltısı *Taft*," dedi Orsino. Ağzından kaçırdığı şeyi fark edince neredeyse kızgınlıktan dilini ısıracaktı.

"*Taft* mı? Bu babamın denizaltısı. Kaptan Van Dellen. Babam nasıl? Bir an rıhtıma gitmeyi düşünmüştüm... Bu hengâme başladığında."

"O öldü," dedi Orsino açıkça. "Bir acil durum dalışı sırasında güvertede kaldı."

Üstek bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra da buna inanmadığını göstermek için küçük ve yapmacık bir kahkaha attı. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Tayfası böyle bir şeye asla izin vermez. Ona taparlar. Geminin havaya uçacağını bilseler bile kaptanlarını almadan asla aşağı inmezler."

"Geminin kontrolü Yarbay Grinnel'da idi. Dalış emrini o verdi ve babanı da içeri almak istediklerinde öfkeyle kükreyerek tayfaya engel oldu. Çok üzgünüm."

"Grinnel," diye fısıldadı Üstek. "Grinnel, evet Yarbay Grinnel'ı tanıyorum. O... o iyi bir subaydır. Mecbur kalmasa böyle bir şey yapmazdı. Bana olanları anlat, lütfen."

Orsino bu kadarına dayanamazdı. "Baban öldürüldü," dedi sertçe. "Bunu biliyorum, çünkü Grinnel radar sorumlusu olarak beni görevlendirmişti, bense kahrolası radarları okuma konusunda en ufak bir şey bilmem. Benden bir 'düşman uçağının' ismini bağıarak söylememi istedi, ben de dediğini yaptım, çünkü neler olup bittiğini bilmiyordum. Baban güvertede uyurken bir acil durum dalışı yapmak için bunu bahane olarak kullandı. Uyurken yanağı titriyordu, çok yorgundu. Ve o senin iyi dediğin subay babanı öldürdü."

Üstek'in kesik hıçkırıklarla ağladığını duydu. Sonunda kısık, kuru bir sesle Orsino'ya sordu: "Siyasi mi?"

"Siyasi," dedi Orsino. "Grinnel beni kendisinin üstün nitelikli özel suikastçısı olarak kullanmayı umuyordu açıkça, bu nedenle de bana her şeyi anlattı. Babanı öldürdü, çünkü gizli

bir Sosyokrat geminin kontrolünü ele geçirecekti, bir Anayasacı gibi görünen ama aslında Sosyokrat olan biri."

"Ah," dedi Üstek hafifçe. "Yarbay Folkstone. Kindler'in *Anayasa* denizaltısında subay. O Sosyokrat mıymış? Grinnel ve Folkstone, ha?"

Üstek'in makinalı tüfeğinden fırlayan yirmi kurşunun çıkardığı gök gürlemesini andıran sesi duyduğunda Orsino yerinden fırladı. Ama kendini vurmamıştı. Sanki çaylağın aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, dışarıda, karanlıkta hiçbir düşman olmadığını ve o kurşunların orada bulunmayan iki hayaleti hedef aldığını biliyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"İzlanda'ya gitmek zorundayız," dedi sonunda Üstek. Kendine gelmişti.

"İzlanda mı?"

"Anayasacıların MK'sı orada kurulacak. Merkez Komite yani. Freiburg Uzlaşması bozuluyor demektir bu. Anlamı, bütün Sosyokratlar'a çağrıda bulunacağız ve eğer çağrıya uymazlarsa... savaş."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, Van Dellen. Biz demekle neyi kastediyorsun?"

"Sen ve ben. Hikâyeyi bilen kişi sensin, yalan testine tabi tutulacak olan da sensin."

"Bayım, eğer beni yalan testine tabi tutacak olurlarsa hemen koltukta vurup öldürürler."

"Anayasacıların MK'sı seni korurken bunu yapamazlar," dedi Üstek. Bunu gururu kırılmış gibi sertçe söylemişti. "Lanet olsun, neden tereddüt ediyorsun be adam? Sen Anayasacı değil misin?"

"Aman Tanrım, hayır! Daha sizin... sizin Hükümet'inize yeni katılmışken nasıl Anayasacı olabilirim?"

"Ama Anayasacılık'ın genel ilkelerine inanmıyor musun?"

Orsino kendini korumak ister gibi sordu: "Neymiş bu ilkeler?"

"Bireyin yüceliği. İnsanlara değil yasalara dayalı bir Hükümet. Aileye saygı. Parti örgütüne bağlılık."

Orsino bunlar üzerinde dikkatle düşündü. Bireyin yüceli-

ği? Hayır, buna inandığından emin değildi. Bireyler oldukça gülünçtü ve sürekli hata yapıyorlardı. Geldiği yerde böylesine kibir dolu ve iddialı bir fikre itibar etmeseniz ve kendinizin ya da karşınıza çıkan herkesin bir sürü beceriksizlik yapabileceğini aklınızdan çıkarmasanız çok daha iyi ederdiniz.

İnsanlara değil, yasalara dayanan bir Hükümet. Teşkilat Bölgesi'nde olmazdı böyle şey! Orada insanları esas alan bir hükümet vardı, hem de iyi bir hükümet. Frank Amca, bu hükümetin, yüksek ahlaki değerlerine sahip çıktığı ve yönetilenlerin güvenini koruduğu sürece iyi olmaya devam edeceğini söylemişti. Teşkilat Bölgesi'nde her şey altüst olmaya başlamadan önce insanlardan ziyade yasalara dayanan bir hükümet şekline geçmek delilik olurdu. Her şey alt üst olduğunda da bunu yapmamak delilikti.

Aileye saygı? Evet, tabii. Aile saygıdeğer olduğu sürece o da saygı duyardı.

Parti örgütüne bağlılık? Büyük ölçüde parti örgütüne bağlıydı. Anayasacıların da tıpkı Sosyokratlar gibi eli kanlı katiller olduğuna şüphe yoktu.

"Sanırım," dedi yavaşça, "ben aslında bir Anayasacı'yım, Van Dellen. Ne de olsa bazı şeyler evrenseldir."

Üstek cevap verdi: "Böyle diyeceğini biliyordum. Bana yardım etmek için silahı bırakman... o an senin temelde güvenilir ancak yanlış yönlendirilmiş biri olduğuna karar verdim."

Onu ikna ettin, dedi Orsino kendine, ama buna güvenecek kadar aptal olma. Açlıktan, uykusuzluktan ve babasının ölüm haberinin yarattığı şoktan serseme dönmüştü. Ölümüne bir kavgada ona yardım ettin ve bu ona bir takım ruhu kazandırdı. Bu çocuk benim sırtımı kolluyor, nasıl ona güvenmemelik edebilirim, nasıl ona güvenmemeyi göze alabilirim? Ama uykusunu aldıktan sonra buna bel bağlayacak kadar aptal olma. O zamana dek, gidebildiği yere kadar götür.

"Planların nedir?" diye sordu, ciddi bir sesle.

"Bir denizaltı ya da uçak vasıtasıyla İrlanda'dan çıkmalıyız," diye yumurtladı Üstek. "New Portsmouth ya da Donanma örgütlerine gidemeyiz, onlar Sosyokrat'tır. Tanrım! Eğer Folkstone onlardan yana olduysa belki Denizaltı ve Hava

Kuvvetleri birimleri bile elden gitmiştir! Grinnel senin taraf değiştirdiğini mutlaka Sosyokratlar'a bildirecektir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ölüm," dedi Üstek.

12

Yarbay Grinnel, resmi raporunu tamamladıktan sonra doğrucuca bir batakhaneye gitti. Aynı yere gelen DİB mensubu bir teğmen arkadaşından haberi aldığı anda vakit gece yarısını bulmuştu.

"Ne?" diye gürlledi Grinnel. "Kimmiş bu kadın? Nerede? Beni hemen ona götürün!"

"Yarbayım," dedi teğmen dehşetle, "daha yeni geldim buraya!"

"Beni duydun mu, bayım! Hemen!"

Mutsuz teğmen, Grinnel giyinirken özür üstüne özür diliyordu. DİB binasına doğru giderlerken Grinnel ayrıntıları öğrenmek istedi. Teğmen, bir görev sorumluluğuyla hafızasını yokladı. "Heyecan verici ve esrarengiz bir olay üzerine yakalanmış, Yarbayım. Genellikle sizin ilgilendiğiniz türden bir olay. Teğmen Jacobi adam alma, sabotaj ve keşif görevleriyle Teşkilat Bölgesi'nde bulunduğu bir sırada DAR görevlilerinden biri kızı kendisine getirmiş. Gerçek bir Teşkilat üyesi. Paha biçilmez. Ve dediğim gibi, o herifin Charles Orsino adında başka bir Teşkilat üyesi olduğunu söyledi. Konuyla neden bu kadar ilgilendiğinizi sorabilir miyim?"

Yarbay, içinde "Hayır, soramazsın," demek için dayanılmaz bir istek duydu, ama bunu yapmadı. Şimdi dürüst ve açık sözlü olma zamanıydı. Saklayacak ya da örtbas edecek bir şeyi olduğu yönündeki en ufak bir ipucu hayatını kaydırabilirdi. "O dediği benim adamım, Teğmen," dedi. "Ya şu sizin kız yanılıyor ya da Van Dellen, onun yalan makinası tekniği ve ben, yepyeni bir teknikle tongaya bastırıldık." İyi iş başarmıştı, kendini tebrik etti. Van Dellen'i ve tekniği bir düşünce-

lim... Yalan makinası yanıtılmış olabilir miydi? Hayır; Wyman'ın test sonuçlarının ne kadar mükemmel olduğu ortadaydı.

DİB binası, iki normal kat ve bir çatı katından oluşan ahşap bir evden ibaretti. Burası, İrlanda'da hiç eksik olmayan o meşhur nem nedeniyle çürümeye başlamıştı.

"Kız üçüncü katta, Yarbay," dedi Teğmen. "Oraya merdivenle çıkılıyor."

"Tanrı aşkına, neden?" Kendilerini geç fark eden ve bunun verdiği suçlulukla hemen ayağa fırlayan Karargâh Sorumlusu'nun yanından geçerek birinci ve ikinci katlardaki boş ofisleri geride bıraktılar.

"Açıkçası, onu elimizde tutabilme konusunda bazı sorunlar yaşadık."

"Kaçmaya mı çalıştı?"

"Hayır, öyle bir sorun değil. En azından şimdilik bunu denemedi. Deniz G-2 ve Muhafız İstihbarat Okulu, ikisi de kızı elimizden almaya çalıştı. Önce resmi yazı ile başvurdular, sonra ise kaba kuvvetle almak istediler. Haber İzlanda'ya ulaşana kadar elimizde tutabiliriz umarım. Yoksa, bu kez başı ağrıyan biz oluruz."

Teğmen bu aptal şakaya güldü. Oflayarak merdivenden çıkmakta olan Grinnel ise gülmedi.

Lee Bennet'in alıkondduğu oda, çatı katının en sağlam yerlerinden birindeydi. Kapı ve kilit epey etkileyiciydi. Teğmen kapıya vurdu. "Uyanık mısın, Lee? Seninle Orsino hakkında konuşmak isteyen bir subay var."

"Girin," dedi kız.

Teğmenin elleri kilidin üzerinde hızla gezindi ve kapı çarpılarak açıldı. Kız karanlıkta, odadaki pencerelerden birinin dibinde oturuyordu.

"Ben Yarbay Grinnel, tatlım," dedi. Batakhanede sekiz saat geçirdikten sonra nedense kıza bir baba gibi davranıyordu. "Eğer vakit senin için uygun değilse başka bir zaman da gelebilirim..."

"Sorun değil," dedi kız, kayıtsızca. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Orsino olduğunu söylediğin adam... bu benim için tam bir şok oldu. Sadece birkaç gün önce kahramanca ölen Yarbay Van Dellen onun güvenilir olduğunu söylemişti ve itiraf edeyim ki ben de öyle düşünüyordum. Hem Scopolamine ile yapılan ilaç testinden hem de yalan makinası testinden başarıyla geçmişti."

"Ben orasını bilemem," dedi kız. "Bana geldi ve kim olduğunu söyledi. Tabii hemen tanıdım onu. Bir polo oyuncusudur. Sık sık Long Island'da polo oynarken görmüştüm o kahrolası züppeyi. Teşkilat'ta çok önemli bir konumda değil, ama F. W. Taylor'a çok yakındır. Orsino yetimdir. Taylor'ın onu evlat edinip edinmediğini bilmiyorum. Sanırım edinmedi."

"Yanılıyor olamaz mısınız?"

"Yanılıyor olamam." Titremeye başladı. "Tanrım, Yarbay... adınız her ne idiyse, o herkesi hor gören kahrolası heriflerden birinin yüzünü unutabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Ya da onların bana yaptıklarını? Yalan makinasını getirin tekrar! Beni hemen yalan makinasına bağlayın! Bu konuda ısrar ediyorum! Kimse bana yalancı diyemez! Beni duyuyor musunuz? Yalan makinasını getirin!"

"Lütfen, lütfen, lütfen..." Yarbay kızı yatıştırmaya çalıştı. "Sana inanıyorum, tatlım. Samimiyetinden kimse şüphe edemez. Bize yardımcı olduğun için teşekkürler ve iyi geceler." Teğmenle birlikte odadan çıktılar. Kapı kapanır kapanmaz hemen teğmenin koluna yapıştı: "Pekâlâ, bayım?"

Teğmen omuzlarını silkti. "Yalan makinası her seferinde onu doğruluyor. Artık makinayı onun üzerinde kullanmıyoruz. Bizden tarafta olduğuna iyice inandık. Bir vatandaş olmayı hak ettiği bile söylenebilir."

"Gel haydi," dedi Yarbay. "Bunun olamayacağını sen de biliyorsun." Rütbe sırasına uygun olarak, önce Yarbay, sonra da Teğmen merdivenden aşağı indiler.

Kapının ardında, Lee Bennet kendini yatağa atmıştı. Gözleri kuruydu. Ağlayabilmek isterdi, ama gözyaşları akıyordu. O üç şamatacı ayyaş, erkek olarak cinsel güçlerini, Teşkilat üyesi olarak da dokunulmazlıklarını onun üzerinde kanıtladıklarından beri... artık ağlayamıyordu.

Charles Orsino... aynı örgütten bir başkası. Onu yakalayıp, yavaşça, acı çektirerek öldürmelerini diliyordu. Tüm bunların doğru olduğunu biliyordu. Öyleyse neden kendisini bir katil gibi hissediyordu? Neden intihar fikrini bir türlü aklından çıkaramıyordu? Neden, neden, neden?

Gün doğdu, yavaşça, fark ettirmeden. Önce Charles göğe uzanan ağaç dallarının tepelerini ve önünde uzanan arazilerin bir kısmını seçebilmeye başladı, sonunda şekilsiz iki gölgenin yavaşça, gelişigüzel yayılmış iki yarı-çıplak cesede dönüştüğünü gördü. Bir tanesi bir kadına aitti, makinalı tüfek kurşunlarıyla delik deşik olmuştu. Diğeri de sakallı bir devin cesediydi, karanlıkta boğuştukları adamdı bu.

Charles cesedi incelemek için yavaşça sürünerek bulunduğu yerden dışarı çıktı. Adamın yaralanmış olduğu kesindi, bacağına bir kurşun vardı. Kadın ise çöp gibi ipince, beyaz saçlı bir kocakarıydı. Daha doğrusu bir zamanlar öyleymiş. Tepesinde başlık olarak, sınırlarla tutturulmuş bir hayvan kafatası ve vücudunda da mavi hilal dövmeleleri vardı. Üstek de kadının başında durmakta olan Charles'ın yanına geldi; "Cadılardan biri," dedi. "Dinlerinin bir parçası, tabii buna din denebilirse."

"Yeni bir din mi?" diye kuşkuyla sordu Charles. "Ruhban sınıfı mı uydurmuş?"

"Hayır," dedi Üstek. "Anladığım kadarıyla bu, Hristiyanlık öncesi devirlere dek uzanan eski bir din. Sorunlar dönemine kadar faaliyetleri gizli kalmıştı. Sonra tekrar bütün Avrupa'ya yayıldı. İğrenç bir iş. Her yeni ayda bir hayvan kurban ederler. Yılda iki kere de insan. Bu tür insanlardan ne beklebilirsin ki?"

Charles o an kendine, çaylağın vatandaşlarının ıslah olmaz köleleri haşladıklarını hatırlattı. "Ben cipi tamir edebilecek miyim, bir bakayım," dedi.

Üstek ıslak çimlerin üzerine oturdu. "Bunun ne yararı var ki?" diye mırıldandı, yorgun bir sesle. "Çalıştırmayı başarsan bile ne olacak? Üsse geri dönsek bile ne olacak? Her yerde seni arayacaklar. Eğer babamı öldürdülerse belki beni de araya-

caklardır." Gülümsemeye çalıştı. "Aklına bir şeytanlık geliyor mu, gangster?"

"Belki," dedi Orsino yavaşça. "Lee... Bennet adındaki bir kadınla ilgili olarak ne biliyorsun? DİB hesabına mı çalışıyor?"

"Buraya DAR tarafından kaçırılıp getirildi. Değerli bir bilgi kaynağı. Ama aynı zamanda kafadan biraz çatlak. Niye sordun onu?"

"Önemli bir kişi mi? *En azından vatandaştır mı?*"

"Hiçbir önemi yok. Teşkilat ile ilgili daha fazla bilgi elde edebilmek için onu kullanıyorlar, hepsi bu. Ayrıca vatandaş da olamaz. Bir kadının vatandaşlığa geçebilmesi için evlenmesi gerekir. Senin bu kadınla ne ilgin var, Tanrı aşkına? Onu diğer taraftan mı tanıyorsun? Teşkilat için o öldü, sana hiçbir yardımı dokunamaz."

Charles'ın onu pek duyduğu yoktu. Evet, galiba öyleydi. Lee Falcaro'nun eski kişiliğine dönmesi için konan tetik de, kendisinde olduğu gibi, vatandaşlık yemini idi anlaşılan. Ve bu tetik çekilmemişti, çünkü bu korsan çetesi tüm haklardan yararlanan birinci sınıf kadın vatandaşları istemiyor, ya da onlara ihtiyaç duymuyordu. Hükümet'in kültürel komplekslerine küçük bir örnek; ama bu örnek Lee Falcaro'yu sonsuza dek yapay kişilik değişikliğine mahkûm edebilirdi. Yalan testi, evet. Scopolamine evet. Ama bir kadın için tüm bunların sonunda vatandaşlık yemini yoktu.

Lee Falcaro, Kuzey Amerikan Donanması'nın tam kalbinde duran, pimi çekilmemiş bir bombaydı. Bu bombayı nasıl ateşlemeliydi?

Üstek'e döndü. "Onunla New Portsmouth'ta karşılaştım. Benim diğer taraftan olduğumu biliyordu. Beni ele verdi..." Diz çökerek bir su birikintisine eğildi ve kana kana içti; su açlık kramplarını bir parça hafifletiyordu. "Ben gidip bir cipe bakayım."

Kaporta kapağını kaldırdı ve gözücuyla belli etmeden Üstek'e baktı. Van Dellen ıslak çimlerin üzerinde uykuya dalmak üzereydi. Charles cipin vincinden bir pim çıkardı, şanzımandaki kırık pimi çekip söktü ve diğer pimle değiştirdi. Bu-

nun için biraz çekiç kullanması gerekmişti. Motor blokunda çatlak ha, diye düşündü küçümseyici bir tavırla. Bir de subay olacaktı, daha motor blokunun çatlak olup olmadığını bile anlayamıyordu. Eğer buradan kurtulmayı başarabilirsem, onları yeryüzünden temizleyeceğiz, ya da iyisi mi o ahmak Sosyokratlar'dan ve Anayasacılar'dan kurtulmalı. Belki geri kalanlar idare eder. Tabii o lanet olası Muhafızlar dışında. Canları cehenneme. Onların da çatışmalarda ölmesini dileyelim.

O sırada sırtı kaşındı, kaşımak üzere elini atmıştı ki bir metalin soğukluğunu hissetti.

"Yavaşça arkana dön, yoksa seni bir domuz gibi şişlerim," diye gürlledi kalın bir ses.

Yavaşça arkasını döndü. O soğuk metal, şu anda göğsüne dayalı duran bir mızrağın yassı başıydı. Mavi-yeşil gözleri ölüm kadar soğuk bakan, kızıl saçlı, kızıl sakallı, geniş göğüslü bir devin elinde duruyordu.

"Bağlayın şunu," dedi birisi. Başka bir yarı-çıplak adam ellerini hızla arkaya çekerek bileklerini iple birbirine bağladı.

"Ayaklarını da." Bu bir kadın sesiydi. Uzunca bir ip ya da sinir, bir iki metre hareket edebilmesine izin verecek bir boşlukla ayak bileklerine dolandı. Yürüyebilirdi, ama koşamazdı. Dev, mızrağını indirdi ve yana çekildi.

Charles'ın gördüğü ilk şey, Kuzey Amerika Donanması'ndan Üsteğmen Van Dellen hakkında kafasındaki bütün şüphe ve karışıklıkların sonsuza kadar bitmiş olduğu idi. Uyurken onu şişleyip çimenlere yapıştırmışlardı. Charles acı çekmeden ölmüş olmasını diledi, ki bu da oldukça büyük bir olasılıktı. Geniş uçlu bir mızrağın öldürücü gücü epey yüksek olsa gerekti.

Gördüğü ikinci şey de, en fazla yirmi yaşında bir kızın, merhum cadının başındaki hayvan kafatasını büyük bir dikkatle çıkarıp kendi kızıl saçlı başına düğümleyerek bağlamasıydı. Orsino'nun uyuşmuş beyni bile bunun çok önemli bir an olduğunu anlamaya yetmişti. Ormanın ortasındaki bu küçük açıklıkta bulunan altı kişilik grubun yapısını da esrarengiz bir biçimde değiştirmişti bu hareket. Kız kafatasını başına geçirene kadar öylesine, küçük bir güruhtu bu; ama o garip

başlığı takar takmaz kıza odaklanmış içgüdüsel bazı hareketler –biri bir ya da iki adım atıyor, bir diğeri belki biraz dönüyordu– yapmaya başlamışlardı. Kızın göreve başladığına hiç şüphe yoktu.

Bir cadı, diye düşündü Orsino. "Sorunlar dönemine kadar faaliyetleri gizliydi... Pis bir iş... Yılda iki kere insan kurban ederler."

Kız ona yaklaştı ve bütün bir grup, tıpkı bir kaleidoskop gibi dönerek, kızın yine odağında olduğu yeni bir şekil meydana getirdi. Charles, daha önce gücünün hiç bu kadar ciddiyle farkına varan bir yüz görmediğini düşündü. Birkaç barbarın yöneticisi olan bu kız, sanki bütün evrenin imparatoriçesiymiş gibi davranıyordu. Saçlarından alınına doğru sürünüp sonra tekrar geri gelen büyük ve gri bir bitin bile onu zerre kadar etkilediği yoktu. Sırtındaki yağlı hayvan derisi sanki kardinal cübbesiydi. Tüm bunlar, bu insanların ne kadar deli olduğunu ya da dinsel otoriteye ne kadar sınırsız bir gösteriş atfedildiğini kanıtliyordu. Ve kızın gözleri hiç de deli gibi bakmıyordu.

"Sen," dedi soğuk bir sesle. "Cipin ve silahların durumu nedir? Çalışıyorlar mı?"

Taş devrinden kalma bir Tanrıça'nın ağzından çıkan bu sözlere ani ve aptal bir kahkahayla karşılık verdiyse de, üzerine kalkan bir mızrak aklını hemen başına getirdi. "Evet," dedi, "evet, ee, bayan."

"Nasıl kullanıldıklarını adamlarıma göster," dedi ve kraliçelere özgü soylu bir edayla çimenlerin üzerine bağdaş kurup oturdu.

"Lütfen," dedi Charles, "önce bir şeyler yiyebilir miyim?"

Kız ilgisizce başını salladı ve adamlardan biri koşarak çalılıklara doğru gitti.

Elleri bağlı ve yüzü de geyik yağına bulanmış olan Charles, gün ışığında saatlerini altı vahşiye cipin ve elli kalibrelik çifte makinalı tüfeğin kullanılışını, bakımını ve parçalarının isimlerini öğreterek geçirdi.

Adamlar onu açık bir ilgisizlikle dinliyorlardı. Onlara pi-

rinçten yapılma fişeklerin içinde tetiğe basıldığı zaman öfkelenen ve küçük ayaklarıyla kurşunları tekmeleyerek dışarı fırlatan minik yeşil adamlar olduğunu söylese ona bile inancaklardı. Cipi çalıştırmayı, yönünü değiştirmeyi ve durdurmaya az buçuk öğrendiler. Silahı doldurmaya, nişan almayı ve ateş etmeyi de az buçuk öğrendiler.

Dersler sırasında kız kesinlikle hiç hareket etmeden oturdu; önce gölgede, sonra öğle ve akşamüstü güneşinde ve sonra gene gölgede. Ama anlatılanları dinliyordu. Sonunda konuştu: "Artık onlara yeni hiçbir şey söylemiyorsun. Hepsi bu kadar mı?"

Charles bir mızrağın kaburgalarına dayanmış olduğunu gördü. "Daha çok var," dedi telaşla. "Aylar sürer."

"Artık çalıştırabiliyorlar işte, öğrenecek daha ne kaldı ki?"

"Şey, herhangi bir şey ters gittiğinde ne yapacakları."

Sanki bu konularda çok tecrübeliymiş gibi şöyle dedi: "Bir terslik olduğunda baştan başlarsın. Yapabileceğin tek şey budur. Mızrak uçları için ölüm şarabı yaptığımda şarap öldürmezse bir terslik var demektir; bir sözcük, bir işaret ya da yanlış zamanda koparılmış bir bitki. Bu durumda yapabileceğin tek şey zehri yeniden yapmaktır. Tecrüben arttıkça daha az hata yapmaya başlarsın. Adamlarım cipi ve silahları kullanırken de böyle olacak."

Adamlarından birine başıyla çok hafif bir işaret yaptı ve adam hemen mızrağına sarıldı.

"Hayır!" diye patladı Charles. "Anlamıyorsun! Bu sizin yaptığınız şeylere hiç benzemez!" Akşam serinliğinde bile terliyordu. "Yanınızda cipin ve silahın nasıl tamir edileceğini bilen biri olmalı. Eğer bozulmuşlarsa bozulmuşlardır ve istediğiniz kadar baştan başlayın, onları asla bir daha çalıştıramazsınız!"

Kız başını salladı ve, "Onu da yanımızda götüreceğiz," dedi. Charles büyük bir rahatlama duygusu ile kızın ses tonunun uyandırdığı merak arasında bocalıyordu. Bir konuda rızasını bu şekilde dile getiren birine daha önce asla, ama gerçekten de asla rastlamamış olduğunu fark etti. Hiçbir tereddüt yoktu, sesinde en ufak bir isteksizlik yoktu, yüzünde de

en ufak bir memnuniyetsizlik ifadesi yoktu. Hiçbir zorlama olmadan, kısaca şöyle demişti: "Onu da yanımızda götüreceğiz." Böylece sanki... sanki yakın geçmişi değiştiriyor, öne sürülen fikre karşı itirazlarını geri alıyor ve onu geçersiz kılıyordu. Kesinlikle kendisiyle savaş halinde olan biri değildi, kim olduğunu ve ne olduğunu çok iyi biliyordu...

"Ah!" diye inledi Charles, boğulurcasına. O suratsız mızraklı adamlardan ikisi boynuna kaba saba bir boyunduruk geçiriyordu; birer buçuk metre uzunluğundaki iki ağaç dalı, her iki ucundan da iple bağlanmıştı ve ipler de elin uzanamayacağı bir mesafedeydi. Araya geçirilmiş iki çubuk sayesinde dalların arası kafasının girebileceği kadar açılmıştı. Son olarak mızraklı adamlar bileklerini bu çubuklara bağlayınca gözleri yuvalarından uğradı.

Kız yerinden tek ve çevik bir hareketle kalktı; neredeyse hiç kıpırdamadan geçirdiği bütün bir günün ardından bunu başarabilmiş olması şaşırtıcıydı. İki yanına birer mızraklı adam alarak grubun önüne düştü. Diğer dört mızraklı adam ciple ağır ağır onları takip ediyordu. En arkadan da Charles geliyordu ve kimsenin onu itmesine gerek yoktu. Boynunda taşıdığı bu portatif tuzak varken, kendisini esir almış olanlardan ayrıldığı takdirde saatleri sayılı olurdu.

Peşlerinden ayrılma, dedi kendi kendine, çalılıkların arasında düşse kalka ilerlerken. Hayatta kalmaya bak, bu vahşileri nasıl olsa zekânla alt etmeyi başarırısın. Bu sırada boyunduruğu birkaç ağaca takılmıştı; küfretti, geri döndü, kafasını çevirerek boyunduruğu kurtardı ve gürleyerek ilerleyen cipi düşse kalka takip etti.

Şafakla birlikte yolculuğun da sonuna geldiler; ulaştıkları yerde, çamur ve dallardan yapılmış bir kulübe öbeği, içinde sefil görünüşlü, hastalıklı birkaç baş sığırın yer aldığı üstü açık bir ahır ve ortalıkta dolanan birkaç yetişkinle birkaç çocuk vardı. Kız hareketlerinde hâlâ atik ve çevikti. Mızraklı adamlar ise esnediler ve iyice gerindiler. Charles da, uzun süren yolculuk boyunca sayısız kere sendeleyip yere düşmesi ve ağaç dallarına çarpması sonucu aldığı darbeler nedeniyle yürüyen bir ölü gibiydi. Arılar gibi cipin başına üşüşen yarı-

çıplak yumurcıkları ve biri hariç hepsi de kızın önünde saygıyla eğilen yetişkinleri, kızarmış, şişkin gözlerle izliyordu.

Bu saygı gösterisine katılmayan tek kişi, cadaloz suratlı huysuz bir kocakarıydı; kıza soğuk ve küstah bir sesle şöyle dedi: "Gördüğüm kadarıyla Tanrıça olduğunu iddia ediyorsun, tatlım. Kız kardeşime bir şey mi oldu?"

"Silahlar bedenini cansız bıraktı. Kafatasını ben aldım. Ne olduğumu biliyorsun, onun için 'iddia ediyorsun' deme. Seni bir kez uyarıyorum."

"Yalancı!" diye bir çığlık attı ihtiyar cadaloz. "Onu sen öldürdün ve kafatasını çaldın! Aziz Patrick ve Aziz Bridget bağırsaklarını deşsin senin! Abaddon ve İblis gözlerini oysun!"

Etraflarına insanlar toplanmış, orası bir arenaya dönmüştü. Kız, soğuk bir sesle şöyle dedi: "Seni ikinci kez uyarıyorum."

Kocakarı, öfkeli gözlerle kıza bakarak parmaklarıyla bazı anlaşılmasız işaretler yaptı, seyircilerden bir uğultu yükseldi, bazıları başka yöne döndüler ve genç bir kız bayılarak yere yığıldı kaldı.

Başında kafatası olan kız, milyonlarca yıl öncesinden ve milyonlarca kilometre öteden konuşuyormuş gibi şunları söyledi: "Bu üçüncü uyarı, bir daha uyarılmayacağım. Şu anda solucan belkemiğini kemiriyor. Şimdi sinek kurtları gözlerinde. Bağırsakların eriyip suya dönüşüyor, kalbin bir kuşun kalbi gibi hızla atıyor, biraz sonra ise hiç atmamaya başlayacak." Ortalığı kaplayan bu korkutucu ve esrarengiz fısıltı seyircilerin elleriyle kulaklarını kapayarak oraya buraya kaçışmalarına neden olurken, kocakarı toprağa kök salmış gibi kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Charles tüm bu lanetler okunurken boş gözlerle bakınarak onları dinliyordu ve lanetlerden çarpılan yaşlı kocakarının yere düşmesi onu hiç şaşırtmadı. Her ne kadar Seconal adlı ilacın beyin uyuşturucu etkisinden yardım almış olsa da bir başka büyücü aylar önce aynı şeyi kendisine yapmıştı.

İnsanlar sefil bir şekilde, homurdanarak yavaşça geri çekildiler. Hak iddia eden ama yenilgiye uğrayan kocakarının cesedinin başına gelip onu ayağıyla tekmeleyerek reddeden

ilk kişi, bunu yaparken 'bak ne kadar da sadığım,' diyen gözlerle cadı kıza bakan küçük bir çocuktur. Sonra diğerleri çocuğu takip ederken kız kayıtsız gözlerle onları seyretti. Ama bu cinnet algılanamaz derecelerle artarak devam edip, ceset tekemelerle kan revan içinde bırakılırken, midesi bulan Charles arkasına döndü. Ne var ki bu, intikam çılgınlıklarını duymasına engel olamıyordu.

Hayatta kalmaya bak, bu vahşileri nasıl olsa aklınla alt etmeyi başarırısın, dedi, kendiyle alay ederek. Bu vahşilerin, Teşkilat ya da Hükümet bölgesindeki karmaşık hayattan çok daha anlaşılmasız ve karmaşık bir kurallar bütünü içinde yaşadıkları gerçeği kafasına dank etmişti.

Bir tekme onu ayağa kaldırdı. Mızraklı adamlardan biri hırıldadı: "Seni Kennedy'nin yanına koyacağım. Sanırım onu tanıyorsundur."

"Hayır."

"Hayır mı? Sen Portsmouth'tan geldin, o da Portsmouth'tan geldi. Nasıl olur da tanımazsın?" Şüphe içinde kaşlarını çatmıştı.

"Pekâlâ," diye inledi Charles. "Belki tanıyorumdur. Bu şeyi boynumdan çıkarabilir misin?"

"Sonra." Charles'ı içinden duman ve düzensiz metal sesleri çıkan çirkin bir kütük yığınının doğru mızrakla dürterek götürdü. Charles'ın boynundaki boyunduruğu çıkardı, depunun içine açılan deliklerin önündeki iri taşları yuvarlayarak kenara çekti ve Charles'ı içeri itti. Burası, etrafı otuz santimetre kalınlığında kütüklerle çevrilmiş yaklaşık iki metreye üç metre büyüklüğünde bir yerdi. İçerideki ışık çok kötüydü, koku da. Birkaç mazgaldan içeri biraz hava giriyordu. Bir tuvalet çukuru, üstü açık bir taş ocak ve saç sakalı birbirine karışmış, esmer ve çıplak bir adam vardı.

Boynunu ovarak şüpheli bir sesle sordu Charles: "Sen Kennedy misin?"

Adam başını kaldırıp baktı ve uzunca bir duraklamadan sonra çatlak bir sesle konuştu: "Sen Hükümet'ten misin?"

"Evet," dedi Charles. Umutları yeniden yavaş yavaş yeşeriyordu. "Bizi aynı yere kapattıkları için Tanrı'ya şükretmeli-

yiz. Beni buraya bir ciple getirdiler, deposunda kilometrelerce yetecek kadar yakıt var. Bir de çifte makinalı tüfek. Eğer bir hata yapmazsak ikimiz de buradan tüyebiliriz..."

Sustu, şaşırılmıştı. Kennedy ocağa dönmüş, alev alev yanmakta olan ateşin üzerinde sıcak ve kırmızı bir metal parçasını dövmeğe başlamıştı. Etrafta birkaç eğe ve bir de bileğitaşı ile birlikte kimisi tamamlanmış, kimisi yarım kalmış pek çok mızrak ve ok başlığı vardı.

"Ne oldu?" diye sordu. "İlgilenmiyor musun?"

"Tabii ki ilgileniyorum," dedi Kennedy. "Ama işe baştan başlamak zorundayız. Çok genel konuşuyorsun." Sesi yumuşak, ama azarlayıcıydı.

"Haklısın," dedi Charles. "Sen kendin de bir iki deneme yapmışsındır herhalde. Ama şimdi iki kişi olduğumuza göre, ne önerirsin? Cip kullanabilir misin? Makinalı tüfekle ateş edebilir misin?"

Adam metal parçasını tekrar ateşe tuttu, sonra pütürlü bir mızrak başlığını aldı ve eğeyle düzeltmeye başladı. "Önce biraz meselenin temeline inelim," dedi özür diler gibi bir sesle. "Kaçmak nedir? İstenmeyen bir yerden istenen bir yere gitmek ve bu süreç içerisinde de durum değişikliğine engel teşkil eden şeylere ya da insanlara karşı koymak ve onları etkisiz hale getirmek. Ama pek açık konuşmuyorum, değil mi? O zaman şöyle diyelim; kaçmak, yerlilere karşı koyup onları etkisiz hale getirerek nispeten istenmeyen bir yerden nispeten istenen bir yere gitmemiz demektir." Eğeyi bir kenara bırakarak bileğitaşını aldı ve yeni ucun parlak metal şeridi üzerine sürtmeye başladı. Tatmin olmuş bir gülümsemeye kafasını kaldırdı ve sordu: "Bir plan yapmaya ne dersin?"

"Olur," diye mırıldandı Charles. Bu sözleri tekrar ederken Kennedy'nin gözleri gururla parlıyordu: "Olur, olur." Ve birden yere çöktü, içine düştüğü depresyonun fiziksel ağırlığı altında eziliyordu adeta. İşbirliği yapmayı umduğu adam tam bir zırdeliydi.

Kennedy, Kuzey Amerika Donanması'nda silahtar ve demirci ustası olarak görev yapmış ve iki yıl önce geyik avlarken New Portsmouth yolu üzerindeki kereste kampından fazla uzaklaştığı bir sırada yakalanmıştı. Kıkırdak parçalarıyla beslenmiş, kimseyle görüştürülmemiş ve her gün üretmesi gereken ok ve mızrak ucu sayısını tutturamadığı zamanlarda dövülmüştü; bu da onun, kendini her şeyden soyutlayarak yarattığı güzel ve sonsuz bir labirentte, ürkekçe içine çekilmesine neden olmuştu. Charles Orsino arada sırada bir ya da iki anlamlı söz duyuyor, ama sonra Kennedy'nin aklını bulandıran o gri bulutlar tekrar beliriyordu. Bu deliyle bir iki kelime konuşabilmek için gösterdiği yararsız çabalardan bıkip usandığında ise Charles, duvarı oluşturan ağaçların arasındaki boşluklardan yerlileri izleyebiliyordu. Elli kişiydiler. Eğer Charles'ın tahmin bile edemediği bazı nedenlerden dolayı bazı küçük çocuklar öldürülmeseydi daha da fazla olacaktı. Neden yiyecek kıtlığı değildi. Avcılıkta iyidiler, toprağın altında sökülmeyi bekleyen bir sürü patates ve ayrıca kendi yetiştirdikleri sığırlar da vardı.

Geleli bir hafta olmuştu ki kapıdaki kayalardan biri yuvarlanarak açıldı ve kaba bir sesle dışarı çağrıldı. Sürünerek delikten dışarı çıkmadan önce Kennedy'ye, "Merak etme, dostum," dedi. "Geri döneceğim, umarım."

Kennedy şaşkın bir gülümsemeye ona baktı: "Bu çok genel bir ifade, Charles. Senin aslında tam olarak söylemek istediğin..."

Charles ümitsizce omuzlarını silkti ve sürünerek dışarı çıktı.

Cadı-kız orada, her zaman olduğu gibi mızraklı adamların yanındaydı. Birden şöyle dedi: "Konuştuklarınızı dinliyordum. Neden kardeşlerine gerçekdışı şeyler söylüyorsun?"

Alık alık bakındı. Herhalde söyleyebileceği en uygun şey, "Bu çok genel bir ifade," olurdu, ama bunu söylemedi.

"Cevap ver," diye gürledi mızraklı adamlardan biri.

"Ben... ben anlamıyorum. Benim kardeşim yok."

"Portsmouth'taki, denizdeki kardeşlerin. Onlara her ne ad veriyorsanız, hepsi senin kardeşin. Hepiniz o Hükümet denen annenin çocuklarısınız. Neden onlara gerçekdışı şeyler söyledin?"

Anlamaya başlamıştı. "Onlar benim kardeşim değil. Ben de Hükümet'in çocuğu değilim. Ben çok uzaklarda, okyanusun öbür tarafında, Teşkilat adı verilen başka bir annenin çocuğuyum."

Bir an için şaşırmıştı kız; o an, neredeyse insan gibi göründü. Sonra gene yüzüne o gölge düştü. "Bu doğru," dedi. "Şimdi sana bir görev vereceğim. Belirli birisine cipi ve silahları kullanmayı öğreteceksin. İyi öğret. Elleri metale, yağa iyice bir batsın çıksın. Cipi ve silahları kullanmayı tam olarak öğrendiğinden emin ol." Bir mızraklı adama seslendi: "Martha'yı getir."

Mızraklı adam Martha'yı getirdi. Bu daha on yaşında yarı-çıplak bir çocuktü! Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Cadı-kız aniden yanlarından ayrıldı. Muhafızları Martha'yı da alarak Charles'ı köyün çıkışına, cipin ve üzerine monte edilmiş silahların bulunduğu yere götürdüler. Buraya vardıklarında Charles hayretler içinde kalmıştı, çünkü cip ve silahlar güya asma dallarının arkasında gizleniyor, ama gerçekte ise hepsi adeta bir açık hava müzesinde sergileniyor-muşçasına ortalıkta duruyordu. Asma dallarına tüyler ve kemikler tutturulmuştu. Mızraklı adamlar, bu dallara sanki yüksek gerilim hattıymış gibi davranıyorlardı.

"Çek şunları," dedi biri Charles'a sinirli bir sesle. Charles söyleneni yaptı ve mızraklı adam rahat bir nefes aldı. Martha kafasını öne eğip kaşlarını çatmaktan vazgeçerek başını kaldırdı ve gözlerini devirerek bir ona bir de asma dallarıyla süslenmiş bu tozlu araca baktı.

"Bu adam hâlâ sağlam," dedi kız, adamlardan birine.

"Çünkü o dışarıdan," dedi mızraklı adam. "Hiç duymadın mı, ufaklık? Tanrıça'nın gücü dışarıdan gelen birine işlemez. *Bunu* kullanman gerekir." Mızrağını savurdu ve Char-

les'ı sağ kalçasından hafifçe dürttü. Küçük kız da dahil olmak üzere herkes bir kahkaha attı. Kahkahanın ortasında kız özel bir acısını hatırladı ve gözleri yaşlarla doldu.

Mızraklı adam Charles'a döndü: "Haydi, öğret ona. Ateşleme mandalları silahlardan çıkarıldı ve eğer cipi çalıştırmaya kalkışırsan mızrağı yersin. Şimdi öğret." O ve diğerleri cipin etrafındaki çimenlerin üzerine daire şeklinde çöktüler. Charles'ın kızın elinden tutmasıyla birlikte kız deli gibi çırpınarak bir an Charles'dan kurtuldu ve kaçmaya başladı. Mızraklı adamlardan biri onu kolayca yakaladı ve tekrar dairenin içine attı. Cipe hafifçe sürtünen kız olduğu yerde donup kaldı, yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Martha," dedi Charles sabırla. "Korkacak bir şey yok. Silahlar patlamayacak, cip de hareket etmeyecek. Sana onların nasıl kullanılacağını öğreteceğim, o zaman silahlarla sevmediğin herkesi öldürebilir, ciple de ormanda bir geyikten bile daha hızlı gidebilirsin..."

Çocuğun haline bakılırsa Charles boş yere konuşuyordu. Kız, cipi sıyırarak koluna bakarak mırıldadı: "Sanırım bundan oldu. İşte gücüm kayboluyor. Tanrıça onu kahretsin... Hayır. Güç benden gitti artık. Gittiğini hissettim." Oldukça sakin bir ifadeyle Charles'a baktı: "Haydi. Bana her şeyi öğret. İyi iş becer."

"Martha, sen neden bahsediyorsun?"

"Benden korkuyordu, kız kardeşim. O yüzden de gücümü alıyor. Bilmiyor musun? Bilmiyorsun herhalde. Tanrıça demirden ve makinalardan nefret eder. Tanrıça'nın gücü benim içimdeydi, ama artık gitti; bunu hissettim. Artık kimse benden korkmayacak." Yüzü birden değişti ve şöyle dedi: "Bana silahların nasıl kullanıldığını göster."

Daire şeklinde dizilmiş olan mızraklı adamlar sürekli onlara bakıp sırtırken ve tahttan indirilmiş zorba bir hükümdar hakkında her yerde, herkesin yapabileceği şakalar yaparken, elinden geldiğince kıza bir şeyler öğretti. Kız mızraklı adamlara aldırılmıyor gibi görünüyor, büyük bir ciddiyetle Charles'ın söylediği isimleri tekrar edip silah doldurma talimi sırasında gösterdiği hareketleri aynen yapıyordu. Charles kızın

çok zeki olduğunu fark etti. Bir fırsatını bulduğunda ona, "Üzgünüm, Martha," dedi. "Benim fikrim değildi."

Soğuk bir sesle fısıldadı kız: "Biliyorum. Senden hoşlandım. Diğer yabancı yemeğini aldığımda üzülmuştum." Kendini tutamayıp birden hıçkırmaya başladı: "Bir daha asla hiçbir şey göremeyeceğim! Kimse bir daha benden korkmayacak!" Yüzünü Charles'ın omzuna gömdü.

Charles, kızın karmakarışık olmuş saçlarını okşarken onları izleyip sırttan adamlara şöyle dedi: "Bakın, sizce de bu kadarı yetmez mi? İstediginizi almadınız mı?"

Başlarındaki adam gerindi, tükürdü ve cipe bindi. "Sanırım öyle," dedi. "Haydi bakalım, ufaklık." Martha'yı hızla çekerek aşağı indirdi ve bir tekmeyle yönünü köyün kulübelere doğru çevirdi.

Charles hemen inip adama engel olmak istediye de tam kışına batmak üzere olan bir mızrak onu durdurdu. Kendisini demirci atölyesine götürmelerine izin verdi ve sürünerek delikten içeri girdi.

"Önceki gün söylediğin şeyi düşünüyordum," dedi Kennedy. Bu arada törpüyle bir ok ucunu düzeltiyordu. "Ben sana geçmişte bir molekülü değiştirmek için geçmişte *bütün molekülleri* değiştirmek gerektiğini söylemiştim ve sen de, 'Belki' demiştin, ben fark ettim ki senin esas söylemek istediğin..."

"Kennedy," dedi Charles, "Lütfen bir kerecik olsun çenenini kapa. Düşünmem gerekiyor."

"Bunu hangi anlamda söylüyorsun, Charles? Aklıyla hareket eden bir hayvan olduğunu ve bu nedenle de özünden çok varlığının mı şey olduğunu..."

"*Kapa çenenini, yoksa yerden bir kaya alıp kafanı ezeceğim senin!*" diye öfkeyle gürlledi Charles; söylediğinde büyük ölçüde ciddiydi de. Kennedy hemen tekrar ocağa doğru eğildi; incinmiş ve korkmuş görünüyordu. Charles başını ellerinin arasına alarak yere çöktü.

Konuştuklarınızı dinliyordum.

Hükümet'in yerlileri yok etmek için gösterdiği sürekli çabalar. Hiçbir zaman başarıya ulaşmamış olan çabalar.

Bir daha asla hiçbir şey göremeyeceğim.

Cadı-kızın rakibini mahvetmesi... ama bu yalnızca telkindi. Ama...

Konuştuklarınızı dinliyordum. Neden kardeşlerine gerçek dışı şeyler söyledin?

Hiç kimseye böyle bir şey söylememişti, ne ona ne de zavallı Kennedy'ye.

Aklının bir köşesinde, anılarının arasında sıkışıp almış olan *psi* gücünü düşündü. Eski bir hurafeydi, tıpkı o hasta kafalı psikologların id-ben-üstben üçlemesi gibi. Beyin vektörleri gibi bu da tamamıyla saçmalıktı. Ama...

Konuştuklarınızı dinliyordum. Neden kardeşlerine gerçek dışı şeyler söyledin?

Charles çaresizliğin verdiği öfkeyle odanın toprak tabanına sert bir yumruk indirdi. Kennedy gibi o da delirecekti. Cadı-kızda –ve Martha'da– kalıtsal bir *psi* gücü mü vardı? Kendiyle acımasızca alay etti: Bu çok genel bir soru !

Gazyığıyla aydınlatılan çiftlik evlerinde yaşayan yeniyetme nevroitik kızlar, diye düşündü Charles dalgın bir edayla. Geceleri her şey oradan oraya uçuşur, yer değiştirir dururdu. Ama elektrikle aydınlatılan şehirlerdeki apartmanlarda böyle şeyler olmazdı. Orta yaşlı, şişman kadın ve erkeklerin yaşadığı yerlerde de olmazdı. Tiroit bezleri fazla çalışan bir bakireyi al, elektrikli aletlerden ve elektrik bulunan yerlerden uzak tut ve kendini yalnız ve patlama noktasına gelecek kadar gergin hissetmesine neden olacak bir baskıya maruz bırak. Doğal olarak da en sonunda patlıyor. Bir oturak yatağın altından çıkıyor ve despot üvey babanın kafasında parçalanıyor. Büyük ve yaldızlı bir çerçevede duran yıldırım tanrısı büyükbabanın resmi yere düşerek parçalanıyor. Şüphesiz, çivi kristalize olup kırılmıştır... *Ama onu kim kristalize etti?*

Yeniyetme nevroitik kızlar; değişik diller konuşup ters çevrilmiş kartları ve kapalı kitapları okuyabiliyorlar ve anneleri ya da kız kardeşleri elli mil ötedeki demiryolunda kaza nedeniyle, yüz mil ötede kanserden, denizaşırı bir yerde de bombardıman sonucu öldüklerinde tekrar tekrar çığlık atıyorlar.

Bazen onları birer azize gibi görüyorlar... Lisieux'lü Rahi-

be Teresa. Bazen onları yakmışlardır... sayısız cadı yakıldı. Bazen onları önce yakmış, sonra birer azize gibi görmüşlerdir. Jeanne D'Arc; sesleri ve hayalleriyle.

Mazgallardan birinden içeri atılan çiğ ve kanlı bir parça geyik eti odanın ortasında toprağa çakıldı.

Diğer yabancı yemeğini aldığı anda çok üzülmüştüm.

Bu üç gün önceydi. Kennedy ocakta eti kızartırken uyu-yakalmıştı. Uyandıığında Kennedy etin hepsini yemişti ve korku içinde ağlıyordu. Ama Charles hiçbir şey yapmamış, hiçbir şey söylememişti, olayın sorumlusu Kennedy değildi. Hiçbir şey söylememişti ve gene de kız olayı biliyordu.

Günleri sayılıydı; yakında cipteki benzin tükenecek ve silahlardaki kurşunlar bitecek ya da değiştirilmesi mümkün olmayan bir parçası kırılacak ya da bozulacaktı. Sonra, kızın soğukkanlı mantığına göre orada bir fazlalık haline gelecekti.

Ama bir şekilde mutlaka bir çıkış yolu bulmalıydı.

Kalktı ve Kennedy'nin ete yapışmış olan elini sertçe çekti. "Yaramazlık etme," dedi ve geniş bir mızrak ucuyla eti iki eşit parçaya böldü.

"Yaramaz," dedi Kennedy huysuzlanarak. "Yaramaz-küme, boş-küme. Ben boş-kümeyim. Ben artı evren, eşittir bir. Bu eşitliğin iki tarafının işaretlerini değiştirerek yer değiştirirsen... ama değiştiremezsin." Etlerini ateşte sessizce kızarttılar.

Aysız bir geceydi ve yıldızlarla kaplı gökyüzünde büyük bir gezegenin –bunun Jüpiter olduğunu tahmin ediyordu– ege-menliği vardı. Kennedy bir köşede zayıf mırıltılar çıkararak uyuyordu. Ocaktaki ateş sönmüştü. Karanlık çökmeden sönmüş olması gerekiyordu zaten. Mızraklı adamlar, tutsakların köyü yakması riskini göze alamazlardı. Köy çoktan uykuya dalmıştı, kamp ateşleri söndürülmüş, deri kanatlar kapı deliklerinin önüne gerilmişti. Ahırda hastalıklı, keneli bir inek huzursuzca böğürdü ve sonra sustu.

Charles o sırada hayatının en zor işini yapmaya koyulmuştu. Aklını hiç dağıtmadan, sadece Martha'yı, küçük kızı düşünmeye çalışıyordu. Aklını dağıtan bazı şeyler ise şunlardı:

O an hatırladığı kızarmış soğan kokusu, burada soğan yok;
Tuz;

101. Bölge'de işler nasıl merak ediyorum;
Sadece yüz dolarla evlenmeye çalışan adam;
Lee Falcaro, canı cehenneme;

Bu kahrolası saçmalık, işe yaramayabilir;
Zavallı ihtiyar Kennedy;

O yağlı geyik etinden büyük bir parça daha yiyemeden
açlıktan öleceğim;

Genç Van Dellen, onu kurtarabilir miydim acaba;

Reiner haklı, önce Hükümet'i ortadan kaldırıp sonra bu
insanları eğitmeye çalışmalıyız;

Kafamda bir terslik olmalı, bir türlü konsantre olamıy-
rum;

Finallerde üçüncü devrede çıkardığım şu müthiş oyun,
şehrin her yerini kaplayan resimlerim;

Frank Amca buna güler miydi?

Durum ümitsizdi. Oturduğu yerde dimdik doğruldu,
gözkapaklarını sıkıca birbirine yapıştırdı ve kızın görüntüsünü
gözlerinin önüne getirmeye çalıştı, ama bir türlü becere-
miyordu. Kızın silueti hızla gözlerinin önünden geçiyor, ama
çabucak kayboluyordu. Bu, aptallıktan başka bir şey değildi
ya, neyse...

Kendini bu garip düşüncelerden sıyırdı, gerindi ve toprak
zemine yatarak acı acı düşünmeye başladı. Neden çabalıyor-
sun? Bir-iki gün ya da bir-iki hafta içinde ölmüş olacaksın,
dünyaya bir veda öpücüğü ver. Teşkilat Bölgesi'nde, o tom-
bul, rahat ve mutlu insanların yaşadığı Teşkilat Bölgesi'nde
halk sahip olduklarının değerini biliyor muydu? Onlara bu
güzel hayatlarına dört elle sarılmalarını söyleyebilmek isterdi.
Ama Frank Amca dört elle sarılmanın bir yararı olmadığını
söylerdi; bu bir gerilim ve rahatlama sorunuydu. Belli bir ha-
yat tarzına sıkı sıkıya sarılıp sonsuza kadar sürmesi için fosilleş-
tirmeye çalışırsan, bir de bakarsın ki o hayat tarzı yok olmuş.

Küçük Martha bunu anlayamazdı. Büyü, dinsel ayinler,
Tanrıça'nın gücü, demir korkusu, cipi örten asma dallarına
duyulan korku –lanetliydi şüphesiz– bunlarla dolu bir akıl-

dan neler geçebilirdi? Nesnelere havada uçurmak gibi doğüstü güçleri olan bir kız mıydı? Artık böyleleri kalmamıştı; belki bu elektrik alanları ya da hatta demirle ilgili bir şeydi. Yoksa bunların hepsi şarlatan mıydı? Ruh hali altüst olmuş genç bir kızın olguları üretmekten ziyade uydurma olasılığı çok daha yüksekti. Her ne kadar küçük Martha'nın çaresizliği uydurma olmasa da. Cadı-kızın -kardeşiymiş değil mi?-- o buz gibi soğukluğu ve gücü uydurma değildi. Tüm bunlar olmasa Martha için çok daha iyiydi...

"Charles," dedi bir fısıltı.

Aptalca mırıldandı: "Tanrım. Beni duydu." Hemen sürünerek duvarın yanına gitti. Yıldız ışığında duvardaki ağaçların boşluğundan güçlkle görülebiliyordu.

Fısıldayarak konuştu: "Asla bir daha hiçbir şey göremeyeceğimi ya da duyamayacağımı sanmıştım, ama kalktım ve seni duydum ve sen, eğer sana yardım edersem senin de bana yardım edeceğini söylüyordun ve o yüzden kimseyi uyandırmadan olabildiğince çabuk buraya geldim... Beni çağırdın öyle değil mi?"

"Evet, çağırdım. Martha, buradan kurtulmak istiyor musun? Benimle uzaklara gitmek istiyor musun?"

"İstedğimden emin olabilirsiniz. O, bendeki Tanrıça gücünü alacak ve beni Dinny ile evlendirecek, Dinny tıpkı bir keçi gibi kokuyor, gözleri de şaşkı ve sonra bütün bebeklerimizi öldürecek. Sen bana ne yapmam gerektiğini söyle, ben yaparım." Sesi çok ciddi ve kararlı geliyordu.

"Şuradaki deliklerin önünde duran kayaları yuvarlayarak kenara çekebilir misin?" Bunu söylerken aklının bir köşesinde kızın doğüstü güçlerini düşünüyordu, yoksa her bir kayayı ancak iki kişi kıpırdatabilirdi.

Kız hayır dedi.

Charles öfkeyle hırladı: "O zaman ne diye zahmet edip buraya kadar geldin?"

"Benimle böyle konuşma," dedi kız sert bir sesle. O an Charles kızın kendisini ne zannettiğini hatırladı.

"Üzgünüm," dedi.

"Buraya geliş nedenim patlamaydı," dedi sakın bir sesle.

"Söylediğin gibi bir patlama yaratabilir misin? Orada, cipte?"

Bu kız neden bahsediyordu Tanrı aşkına!

"Orada," dedi abartılı bir sabırla. "Tüm fişekleri bir araya getirip şu kahrolası yeri yerle bir etmeyi düşündüğünü söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Belli belirsiz hatırladı. Aklından geçen yüzlerce plandan yalnızca biriydi bu. Kızı etkilemiş olmalıydı.

"Böyle bir patlamayı çok isterim," dedi Martha. "*Onun* planları gerçekleşirse zaten patlayıp gitmiş kadar olacağım."

"Buradaki bütün kütükleri havaya uçurup kaçabilirim," dedi yavaşça. "Sanırım senin de bana bu konuda büyük yardımların dokunabilir. Bana yüz kadar makinalı tüfek fişegi getirebilir misin?"

"Hemen anlarlar."

"Her seferinde birkaç tane getir, gizlice. Ben içlerini boşaltıp tekrar kapatırım ve sen de gizlice geri götürürsün."

Yavaş ve sıkıntılı bir sesle konuştu: "O silahları ve cipi korumak için Tanrıça'nın gücünü ayarladı."

"Beni dinle, Martha," dedi. "Dikkatli dinle. Bunu benim için yapacaksın ve sana Tanrıça'nın gücünün yabancılar geçmediğini söylediler, bu doğru değil mi?"

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet iç çekerek şöyle dedi: "Keşke gözlerini görebilseydim, Charles. Deneyeceğim, ama Dinny bu kadar kötü kokmasaydı bunu asla yapmazdım." Gözden kayboldu ve Charles onu, üzerine tüyler ve kemikler tutturulmuş olan o aptal asma dallarına kadar karanlıkta düşünceleriyle takip etmeye çalıştı, ama bunu başaramadı. Gene çok gergindi.

Serin bir rüzgâr mazgalın aralık yerlerinden hafif bir uğultu çıkararak içeri dolarken Kennedy şöyle bir kımıldayarak şikâyet eder bir tonda mırıldandı.

Yıldızların aydınlattığı geceyi seyretmekte olan Charles, neredeyse iki büklüm bir halde demirci hapisanesine doğru sürünmekte olan Martha'yı fark etti. Elli kalibrelik bir makinalı tüfek fişekliğini tıpkı bir şal gibi boynuna dolamıştı. Charles hemen toprakta küçük bir çukur açarak fısıltıyla sordu: "Sorun çıktı mı?"

Kızın yüzündeki gülümsemeyi göremiyordu, ama gülümsemediğini biliyordu. "Kolay oldu," dedi böbürlenerek. "Bir an işler ters gidiyor sandımsa da dediklerini aynen yaptım ve her şey yoluna girdi."

"Aferin evlat. Fişekliği şu ağaçların arasından geçirebilir misin? Sanırım olmayacak. Sana gösterdiğim şekilde fişekleri yuvalarından çıkar, her seferinde bir tanesini içeri uzat."

Dediğini yaptı. Fişekler güçlükle geçiyordu. Ağaçların zedelenip insanları gündüz şüphelendirmemesini umuyordu.

Fişeklerden birini merak içinde parmaklarıyla yokladı. Kurşun yuvasına iyice sıkışmış görünüyordu. Dişlerini kullanarak kurşunu biraz olsun oynatmayı denedi. Ama bunun yerine oynayan diş olmuştı. Ağzına gelen yağları tükürdü ve fişekleri de alarak ocağa doğru sürünmeye başladı. Bir mızrak ucunu denedi, ama çok büyüktü. Kurşun bir ok ucunun oyuna çok iyi oturuyordu, ama ok ucu da yeterli kaldırma gücü sağlayamıyordu. Lanet olsun; elindeki imkânlarla bu işi becermek zorundaydı. Kurşunu oyuna oturttu; baş ve işaret-parmağıyla –kurşunu kavrayabilen tek şey bunlardı– tutarak çekti. Charles'ın parmakları uyuşmuş, pirinçten yapılmış kurşunun boynu hafifçe ayrıldığında ise kanamaya başlamıştı. Barutu küçük çukuruna boşalttı ve kurşunu tekrar yerine yerleştirdi.

Charles ikinci fişekte diğer elini kullandı. Üçüncüde, kurşunu ocak taşlarının arasına sıkıştırıp boynu da iki başparmağı yardımıyla açabileceğini fark etti. Bu şekilde iş daha da hızlanmıştı ve belki bir saat içinde işini bitirmiş, boyunlarını kapattığı fişekleri mazgaldan dışarı uzatmıştı.

"İkinci bir sefer daha yapmaya ne dersin?" diye sordu.

"Olmaz," dedi kız. "Yarın gece."

"Pekâlâ evlat."

Kız kıkırdadı. "Manyak gibi büyük bir patlama olacak, değil mi Charles?"

"Ateşi rahat bırak," dedi Charles sert bir sesle, ufak tefek dostuna. Kennedy gece olduğu için ateşi söndürmek istemişti.

Delinin gözlerinde bir dehşet ifadesi belirdi: "Seni döverler," dedi. "Eğer karanlık çöktükten sonra ateş hâlâ yanıyor olursa seni döverler. Ateş ve karanlık birbirlerine eşit ve karşıttır." Gülümsemeye başladı. "Ateş karanlığın negatiftir. Sadece işaretlerini değiştirirsin, daha doğrusu 180 derece döndürürsün. Ama 180 derece döndürebilmek için önce bir derece döndürmen gerekir. Ve bir derece döndürebilmek için de önce yarım derece döndürmen gerekir." Ateşi tamamıyla unutmuştu, gözlerinin içi parlıyordu. Charles büyük bir dikkatle ateşin etrafını çevirdi ve parıldayan bir kömürün içten içe yanmaya devam edebilmesi için birkaç yassı taşı üst üste koyarak bir baca yaptı.

Bir elini, altına iki kilo kadar barut gömdüğü küçük tepeliğin üzerine koyarak yere, toprak zemine uzandı. Bu arada Kennedy tekdüze ama neşeli bir ses tonuyla matematik hesaplarına devam ediyor, ama neyi kanıtlamak üzere konuşmaya başladığını çoktan unutmuş görünüyordu. Genellikle unuturdu zaten.

Mazgalların arasındaki boşluklardan alacakaranlıkta bir adamın silueti görüldü. "Kes sesini, aptal," dedi aşağılayıcı bir sesle, ama Kennedy onu duymamıştı. İki ağacın arasından bir mızrak uçarak geldi ve Kennedy'nin incecik bacağına saplandı. Deli acıyla inerken mızraklı adam güldü. "Kes sesini. Ateş söndü mü? Haydi hemen uyu. Yarın çok iş var."

Tir tir titreyen Kennedy acıyla bir o yana bir bu yana kıvrılırken bir şeyler mırıldanıyordu. O sırada bir mızrak daha geldi, ama bu kez isabet etmedi. Mızraklı adam güldü ve oradan uzaklaştı.

Charles tüm bunların farkında bile değildi. Bütün aklı kendi yapmış olduğu derme çatma bacanın altındaki kıvılcımda yoğunlaşmıştı. Yedi gecedir bu şekilde kıvılcımı yanık tutmayı deniyordu ve yalnızca iki gece bir saatten daha fazla

yanık kalmıştı. Bu gece... bu gece yanmak zorundaydı. Bu gece o cadı-kızın aylık lanetlerinin son gecesiydi ve bu sırada Tanrıça gücünü kaybediyordu, ya da kız kaybettiğini sanıyordu, ki aslında ikisi de aynı şeydi.

İlkel yerliler, diye sessizce alay etti. Bunların o karmaşık kültürlerini öğrenmeye bir ömür yetmezdi, büyücülük kanunlarının ihlal edilmesi nedeniyle arada sırada gerçekleştirdikleri idamlar da bunu çok güzel kanıtlıyordu. Mazgalları havaya uçurarak hemen oradan olanca hızıyla kaçmak yolundaki ilk ham fikrin yerini, Martha ile birlikte en ince ayrıntısına kadar düşündükleri karmaşık bir kaçış planı almıştı.

Martha, cadı-kızın kendilerini Tanrıça gücüyle karanlıkta bile takip edebileceğini, ama ayda dört gün bunu yapamayacağını söylemişti ve Charles ona inanıyordu. Martha henüz bu kısıtlamaya kendisi maruz kalmamıştı, çünkü kesin bir dille söylediğine göre bakire olması nedeniyle altıncı hissi kız kardeşininkinden çok daha güçlüydü. Yanında ona yol gösterecek Martha varken ve cadı-kızın gücü de etkisiz hale gelmişken bir günlük avantaj kazanacaklardı. Eli, kurutulmuş geyik etinin üzerindeki çakıl taşına gitti.

"Ama Martha, sen... sen kendini kandırmadığından emin misin? Emin misin?"

Mazgalın diğer tarafında duran kızın yüzündeki gülümsemeyi hissedebiliyordu. "Kuşkusuz Frank Amca'nın burada olmasını ve bu soruyu ona sorabilmeyi çok isterdin, değil mi Charles? Kuşkusuz onu çok düşünüyorsun."

Kuşkusuz düşünüyordu. Düşündü. Birden nemlenen kirpiklerini sildi.

İki nedenden ötürü Kennedy onlarla birlikte gelemiyordu. Birincisi, sorumluluk alabilecek biri değildi. İkincisi de, Charles geri döndüğünde onun kimliğini alabilirdi. Yapı, yaş ve renk olarak birbirlerinden çok farklı değillerdi. Charles'ın yüzünün ayrıntılarını saklayacak kadar sakalı uzamıştı ve iki yıllık yokluğu da Kennedy ile ilgili olarak hafızalarda kalanları zayıflatmış olmalıydı. Sorguya çekilmesi halinde Charles Kennedy'nin deliliğine sığınabilirdi. Ve bir de Martha vardı. Eğer en kötü ihtimal gerçekleşirse Martha onu ele verebilirdi

ve o da çarpışarak ölmenin zayıf tatminini hissederci.

"Charles, anlayamadığım tek nokta şu Lee denen kadın. Tılsımlı biri mi bu? Ona bulaşmak istemiyorsun."

"Dinle Martha, ona bulaşmak zorundayız. Buna tam olarak bir tılsım diyemeyiz. Ama bunu nasıl bozacağımızı biliyorum, o zaman o da bizden tarafta olacak. Ve Portsmouth'a gitmemiz gerek. Senin bugüne kadar hiç görmediğin, duymadığın ve hatta hayal bile etmediğin kadar çok suyu aşmamız gerekiyor ve bunu başarabilecek gemiler de sadece Portsmouth'ta var."

"Patlamayı ben başlatabilir miyim? Eğer patlamayı benim başlatmama izin verirsen sızlanmaktan vazgeçerim."

"Bakarız," dedi.

Karanlıkta çok zayıf bir sesle güldü. "Tamam," dedi. "Olmazsa da ne yapalım."

Charles, en küçük bir yalanını ya da tereddüdünü bile anında fark eden bir kadınla evli olduğunu düşündü ve ürperti.

Kennedy çoktan horlamaya başlamıştı ve alacakaranlık giderek zifiri karanlığa dönüşüyordu. Bulutların gölgelediği bir çeyrek ay vardı gökyüzünde. Kumun üzerinde uzanmış yatıyordu ki o sırada gelen bir tıkırtıya kulak kabarttı hemen. Bu, çimenlerde bir yiyecek parçasından diğerine koşan bir tarla sıçanının ayaklarından çıkan sestti. Ama hedefine ulaşamadı. Büyük ve karanlık bir baykuş hızla yere doğru yönelerek pençelerini sıçanın kahverengi derisine geçirdi. Baykuş, sessizce bir ağaç dalına konup tek ayağıyla dalı, diğeriyle de sıçanı tutmuş, sarhoş gibi ileri geri sallanarak iri, sarı gözleriyle bakınırken sıçan bir çığlık atarak hayata veda etti.

İşte bunun kadar ani olacak, diye düşündü Charles. Üzerinde beklenmedik bir ümitsizliğin ağırlığını hissediyordu. Sen ve yarı deli bir çocuk bu vahşi adamları aklınızla ve Taranvari yeteneklerinizle alt etmeye çalışıyorsunuz. Ah şu küçük sersem, bir cipi almama izin verse! Ama cip konusu kapanmıştı. Demire dokunduktan sonra bile gücünü korumasını, Charles için çalışıyor olmasıyla açıklamıştı kendisine; bü-yü-cülüğün ders kitabı olarak gördüğü uzun bir şiirde bunun

belirsiz bir örneği vardı. Ama ciple yolculuk etmek kesinlikle yoktu.

Şu anda büyüülü asma dallarını bazı kulübelerin ve yolların önüne geriyor olması gerekiyordu. "Fenerlerini ellerine aldıklarında bunları görecekler ve fena halde korkacaklar. Tabii bunun nasıl yapılacağını tam olarak bilmiyorum, ama onlar da benim bilmediğimi bilmiyorlar. Bu onları yavaşlatır. Eğer o evinden dışarı çıkarsa –belki de çıkmaz– bu dalların bir önemi olmadığını bilir ve adamlarını peşimizden gönderir, ama biz o zamana kadar çoktan yola koyulmuş oluruz. Charles, patlamayı benim başlatamayacağımdan emin misin? Evet, eminsin galiba. Belki New Portsmouth'ta bir şeyler patlatabilirim ha?"

"Eğer ayarlayabilirsem."

Şöyle bir iç geçirdi kız: "Ne yapalım, idare edeceğiz artık."

Ortalık çok sessizdi, buna dayanamıyordu. Telaşlı bir aceleyle barut ve eti sakladığı çukurları açtı. Toprağın altında kalın bir kil tabakası vardı. Her seferinde bir avuç dolusu kil alarak bulabileceği tek sıvıyla ıslattı ve çamur kıvamına getirdi. El yordamıyla, havaya uçurmayı kararlaştırdığı ağacın yanına gitti ve tam dibine bir çukur kazdı. Barut çukurundan buraya dikkatle yaptığı beş sefer sonunda çukur dolmuştu. Üzerini kille örttü ve ocaktan çıkardığı yassı taşlarla bir çatı yaptı. Kıvılcımları hâlâ parlamakta olan ateşi çalı çırpıyla besledi.

Kız oradaydı, fısıldıyordu: "Charles?"

"Buradayım. Her şey hazır mı?"

"Hazır. Haydi patlatalım."

Kalan barutu aldı ve büyük bir dikkatle depolama çukurundan patlama çukuruna kadar bir şerit halinde döktü. Yere çömeldi ve beyaz kum zeminin üzerinde uzanan siyah çizginin tam üstüne yanmakta olan bir dal parçası fırlattı.

Bütün dünyayı uykudan uyandıracak kadar büyük bir patlamaydı. Kennedy ayağa fırlamış avaz avaz bağıyor, uyanan milyonlarca kuş çılgınlık atıyordu. Bu gürültüden çok, boğucu kokuyu hisseden Charles tuzlanmış geyik etini kapıldığı gibi duvarda açılan delikten dışarı fırladı. Küçük parçaların tenine çarptığını hissediyordu; kıymık ya da yerden kalkan top-

rak parçaları olmalıydı bunlar. Bir el elini tuttu; küçük bir el.

"Sersemlemişsin," dedi Martha'nın sesi; uzaktan geliyordu. "Haydi çabuk. Ahbab, bu müthiş bir patlamaydı!"

Onu ağaçların arasından çalılıklara doğru sürükledi, hızla. Charles kıza tutunduğu sürece hiç sendelememiş ya da ağaca çarpmamıştı. Bir çocuğa muhtaç olmaktan anlaşılmasın bir rahatsızlık duyuyordu ve bu nedenle bir an –çok kısa bir an– elini bırakmayı denedi, ama aldığı darbeler kararını hemen değiştirmesine neden oldu. Karanlıkta onları takip etmeye çalışan mızraklı adamları düşününce neredeyse gülüyordu.

Kıyıya yaptıkları yolculuk çaresiz bir hızdaydı. Yirmi dört saat boyunca yalnızca yanlarındaki erzaktan bir parça bir şeyler yemek ya da bir dereeden biraz su içmek için durmuşlardı. Charles yoluna devam ediyordu, çünkü on yaşında bir kızın kendisinden daha dayanıklı çıkması kabul edemeyeceği bir şeydi. İkisi de bu ölümcül hızın faturasını çok ağır biçimde ödediler. Çocuğun yüzü kafatasına benzemiş, gözleri kızarmıştı; dudakları ise kurumuş ve çatlamıştı. Dikenli çalılarla kaplı kırk beş derece eğimli bir yokuştan çıkarılarken Charles nefes nefese kıza seslendi: "Bunu nasıl becerbiliyorsun? Hiç sonu gelmeyecek mi bu yolun?"

"Yakında bitiyor," dedi çatlak bir sesle. "Onları üç kez tuzağa düşürdüğümüzü biliyor musun?"

Sadece başını sallayabildi.

Kıpkırmızı parlayan gözlerle kız Charles'a baktı. "Çok zor değil," dedi. "Bunu boğazın tıka basa zehirle doluyken yapmaya kalkarsan işte o zaman zor."

"Sen yaptın mı?"

Hınzırca sırttı ve Charles'ın anlamadığı bir şarkı söylemeye başladı:

*"Dokuz ay kere on üç kızın yaşı
Ölüm kupasından içince.
Üç fersah kere üç öfkeyle koşmalı
Tepelerden aşağı ve yukarı..."*

Ciddi bir sesle ekledi: "Geçen yıl. Tanrıçanın gücüne sa-

hip olduğumu kanıtladım. Koştum, tırmandım, dilim bir karış dışarı çıktı. Bu yıl, bir hafta aç kaldıktan sonra yedi puanlık bir geyik yakaladım."

Charles Tanrıça'nın gücü için ne büyük bir bedel ödendiğini düşünmeye daldı.

Bir şafak vakti bir tepenin yamacında durup denize baktıklarında günlerin ve gecelerin hesabını şaşırmişti. Kız nefes nefese konuştu: "Artık tamam. Devam etmelerine izin vermez. Çok adi biridir, ama aptal değildir." Çocuk olduğu yere yığıldı kaldı. Telaşa kapılamayacak kadar yorgun olan Charles, kızın nabzını kontrol etti ve yorgunluktan uyuyakaldığına karar verdi. O da uyudu.

Burun deliklerinde harika bir kokuyla uyandı Charles. Tepenin ters tarafındaki yamaçtan aşağı inerek kokuyu takip etti, ta ki kayalardan yapılmış merak uyandırıcı bir şekilde karşılaşana kadar. Üç büyük kaya, ikisi dikey ve biri de onların üzerinde yatay olmak üzere Yunan alfabesindeki pi harfi şeklinde dizilmişti ve hepsinin üzeri de yüzlerce yıllık toprak ve bitkilerle kaplıydı. Hafızasını şöyle bir yoklayarak bunun eski bir mezar taşı olduğu sonucuna varabilirdi, ama koku diğer her şeyin önüne geçiyordu.

Martha, bir ateşin başında durmuş, bazı taşlar ısıtıyordu. Ateşin hemen yanında da üzeri kil kaplı, ağaç kabuğundan yapılmış bir kap vardı. Charles onu izlerken kız iki yeşil çubukla kor gibi kızarmış bir taşı alarak kabin içine attı. Kaptakiler kaynamaya başladı ve daha dakikalarca, şaşırtıcı uzunlukta bir süre kaynamaya devam etti. Kokunun kaynağı buydu.

"Kahvaltı mı?" diye sordu şüpheli bir sesle.

"Tavşan yahnisi," dedi kız. "Burada bir sürü keçiyolu, bir sürü ağaç kabuğu ve bir sürü yeşil dal var. Tuzak kurdum. Sert etli iki ihtiyar tavşan bir saattir pişiyor burada."

Tavşanları sessizce kemirmeye başladılar. Kız sonunda konuştu: "Burada kalamayız. Kıyıya çok yakın. Daha fazla içlere gidersek de o var. Ve diğerleri. Bir süredir düşünüyorum." Çiğneyemediği sert bir et parçasını tükürüp attı. "İngiltere var. Bir şekilde kıyıya ulaştıktan sonra bir sal yapıp ya

da bir kano çalıp suyu geçebiliriz. O zaman yerleşebiliriz. Daha üç kere on üç ay boyunca bana sahip olamazsın, yoksa gücümü kaybederim. Ama sanırım bekleyebiliriz. İngiltere ve İngilizler hakkında çok şey duydum. Artık hiç cesaretleri kalmadı. İstedığımız kadar köle alabiliriz. Çok ağlarlar ama savaşmazlar. Ve kadınlarından hiçbirinde Tanrıça gücü yok." Kafasını kaldırıp endişeli gözlerle baktı. "Onların kadınlarından birini istemezdin, değil mi? Yanında Tanrıça gücüne sahip biri varken bunu istemezdin değil mi?"

Charles, tepeden aşağı bakarak yavaşça konuştu: "Biliyorsun, benim düşündüğüm bu değil Martha. Çok uzaklarda bana ait bir yer ve kendi çevrem var. Oraya dönmek istiyorum. Ben sandım ki... ben sandım ki sen de orayı seversin." Kızın yüzü birden değişti. Charles devam edemezdi, en azından konuşarak değil. "Beni anlamaya çalış, Martha," dedi. "Belki o zaman bunun benim için ne demek olduğunu kavrarısın."

Derin gözlerle uzun uzun baktı. Sonunda yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ayağa kalktı ve ateşe tükürdü. "Seni bunun için mi kurtardım yani?" diye sordu. "Ve onun için mi? Kendim için değil ha! Bundan sonra artık kendi başının çaresine bak, bayım. Ben buradan kıyıya inip güneye doğru gideceğim. İngiltere tam bana göre. Sen ise umurumda bile değilsin. Eğer siz aptal yabancılar üzerinde işe yarasaydı bir lanetle bağırsaklarını deşerdim."

Issız ve bozuk yolları takip ederek kibirle, salına salma, mesafeleri hızla tüketerek tepeden aşağı inmeye başladı. Charles oturdu ve afallamış bir şekilde, çalılıkların arkasında gözden kaybolana kadar kızın ardından baktı. Seni bunun için mi kurtardım yani? Ve onun için? Martha bir çeşit hata yapmıştı. Hemen ayağa kalkıp ardından koşmaya başladı, ama ormanlık arazide izine bile rastlayamadı. Charles tekrar mezar taşına kadar tırmandı ve taşı siper yaparak oturdu. Ağaç kabuğundan yapılmış kabın kil kaplaması kırılıp bir köşeye düşmüş ve su dışarı sızmıştı; bu biçimsiz kabın içinde de bir yağ tabakası vardı. Ateş sönmüştü, o an Charles kızın bu ateşi nasıl yaktığı konusunda en ufak bir fikri olmadığını fark etti. Tuzak kurarak tavşan yakalamıştı. Nasıl ? Nerede? Bir

tuzak neye benziyordu ve nasıl yapılıyordu? Bir tavşana koşmasını nasıl söyledin? Bu soruların cevabını öğrenmeliydi, hem de hemen.

Charles bütün bir sabahı ağaç kabuğu parçalarından ve esnek dallardan basit ve uydurma yaylar yapmaya çalışarak geçirdi. Ama hiçbir yere varamadı. Dallar ya kırılıyor, ya da yeterince eğilmiyordu. Ağaç kabuğu ise parçalanıyor ya da hiç bükülemiyordu. Metal olmadan, yaya uyacak ve hem hassas hem de güvenilir olmasını sağlayacak bir tetik yapamıyordu.

Öğleyin bir kaynaktan kana kana su içti ve yenebilecek bir bitki bulabilmek için suratsız bir ifadeyle etrafına bakındı. Sonunda toparlak, soğana benzer bir kökte karar kıldı. Bundan birkaç saat sonra çubuklar ve onların üzerini örten taş parçaları yardımıyla oraya buraya tuzaklar kurdu. Sonra çekilip şöyle bir bu tuzaklara baktığında, bunlara yakalanacak herhangi bir tavşanın, bir tavşan için bile epeyce aptal olması gerektiğine karar verdi.

Tüm bu süre boyunca içine kısıldığı kapını düşünmeyi ısrarla reddetti; iç bölgelerdeki Tarzanlar'la kıyıdaki Hükümet arasında sıkışıp kalmıştı ve her ikisi de kanma susamışlardı.

Önce bağırsaklarında hafif bir hareketlilik, sonra da midesinde hiç de hafif olmayan bir bulantı hissetti. Sonra az önce yemiş olduğu kök, hâkimiyetini büyük bir şiddetle kurdu. Öğürerek yere yığıldı ve ancak ilk spazmlar geçtikten sonra mezar taşına kadar yürüyecek gücü bulabildi. Bu taşın sağladığı koruma büyük ölçüde psikolojikti, ama buna ihtiyacı vardı. Bu eski, yosunlu taşların altında karanlık çökene kadar deli gibi sayıkladı durdu. Serin bir elin alınına ıslak yapraklar bastırıldığını düşündüğünde sayıklamaları kesiliyor, yapraklar neredeyse yanacak kadar ısındığında ise yeniden başlıyordu.

Bazen Teşkilat Bölgesi'ne geri dönüyor, herkesin beğenisini kazanan müthiş bir polo oyuncusu olarak etrafa gülücükler dağıtıyordu. Bazen de o pis kokulu demirhaneye gidiyor, Kennedy'nin değişken mantığının ürettiği o bitmek tükenmek bilmeyen, insanı çileden çıkaracak kadar sıkıcı ve ipe sapa gelmez zırvaları dinliyordu. Bazen psikoloji laboratuvarına gidiyor, sallanan sarkacı, parıldayan ışığı, çalan zili ve her ya-

nını kaplayarak onu yalanlara boğan duyu izlenimlerini hatırlıyordu. Bazen de, New Portsmouth caddelerinde, ellerinde parlak ateşler saçan bıçaklarla kendisini kovalayan kazaklı Muhafızlar'dan panik içinde kaçıyordu.

Ama sonunda mezar taşma tekrar geri döndü, Martha alnını siliyor ve yavaş, akıcı bir fısıltıyla, yedi kere yedi çeşit aptallıklarından dolayı lanet okuyordu.

Charles'ın gözlerinde onu tanıdığına dair bir işaret belirmediğinde sert bir tonda şöyle dedi: "Evet, beşinci kez geri döndüm. Çoktan İngiltere'ye gitmek üzere buradan uzaklaşmış ve kendi yolunu çizmiş olmalıydım, ama geri döndüm ve nedenini de bilmiyorum. Acıyla inlediğini duydum ve ölüm otunu gördüğünde tanıyamadığın için bunu hak ettiğini düşündüm, ama geri döndüm ve buraya geldim."

"Gitme," dedi kısık bir sesle.

Martha kabı Charles'ın dudaklarına götürdü ve boğazından aşağı mide bulandırıcı bir şey boca etti. "Merak etme," dedi acı bir sesle. "Gitmeyeceğim. İstedığın her şeyi yapacağım, bu da benim en az senin kadar aptal olduğumu, hatta senden daha bilgili olmama rağmen bunu yaptığım için daha da aptal olduğumu gösterir. Onu bulmana ve üzerindeki tılsımı bozmana yardım edeceğim. Ve Tanrıça bana yardım etsin, çünkü ben kendime yardım edemiyorum."

Charles bir günde iyileşmişti ve kendini birden evcimen bir erkek rolünde bulmuştu; avladıkları hayvanlardan yemek yapıyor ve ortalığı temizliyordu. Ama Martha'nın yaptığı çok daha önemliydi. Saatlerce mezar taşının yosunlu kubbesinin altında uzanıp yatıyor, derin olmayan nefesler alarak arada sırada anlaşılması güç şeyler fısıldıyordu. Söyledikleri gelişigüzel, birbirleriyle bağlantısı olmayan şeylerdi; Charles'ın görevi de parçaları bütüne tamamlayarak, şu düşüncüyü bu yüz ifadesiyle, o gemiyi bu kaptanla ilişkilendirerek bu bağlantıyı kurmaktı.

"... testere ile doğranmış kütüklere benzer şeyler, siz onlara mermi diyorsunuz... uçlarına boyayla yeşil haç işaretleri yapılmış, koca bir yığın... onlara bakıyor ve çürümekte oldukla-

rını, hemen kullanılmaları gerektiğini düşünüyor... ahşap bir çatının altındalar... yüzünde ölüm kalbinde ise nefret olan sıksa bir adam... üzerinde mavi bir giysi ve altın takılar var... kalın bir bileklik... takıyor... siz paltonun bilek kısmına manşet dersiniz, manşeti bir adamın burnuna dayıyor ve bağırarak nefretini dile getiriyor ve adam onu kendi kanında boğabileceğini hissediyor... batan bir gemi hakkında... hayır, yüzen bir gemi hakkında... diğer adam, şişman, kısa boylu bir adam ve öldürüyor, öldürüyor, elinden gelse adamı da öldürecek..."

Bir nöbetçi devriye gemisi kıyıda günde iki kere demir alıyordu, şafaktan hemen sonra kuzeye, gün batımından önce de güneye. Bu gemiye dikkat etmeleri gerekiyordu, çünkü güçlü dürbünlerle kıyıları gözlüyorlardı.

"... yine o beli ağrıyan adam, ama bu kez uykulu... kaptana küfrediyor... gözlüğünü silmesi gerekir, ama bunu yapmıyor... kıyıda bizi rahatsız edecek hiçbir şey olmadığına şüphe yok... güvertede sekiz iyi adam var ve bir de şu kahrolası kaptan..."

Bazen çok ilgisiz sıçramalar da oluyordu, tıpkı bir saç telinin ağırlığıyla bile dengesi bozulan bir optik levye gibi.

"... kapının üzerindeki levhada bir daire var, yanında da bir zikzak, aşağıyı ve yukarıyı gösteren birer çizgi... buraya uyanık göbekler ofisi diyorlar... kereste kampı... makina gürtlüyle çalışıyor... ve her yöne dönen makinanın üzerinde tıpkı ağaç keser gibi metal kestikleri yer... oldukça hasta, ufak tefek bir adam... sırtında ağır bir yük var ve zincirlenmiş... yüzüstü düşüyor, kalkamıyor, bağırsakları su oluyor, adaleleri kaskatı, tıpkı kuru dallar gibi ve korkuyor... ona küfrediyorlar, dövüyorlar, onu dönmekte olan bir makinanın yanma... ve... ve... ve..."

Doğrulup oturdu ve çılgılık atmaya başladı. Gözleri Charles'ı görmüyordu. Gerilip kızın yanağına yapıştırdığı tokat adeta bir el silah sesi gibi patladı. Kızın başı şiddetle sarsıldı ve sonsuza odaklanmış olan gözleri normale döndü.

Makinanın yanına götürdükleri hasta köleye ne yaptıklarını Charles'a asla söylemedi, Charles da sormadı. Yemekten sonra kız tekrar transa geçti, ama bir buçuk gün kadar doğru-

luğundan emin olamadığı, gelişigüzel ve ilgisiz şeyler söylemiş, kendi gördüklerinden şüpheye düşmüş ve değişik sembollerle her şeyi daha da anlaşılmasız kılmıştı. Pebü'de iki köpeğin çığlık çığlığa giriştikleri kanlı bir kavga Charles'ın aklını karıştırmıştı, ta ki Charles bunun gerçekte iki genç subay arasında geçen amansız bir ağız dalaşı olduğunu keşfedene kadar. En sonunda ket vurma hafıflıdı.

Hafızasını desteklemek için bazı şeyleri yazıya dökebilecek hiçbir malzeme olmadığından, Charles kızın verdiği bilgilerden yeterince yararlanabileceği konusunda ciddi şüpheler taşıyordu. Ama alıştırmaya yaptıkça hafızasının geliştiğini görererek şaşırıdı.

New Portsmouth personelinin gölgeli ve belirsiz rütbe dağılımı gün geçtikçe aklına daha bir oturuyordu. En büyük amaçları mümkün olduğu kadar az çaba göstererek yaşayıp gitmek olan ordonatların müzmin angaryaları; sadece oraya her gidişinde yaşlı ve annesine benzeyen kadınları seçtiği genelevler için yaşayan seks düşkünü İstihbarat görevlisi, Gemi Bürosu'nda çalışan ve yatakta iktidarsız ama işyerinde hırçın bir despot olan insan kılıklı sıçan, ölmek üzere olduğunu bilen ve bu nedenle astlarından yaşlarıyla ve sağlıklarıyla doğru orantılı olarak nefret eden amiral.

Ve...

"... şu senin kız... evinde yok... evinde değil... evinde... hiçbir yerde... şişman adam, herkesi öldüren, kızla konuşuyor ama kız... ah, evet... yo, hayır, hayır... ona cevap veriyor, denizden konuşuyorlar..."

"Lee Falcaro," diye fısıldadı Charles. "Lee Bennet."

Trans halindeki kızın donuk yüzü değişmemiş, esrarengiz fısıltılar hiçbir engelle karşılaşmadan devam etmişti: "... Görünüşte Lee Bennet, ama esasında, taa derinlerde Lee Falcaro... ve o derinlerde Charles Orsino'nun yüzü de var..."

Birden şiddetli bir sancı saplandı Charles'a.

Yedinci gün her ikisinde de çıbanlar çıktı. Ateşleri yükseldi, ve kendilerini güçten düşüren bir ishale yakalandılar. Buna yedikleri şeyler, enfeksiyon ya da ne olduğunu bulamadıkları bir sinek yol açmış olabilirdi. İlk önce, kuru, sıcak bir cilt

ve bulanık gözlerle yerde yatan kızın algılama yetisi zayıfladı. Sonra ise kız zayıf düştükçe algıları güçlendi ve kontrolden çıkmaya başladı. Ağzından kelimeler sel gibi akıyor, hızla birbirlerine çarparak iç içe geçiyor ve zincirler oluşturuyordu. Bunların çoğunu Charles duymamıştı, duyduklarının çoğunu da hatırlamıyordu. O da çibandan, ishalden ve yüksek ateşten muzdaripti. Ama hem duyup hem de hatırladığı bazı şeyleri de unutmaya çalışıyordu; bir adamın etlerinin korkunç bir şekilde lime lime edilmesi, bir başkasının da acımasızca derisinin yüzülmesiyle ilgiliydi bunlar.

Açlık ya da direnç önce Charles'ı, sonra da kızı iyileştirdi. Kız iyileşirken ve Charles onu et suyu çorbası ile beslerken, sürekli öğrendiklerini bir düzene koymaya, sınıflandırmaya çalışıyordu. Martha'nın bir deri bir kemik kalmış kol ve bacakları tekrar eski haline dönerken, kafasında düzinelerce plan kurmuş ve hepsinden vazgeçmişti. Ama sonunda vazgeçemeyeceği bir plan buldu.

15

O günkü nöbetçi subay Yarbay Grinnel idi, bu nedenle de burnundan soluyordu. DİB'in bu görevi alması gerekmiyordu. Bu tür tehlikeli görevlerde hayatınızı riske atıyordunuz; oysa buna benzer angaryalar kıyıya çıkma hayalleriyle yanıp tutuşan denizcilere yaptırılabilirdi. Ama yine de oradaydı işte, belinde sallanan .45 kalibrelik silahıyla nöbetçi ofisindeydi. Önünde hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzun bir gece vardı, on kişilik ana muhafız takımı da dışarıda horlarken uyuyordu. Kitaba göre New Portsmouth etrafında tur atmalı ve nöbetçileri kontrol etmeliydi. Ama onlar, ya depo olarak kullanılan barakalarda ya da genelevlerde gün ağarana kadar âlem yapacaklardı. Sabah da esneyerek toplanmayı beklerken nöbeti devralacaklardı. Vicdan sahibi genç bir subay onları arayıp bulacak, sarsarak uyandırmaya çalışacak, avazı çıktığı kadar bağırarak fırçalayacak ve sonra da kendini faziletli bir

insan gibi hissederek çekip gidecekti. Bu genellikle böyle olurdu. Ama o, bir Yarbay olarak, böyle bir durumda yakalanan bütün askerlerin özel mahkemelere çıkarılmadan bu işten paçalarını sıyırmalarına izin veremezdi. Bu bir sürü formaliteyi ve zahmeti de beraberinde getiriyordu; üstelik sicilinde de hiç iyi durmazdı. Sicil, sicil! Her zaman için ilk ve son olarak sicili düşünmek gerekirdi! Şatafatlı bir rütbeye sahip olabilmenin ve iyi bağlantılar kurabilmenin yolu buydu.

Bu gereksiz ve münasebetsiz askeri vicdanını, korunacak bir şey olmadığını ve kıyılarda devriye gezmenin modası geçmiş bir gelenek olduğunu düşünerek rahatlatmıştı. Gemilerin ve teknelerin kendi nöbetçileri vardı. Aklının sınırlarını iyice zorlayan birisi için bile düşünülebilecek en büyük olay, bir tarzanın gizlice şehre girerek biraz mühimmat çalmaya çalışmasıydı. Ve eğer yakalanırsa, yakalanırdı. Yakalanmazsa da, hesabın kitabın bu kadar özensiz tutulduğu bir yerde böyle bir şeyi kim fark edebilirdi ki? İzlanda'da işler daha farklı yürüyordu.

Bu saatleri bu tür düşüncelerle boşa harcadığı için kendine küfretti. Ne de olsa bu, daha ciddi şeyler düşünmek için altın bir fırsattı. Kariyeriniz hakkında asla bu kadar uzun düşünemezsiniz. İnsanları incelemeli, zayıf noktalarını, bam tellerini bulmalı ve bunları ne zaman kullanacağınıza karar vermeliydiniz.

Örneğin burada görevli adamlar onu yeterince iyi tanımıyorlardı. Grinnel etrafta olduğu sürece hiçbir dolap çeviremeyeceklerini biliyorlardı, ama bu yeterli değildi. Yüksek rütbeli subaylarla ilgili olarak yaptığı derin çalışmalar hepsinin de EM'de çok iyi tanınan kişiler olduğunu ortaya koymuştu. Bunu ya dost canlısı ve müşfik ya da tam tersine soğuk ve sert olmalarına borçluydular. O, yani Grinnel ise maalesef ne biriydi ne de diğeri, bu konuda hemen bir şeyler yapılmalıydı. New Portsmouth'ta iyi bir dost mu yoksa sert bir orospu çocuğu mu olmalıydı? İyi bir dost olmanın daha iyi olacağını düşündü. Muhafızlar bıçaklarını kullanmakta serbestiler. Şimdi yapması gereken tek şey, uygun bir fırsatın çıkmasını beklemektir.

Grinnel nöbetçi ofisinin saatine baktı, arkasına yaslandı ve gülümsedi. Gördünüz mü ? Bu bir kişilik meselesi. Önem-siz ve rutin bir göreve çıkmak zamanın boşa harcanmasını ge-rektirmez. Bu sırada önemli şeyleri en ince ayrıntısına kadar düşünebilirdiniz.

New Portsmouth'un kenar mahallelerinde gece karanlığında ilerlediler. Daha önce olduğu gibi kız, küçücük eliyle yol gös-teriyordu. Belki de bir geminin tamir edilmekte olduğu bir is-kelede ışıklar parlıyordu. Bir yerlerde ise bir köle, kırbaç dar-beleri ya da daha da kötü bir nedenden ötürü acı bir çığlık attı.

"İşte genelev burası," diye fısıldadı Martha. Ödeme gün-lerinde kapalı olurdu –planda bu hesap edilmişti– ve salon-dan gelen ümit verici ışık dışında ev tamamıyla karanlıktı. Geneleve çıkan ve Bekâr Subay Lojmanları'nın arkasından geçen sokakta yere yatarak gizlendiler. Nöbetçi, eğer nöbet yerine gitme zâhmetine katlanırsa tabii, oradan geçtiklerinde görev yerinin diğer ucunda olacaktı ve bu da hesaplanmıştı.

Lee Falcaro tek başına DİB binasının kilitli bir odasına ka-patılmıştı. Deniz Piyadesi G-2 ve Muhafız İstihbarat Okulu onu ele geçirmeye çalışmış, önce yazı ile istemişler, sonra da kaba kuvvete başvurmaya kalkışmışlardı. Hangi kurumun elinde olursa ona saygınlık kazandırıyordu. DİB, Lee Falca-ro'nun kendisine kazandırdığı bu saygınlığı kapıdaki şifreli bir kilit ile koruyordu. Martha, yetmiş mil öteden, bu kilidin açılıp kapanmasını defalarca izlemişti.

Kalabalık bir sarhoş grubu büyük bir şamatayla caddede belirmeden iki dakika önce, binanın verandasının altına girdi-ler. DİB binasının lobisinde, loş ışıkta şekerleme yapan bir ka-rargâh sorumlusu; küçük rütbeli, ufak tefek bir subay vardı.

"Başka kimse var mı?" diye fısıldadı Charles, sinirli bir sesle.

"Hayır. Sadece o. Uyuyor. Rüyasında da... neyse, boş ver. Haydi Charles. Çıktı."

Uyumakta olan subayın yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkarlarken o bunun farkında bile olmadı. Lee Falca-ro'nun bulunduğu yer, çatı katında özel olarak hazırlanmış

bir odaydı. Buraya, ikinci kattaki tek kişilik bir ofisten merdivenle ulaşılabilirdi.

Kapıda, New Portsmouth'ta çok az bulunan cinsten ve muhtemelen anayurttan ganimet olarak getirilmiş olan sekiz düğmeli bir kilit vardı. Charles'ın parmakları üzerinde gezinmeye başladı: 1-7-5-4, 2-2-7-3, 8-2-6-6... ve birden kilit açıldı.

Ama kapı gıcırdadı.

"Uyanıyor!" diye fısıldadı Martha karanlıkta. "Şimdi çılgınlığı basacak!"

Charles iki büyük adımda yatağa ulaştı ve eliyle Lee Falcaro-Bennet'in ağzını kapadı. Sadece zayıf bir "mmmm!" sesi çıktı, ama kız yatakta çırpınmaya başlamıştı.

"Kapa çeneni, bayan!" diye fısıldadı Martha. "Sana tecavüz edecek değiliz."

Bu kez şaşkın bir "mmm?" sesi çıktı ve kız yatıştı. Titriyordu.

"Haydi Charles," dedi Martha. "Bağırmayacak."

Charles sinirli bir şekilde elini çekti. "Buraya vatandaşlık yeminini etmeye geldik," dedi.

Kız, kendisine ait olduğu çok zor anlaşılabilir, şikâyet eder bir sesle cevap verdi: "Bunun için oldukça garip bir zaman seçmişsiniz. Kimsiniz siz? Neden fısıldayarak konuşuyorsunuz?"

Charles çaresizlik içinde hemen bir şeyler uydurdu: "Ben Yarbay Lister. Atom denizaltısı *Taft* ile İzlanda'dan yeni geldim. Eğer reddedilseydi size söylemezlerdi, ama size vatandaşlık verme yetkisiyle buraya gönderildim. Bunun bir kadın için ne kadar az rastlanan bir durum olduğunu bilirsiniz."

"Bu çocuk kim? Ve neden beni gecenin bir yarısında uyandırdınız?"

Martha'nın geçen haftaki seanslarda anlattıklarına başvurdu. "Vatandaşlığa geçersen, Muhafız İstihbarat Birimi seni tekrar yakalamaya kalkmadan önce bir kere daha düşünecektir. Eğer yemini herkesin içinde ettirseydik doğal olarak bizi durdurmaya çalışırlardı. Hazır mısın?"

"Çok ilginç," dedi alaycı bir sesle. "Oh, sanırım hazırım. Bitirelim şu işi."

"Sen, Lee Bennet, daha önceki bütün bağılıklarından vazgeçerek sadece Kuzey Amerikan Hükümeti'ne bağlı kalacağına yemin eder misin?"

"Ederim," dedi.

Martha'dan, bastırmaya çalıştığı, küçük bir hıçkırık duyuldu. "Vay canına!" dedi. "Tıpkı bacağına kırmak gibi bir şey oldu!"

"Sen neden bahsediyorsun, küçük kız?" diye sordu Lee. Sesi dikkatli ve soğuktu.

"Bir şey yok," dedi Charles, bitkin bir halde. "Sesimi tanımadın mı? Ben Orsino'yum. Daha önce beni ele verdin; çünkü kadınlara vatandaşlık hakkı vermiyorlar ve bu yüzden de senin şartlandırma sürecini tersine işletecek olan tetik mekanizması çalışmadı. Ben ormana kaçmayı başardım. Bir grup yerli beni yakaladı. Sonra Martha'nın yardımıyla ellerinden kaçıp buraya geldim. Bu çocuğun diğer marifetleri arasında telepati de var. Hatırlıyorum da şu tetik mekanizması beni bir yıl yaşlandırmıştı. Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

Lee sessizdi, ama Martha yarı şaşkın ve yarı aşağılayıcı bir sesle cevap verdi: "İyi hissediyor, ama ağlıyor."

"Ağlamıyorum," diyerek yutkundu Lee Falcaro.

Charles başka bir yöne döndü, utanmıştı. Normal olmaya çalışan bir sesle Martha'ya sordu: "Tekne nerede?"

"Hâlâ orada," dedi.

Lee Falcaro titrek ve huzursuz bir sesle sordu: "N-n-n ne teknesi?"

"Martha iskelede, devriyelerin kullandığı, reaktörle çalışan bir sürat teknesi belirledi. İçinde yalnızca bir muhafız var. Nasıl çalıştırıldığını izledi, benim de teknelerle ilgili az çok bir tecrübem vardır. Sanırım onu kaçırabiliriz. Eğer başlangıçta her şey yolunda giderse buralarda onun hızına yetişebilecek hiçbir araç yok. Kötü hava yüzünden durmak zorunda kalsak bile uçakları da bize ulaşamaz."

Lee Falcaro ayağa kalktı ve gözlerindeki yaşları sildi. "Öyleyse gidelim," dedi, tekdüze bir sesle.

"Peki KS'dan, yani aşağıdaki şu adamdan ne haber, Martha?"

"Hâlâ uyuyor. Şu anda yolumuz açık ve bundan sonra da hep böyle olacak."

Dışarı çıkıp kapıyı kapadılar ve Charles tekrar kilidi kurcalamaya başladı. Yanından geçtikleri Karargâh Sorumlusu öyle bir uyuyordu ki, sanki kendisini bir depremden başka hiçbir şey uyandıramayacak gibiydi; ama binadan çıktıktan sonra Martha çürümeye yüz tutmuş merdivenlerde sendeledi.

"Patrick ve Bridget bu beceriksiz ayaklarımı çürütsün!" diye fısıldadı. "Adam uyandı."

"Verandanın altına," dedi Charles. Veranda ile yer arasında kalan nemli boşluğa sürünerek girdiler. Bu arada Martha, zar zor duyulabilen bir sesle, kendisine yönelik bir küfür yağmuruna başlamıştı.

Birden durduklarında Charles kötü bir şey olduğunu anladı. Martha sessiz olmaları için elini kaldırarak işaret etti, ve karanlıkta Charles, kızın yüzündeki gergin ve ürkütücü bakışı görebildiğini düşündü. Martha bir an duraksadıktan sonra fısıldadı: "Şeyi kullanıyor... ne diyordunuz ona? Hani konuşuyorsun ve uzaktaki biri seni duyabiliyor? Etrafta birileri var, diyor onlara. Ormandan gelen vahşi bir adam. Bu lanet olası herif senin kir ve deriden ibaret güzel giysini görmüş olmalı, Charles. Ah, yakalandık! Umarım merdivene takılan ayak parmağım davul gibi şişer! Basamağı görmeyen gözlerim çıkar!"

Aşağıda, karanlıkta bir araya toplandılar ve Charles korkuması için Lee Falcaro'nun elini tuttu. El soğuktu ve heyecanla titriyordu. Bir müddet sonra Charles'ın diğer elini de küçük kız, inatçı bir sahiplenme duygusuyla tuttu.

Martha fısıldadı: "Kısa boylu, şişman adam. Herkesi öldüren adam, Charles."

Charles başını salladı. Kızın Grinnel'ı fotoğraflarından tanıdığını düşündü.

"Ve on adam uyanıyor. Patrick ve Bridget çürütsün onları! Abaddon taş etsin! Ah keşke şu lanetler siz yabancılar üzerinde işe yarasaydı, göz açıp kapayana kadar buradan tüymüş olurduk o zaman! Charles, iskeleye giden yolu hatırlıyor musun?"

"Tabii," dedi. "Ama birbirimizden ayrılmayacağız. Hep birlikte mücadele edip bu işten sıyrılacağız."

"Bu adamların hepsi de alçak, deli," dedi. "Gözlerini kan bürümüş. Ve en kötülerini de o kısa boylu adam."

"Üzerlerinde kazak var mı?" diye Muhafızları düşünerek sordu. "Boyunlarını kaplayan siyah kumaş parçaları?"

"Evet, onlar."

Sertçe yere vuran ayaklardan çıkan sesleri ve adamların anlaşılmasız konuşmalarını duydular. Ve Yarbay Grinnel'in temiz, tiz sesini: "Sessiz olun, beyler. Hâlâ buralarda olabilir." Ayaklar verandada, tam tepelerinin üzerinde gümbürdemeye başladı.

Martha, olabilecek en zayıf fısıltıyla konuştu: "Uyuyan adam onlara yalnızca bir kişi olduğunu söyledi ve çıplak tenli ve uzun saçlı olması dışında gördüğü kişinin neye benzediğini de söylemedi. Şişman adam onu bulacaklarını söylüyor ve... onu bulacaklarını söylüyor." Eli ümitsizce Charles'ın elini sıktı ve Muhafızlar'ın ayak sesleri tekrar tepelerinde duyulmaya başladığında bıraktı.

Grinnel konuşuyordu: "Yarınız caddenin bir ucuna, yarınız da diğer ucuna gidin. Sokakları kontrol edin, açık pencereleri kontrol edin, sonra... söylememe gerek yok, kontrol edin işte. Eğer o serseriye ilk turda bulamazsak bütün Muhafız Taburu'nu uyandırıp lanet olası üssü baştan aşağı sabaha kadar didik didik aramamız gerekir, o yüzden gözlerinizi dört açın. Haydi işbaşına."

"İskeleyle giden yolu hatırlıyorsun, değil mi Charles?" dedi Martha. "Hoşça kal, bayan. Ona iyi bak. Ona çok iyi bak." Elini Charles'ın elinden çekti ve verandanın altından ok gibi fırlayarak çıktı.

Lee şaşkın bir ifadeyle bazı ünlemler mırıldandı. Charles ise içgüdüsel bir hareketle kızın ardından gitmeye kalktı, ama zayıf bacaklarıyla tekrar yere yığılıp kaldı. Dışarıda olan bite-ni konuşmalardan takip ediyorlardı.

"Hey, sen... işte o, Tanrım! Yakalayın! Yakalayın!"

"İşte orada, aşağıda! Önünü kesin!"

"Orada!" diye bağırdı Grinnel. "Önünü kesin! Önünü... aferin, iyi iş becerdiniz."

"Aman Tanrım, bu bir kız."

"Şu kahrolası nöbetçiler ve kahrolası raporları!"

Grinnel: "Nereden geliyorsun böyle, evlat?"

"Bu üstün bir çocuk değil, Yarbay. Şuna bir baksanıza!"

"Bakıyordum zaten, çavuş. Bence gayet iyi görünüyor, sence nasıl?"

Grinnel, hoşgörülü, babacan bir tavırla gülümsedi: "Şimdi beyler, eğlenmenize bakın, ama sessiz olun."

"Korkma, evlat..." Martha'dan bir hayvanın ulumasını andıran bir çığlık yükseldi; bunu duyan Lee Falcaro sinir nöbetine tutulmuş gibi titrerken Charles ise tırnaklarını avuç içlerine batırdı.

"Neden, Yarbay, ben arada sırada biraz gürültü yapmayı severim..."

"Auh!" diye bağırdı bir adam. Koşuşturan adamların ayak sesleri ve güçlkle anlaşılan konuşmaları duyuldu. "Yakala şunu, kahrolası aptal!" "Elimi ısırıldı..." "İşte orada..." ve tek el, şiddetli bir silah sesi.

Bunu takip eden bir sessizlikten sonra Grinnel'in konuştuğu duyuldu: "İşte bu kadar, beyler."

"Onu vurmamak zorunda mıydınız, Yarbay!" dedi üzgün bir Muhafız.

"Beni suçlama, ahbap. Onu elinden kaçıran arkadaşını suçla."

"Allah kahretsin, elimi ısırıldı..."

Birisi, sanki söylediklerinde ciddi değilmiş gibi bir sesle konuştu: "Onu buradan götürmeliyiz."

"Canı cehenneme. Sabah götürsünler."

"Yakalanması için o kadar meraklıydılar madem." Kulakları tırmalayan sert bir kahkaha patladı.

Grinnel, hoşgörülü bir sesle: "Nöbetçi karargâhına dönüyoruz, beyler. Sessiz olun."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar ve ortalığı uzun bir sessizlik kapladı. Sonunda Charles konuştu: "İskeleye gidelim." Sürünerek dışarı çıktılar ve binayı siper alarak bir süre yolun ortasında yatan cesede baktılar.

Lee mırıldandı: "Grinnel."

"Kapa çenenini," dedi Charles. Yapmış olduğu plana tama-

men uygun olarak kızla birlikte kimsenin bulunmadığı sokaklardan geçtiler ve ıssız köşelerden döndüler.

On sekiz numaralı iskelede, altı metrelik bir sürat teknesi, diğer tekne ve gemilerden ayrı bir yerde dalgaların etkisiyle hafif hafif sallanarak onları bekliyordu. Lee Falcaro, teknenin içine oturmuş gözlerini dikerek onlara bakan üniformalı bir denizci gördüğünde küçük, hafif bir çığlık attı.

"Korkmana gerek yok," dedi Charles. "Ayyaşın biri o. Gece bu vakitlerde hep dışarılarda dolaşır." Charles sessizce ipin bulunduğu dolabı açtı, denizcinin kendi bıçağını kullanarak ipi uzun parçalar halinde kesti ve adamı bağlayarak ağızını da tıkadı. Bütün bunlar olurken denizcinin gözleri fal taşı gibi açıldı, yorgun bir ifadeyle baktı, bulandı, kızardı ve tekrar kapandı. "Yardım et de şunu kıyıya taşıyalım," dedi Charles. Lee Falcaro adamın ayaklarından tuttu ve götürüp iskeleye bıraktılar.

Tekrar kaptan kabinine döndüler. "Burada su derindir," dedi Charles. "Tekneyi kullanmak pek sorun olmaz. Pusulayı ve göstergeleri okuyabilirsin. Eğer işin fantezisine kaçmak istiyorsan, konum belirleyici bile var. Benim tavsiyem yavaşlatma kollarını önce çeyrek-yola getirip teknenin yönünü batıya döndür, sonra kolları gidebildikleri yere kadar yatır ve rahatına bak. Seni yakalamayı ya becerirler ya da beceremezler."

Lee yeni yeni anlamaya başlıyordu. Sinirli bir sesle konuştu: "Sanki sen benimle gelmiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Gelmiyorum," dedi, silah ratının kilidini açarken. Çubuk yana düştü ve Charles .45 kalibrelik bir silahı çengelinden çıkardı. Hafızasını yoklayarak teknenin minik cephaneliğinin nerede olduğunu hatırladı, zayıf kilidi kırdı ve içinde kısa, kalın ve ağır mermiler bulunan bir kutuyu açtı. Mermileri tabancanın şarjörüne doldurmaya başladı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Lee Falcaro.

"Yarbay Grinnel ile bir randevum var." İyice ağırlaşmış olan şarjörü tabancaya yerleştirdi ve namluya bir mermi sürdü.

"Tekneyi hareket ettirmemi ister misin?" diye sordu.

"Aptallık etme," dedi Lee. "Onu hayata geri döndüremezsin, ayrıca Teşkilat için yerine getirmen gereken bir de

görevin var."

"Sen yerine getir," dedi ve kısa, kalın mermilerden birini daha şarjöre taktı.

"O, Teşkilat'tan daha önemli değil," dedi Lee Falcaro.

Tabancayı şöyle bir elinde tarttıktan sonra artık paçavraya dönmüş olan ve Donanma'ya ait resmi kıyafetin bir parçasını oluşturan pantolonun beline sıkıştırdı. "Evet, önemli," dedi. "Bir keresinde biri –adı T. G. Pendelton idi– bana bir insanın yalnızca insanlara sadık kalabileceğini söylemişti. Teşkilat da benim için insanlar demektir. Pek çok dostu var. Belki onlara tam istedikleri bilgiyi götüremiyoruz, ama onlara verebileceğimiz çok yararlı bazı şeyler var. Eğer sen başaramazsan, başarabilecek birilerini bulurlar. Ama o çocuğun benden başka kimsesi yoktu. Kendi kız kardeşi bile... neyse şimdi bunu açıklamak çok uzun sürer, ayrıca biraz da gülünç kaçır. Bir daha asla kahrolası bir polo maçına çıkamasam ne fark eder ki? Ama bu yaptığını Grinnel'in yanına bırakırsam çok şey fark eder. O hayvanları durdurabilirdi, ama bunu yapmadı. Ben Grinnel'i durdurabilirdim ...belki. Eğer bunu yapmadıysam, ben de onun kadar alçak biriyim demektir."

Bu sırada Lee de silah askısından aldığı başka bir .45 kalibrelik tabancayı yavaşça doldurmaya başlamıştı. "Birkaç dakika kıydan ayrılmayıp bekle," dedi Charles. "Tekne çok ses çıkarıyor, kalabalık toplanabilir. Hemen senin ardından denize açılacak kadar çabuk organize olamazlar ama benim tek-nede olmadığımı anlarlar. Hoşça kal."

Tekneden iskeleye atlamak üzere hazırlandı.

"Bekle," dedi Lee. "Bu şey ateş etmeye hazır mı?"

Tabancayı uzattı. Charles sürgüyü kullanarak namluya bir mermi sürdü ve emniyeti indirdi. Bir yerlerden sarhoş bir kadının keskin kahkahası duyuluyordu. Başka bir yerde ise, büyük bir torna tezgâhı ya da matkap, sert ve dirençli bir metalden kulak tırmalayıcı işkence sesleri çıkarıyordu. Charles silahı geri verdi ve şöyle dedi: "Nişan alman ve tetiği çekmen yeterli."

Lee Falcaro, elini bir noktada sabit tutamasa da, tam Charles'a nişan aldı. "Benimle geliyorsun," dedi. "Eğer man-

tıklı davranmamakta direnirsen kurşunu bacağına yersin." Lee tek eliyle yavaşlatma koluna uzanıp hızla çekerken Charles şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"Tanrım," dedi nefesi kesilerek. "Bizi batıracaksın." Hemen kontrol paneline doğru atıldı. Sonsuz vidaların dönme-ye başlamasına, kadmiyum çubukların yivlerinden çıkmasına, reaktörün fokurdamaya başlayıp kaynayan metali türbine göndermesine vs. yalnızca saniyeler vardı.

Baş ve kıç taraflardaki demir palamarlarını hareket ettiren kumanda kollarını hemen en alt konumlarına getirdi. Bir yere tutunarak dümeni hızla çevirmeye başladı ve Lee Falcaro'nun güvertede sendeleyerek düştüğünü ve .45'lik silahın elinden fırlayarak tırtıllı zeminde kaymaya başladığını gördü. Ama o zamana kadar türbin gürültüyle çalışmaya başlayarak bütün üssü ayaklandırmıştı ve liman sınırlarını belirleyen tellerin arasında şamandıralarla işaretlenmiş olan boşluğa doğru suları yararak hızla ilerliyordular.

Lee Falcaro ayağa kalktı. "Kendimle gurur duymuyorum," dedi. "Ama benden sana iyi bakmamı istedi."

Charles ciddi bir ifadeyle konuştu: "Daha ayağa bile kalkmana fırsat kalmadan doğruca iskeleye bindirebilirdik. Dümene geç."

"Charles, ben..."

"*Dümene geç.*"

Geçti; Charles teknenin kışına giderek karanlığı seyretmeye koyuldu. İğne ucu kadar kalan liman ışıkları yanıp sö-nüyordu; derken gözleri doldu ve ışıkları hiç görememeye başladı. Peşine düşmüş bir düzine savaş gemisi koyda cirit atıyor olsa bile umurunda değildi. Hayatı boyunca karşısına çıkan tek önemli işte çok acı bir yenilgiye uğramıştı. Ve daha da kötüsü, biliyordu ki yenilgiye uğramayı kendisi istemişti.

Nemli, sisle kaplı bir sabahtı. Gece bir ara konum belirleyicinin iğnesi 30. meridyenin hemen üzerindeki kırmızı çizgiyi takip etti. Yolun yarısına geldik sayılır, diye düşündü Charles, uyku dolu gözlerini oğuşturarak. Ancak çizgi, yolculuklarının son dört saati boyunca dümdüzdü. Şu kahrolası kız nöbet sırasında uyuyup kalmış olmalıydı. Geminin baş tarafındaki kıza öfkeyle baktı ve bir yiyecek kutusunu kırarak açtı. Bu öfkeli bakışın farkında olmayan kız, "Günaydın," dedi.

Charles bir ağız dolusu çikolatayı yarım yamalak çiğnedikten sonra yuttu. Aceleyle suya uzandı ve iyon değiştirme aletindeki kolonun boş olduğunu gördü. "Lanet olsun!" dedi öfkeyle. "Bu şeyi boşalttığında neden tekrar doldurmadın? Ayrıca neden gece boyunca zikzak yapmadın? Çok sorumsuz birisin." Hışımla az ötedeki kovayı alarak denize attı ve içine tuzlu su doldurdu. Şimdi içilebilecek adam gibi bir şeyler elde edebilmem için en azından yirmi dakika var, diye düşündü kızgınlıkla.

"Bir dakika," dedi kız. "Bir şeyi düzeltelim. Ben gece nöbeti boyunca hiç su içmedim, dolayısıyla o tüpü doldurmam da gerekmedi. Son kalan suyu da sen akşam yemeği sırasında içmiş olmalısın. Zikzağa gelince, bana önce biraz düz gidip sonra kafa karıştırmaya başlamamız gerektiğini söylemişsin. Ben de bunun için en uygun zamanın geçen gece olduğunu düşündüm." Charles'ı izliyor, bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Depodan uzun uzun su içti, aslında bilerek oyalanıyordu. Bir şeyler vardı, evet. Akşam yemeği olarak yediği biraz erzaktan sonra aleti doldurmak istemişti. Ve gerçekten de Lee'ye bir gece birkaç saat boyunca düz gitmesi gerektiğini söylemişti...

Resmi bir sesle konuştu: "Her iki konuda da haklısın. Özür dilerim." Tadı, fıstık ezmesi sürüldükten sonra büyük bir hidrolik basınca tabi tutulmuş hissi uyandıran bir şeyden bir lokma ısırıldı.

"Bu yetmez," dedi kız. "Benden özür dileyip sonra da tek-nede kaşlarını çatmana, somurtmana izin vermeyeceğim. As-lında davranışların hiç hoşuma gitmiyor."

Bu onu aşırı derecede kızdırmıştı: "Ah, demek hoşuna gitmiyor, öyle mi?" Ondan, bütün dünyadan, geri dönüş sıra-sındaki aptal yetersizliğinden nefret ederek denize bir ağız do-lusu öfkeli, kaba ve mide bulandırıcı tükürük savurdu.

"Hayır, hoşlanmıyorum. Ciddi biçimde endişeleniy-orum. Korkarım vatandaşlık yemini ettiğinde senin koşullan-dırman tamamıyla etkisini yitirmemiş. Oldukça mantıksız ve tutarsız davranıyorsun."

"Yasanane demeli?" diye atıldı. "Sen de koşullandırıldın."

"Evet, doğru," dedi. "Beni endişelendirmenin bir başka nedeni de bu. Ben de kendimde, tamamıyla ilgisiz bazı içtepi-ler buluyorum. Ama ben bunları kontrol altına almakta sen-den daha başarılıyım galiba. Örneğin; sen ve Martha gelip be-ni aldığınızdan beri sürekli tartışıyoruz. Ben de sürtüşmelere katkıda bulunmasam bu mümkün olmazdı."

Dümen sabitlenmişti. Teknenin kıç tarafına doğru bir iki adım attıktan sonra ders verir gibi konuşmaya başladı: "İn-sanlarla geçinmek konusunda asla sorunum olmamıştır. On-larla farklılıklarım oldu elbette, zaman zaman kendi görüşle-rimi savunmam gerektiği anlarda hiddet gösterilerinde bu-lunmama izin verdiğim de oldu. Ama senin beni üzdüğünü, şu veya bu nedenle herhangi bir konudaki görüşünün benim için önemli olduğunu, görüş ayrılığına düştüğümüz anlarda bir uzlaşma sağlamamız gerektiğini anladım."

Charles yemeğini bir kenara bırakarak merakla sordu: "Biliyor musun? Ben de aynı şeyleri senin için hissediyorum. Sen bunun koşullandırmadan falan mı kaynaklandığını sanı-yorsun?" Tereddütle, ona doğru birkaç adım attı.

"Evet," dedi titrek ve huzursuz bir sesle. "Koşullandırma ya da öyle bir şey. Örneğin senin bastırmaların var. Bana her-hangi bir uygunsuz teklifte bulunmadın, bunu nezaket icabı olarak bile yapmadın. Buna aldırdığımın değil tabii, ama..." Kıç tarafta yürürken su kovaşına ayağı takıldı ve hafif bir çığ-lık atarak güverteye düştü.

"Dur sana yardım edeyim." Charles kızı yerden kaldırdı ama bırakmadı.

"Sağ ol," dedi kız zayıf bir sesle. "Koşullandırma tekniğinin hatalı olduğunu söyleyemeyiz, ama bazı bastırmaları da beraberinde getiriyor..." Sesi giderek azaldı ve Charles onu öptü. Kız da onu öptü ve daha zayıf bir sesle konuşmaya devam etti: "Ya da kullandığımız ilaçlar nedeniyle de olabilir... Oh Charles, neden bu kadar bekledin?"

"Bilmiyorum," dedi Charles düşünceli bir tavırla. "Biz aslında çok farklıyız, biliyorsun. Ben New York polisi için çalışan sıradan bir kuryeyim. Frank Amca yardım etmeseydi onu bile olamazdım, sen ise bir Falcaro'sun. Seni tavlamaaya çalışmamı düşünmek bile zor. Sanırım beni durduran şey buydu ve bunu kabul etmek istemiyordum, öfkemi de sana ters davranarak çıkardım. Allah kahretsin! Buradan üsse kadar yüzecek gidip Grinnel'ı bulmaya çalışmak gibi bir aptallığa kalkışabilirdim ama içten içe bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. O çocuk öldü gitti."

"Seni bir psikolog yapacağım," dedi Lee.

"Psikolog mu? Dalga geçiyorsun herhalde!"

"Hayır. Şaka değil. Psikolojiyi seveceksin, sevgilim! Sonsuza dek polo oynayamazsın."

Sevgilim! Neler oluyordu böyle? İhtiyar Gilby altmış yaşında bile muhteşem bir polo oyuncusuydu, değil mi? Tanrım, peki o yirmi üç yaşında evlenmiş miydi? Ya Lee evli miydi? Charles'ın da evli olup olmadığını biliyor muydu, ya da bunu umursuyor muydu? Acaba uçkuru gevşek bir kız mıydı? Öyle idiyse, buna devam edecek miydi? Bunu asla bilemezdi; karşındakine kesinlikle soramayacağın bir şeydi bu; seni rahatlatabilecek tek şey de, eğer rahatlamaya ihtiyacın varsa, onun da bunu sana sormayı aklından bile geçiremeyecek olmasıydı. Neler oluyordu burada? Beni rahat bırak! Tüm bunlar aklından bir anda hızla geçip gitti ve sonunda, "Umurumda bile değil," diyerek kızı tekrar öptü.

"Umurunda olmayan nedir, sevgilim?" diye sordu Lee.

"Hiçbir şey. Bana psikolojiden söz et. Sonsuza kadar polo oynayamam."

Lee neredeyse bir saattir psikolojiden söz ediyordu zaten. "Bu konunun bu kadar ihmal edilmesi büyük ve açıklanamaz bir suç. Yüzyıl kadar boyunca psikolojinin modası geçmiş bir safsata olduğu varsayıldı. Neden?"

"Pekâlâ," dedi Charles cana yakın bir sesle. Bu arada da Lee'nin perçemleriyle oynuyordu. "Neden?"

"Lieberman," dedi Lee. "Johns Hopkins Üniversitesi'nden Lieberman. Topolojik yöntemlerin psikolojiye de uygulanabileceğine inanan şu eski kafalı uzmanlarından biriydi; kullandığım sözcükler kafanı karıştırmasın Charles, bu sadece bir sistemin adı. Duygulara ait nokta kümeleri, tepkilerin sınıflandırılması gibi kavramları temel alan cümle kuramı okuluna çok acımasızca saldıran bir çalışma yaptı. Savundukları kuramların duygulara ve rasgele seçilmiş örnek grupların tepkilerine uymadığını kanıtlayarak onları yerle bir etti. Ardından da son darbeyi vurdu: Kendi okulunun kuramlarını birtakım testlere tabi tuttu ve aldığı sonuçların bunlara da uymadığını gördü. Bunları yayımladı ve işte o zaman kıyamet koptu. En uzman profesörlerden öğrencilere kadar herkes psikoloji okullarının her birine sırayla saldırarak onları bir daha toparlanamayacakları şekilde enkaza çevirdiler ve psikoloji yirmi yıl içinde en az el falı kadar modası geçmiş bir alan oldu. Bunun daha önce gerçekleşmemesi ise bir mucizeydi. Saldırıları o kadar şiddetliydi ki! Eski ders kitapları bütün sendromları, psikozları, nevrozları, hepsini büyük bir ciddiyetle ele alıp tanımlıyor, ama gerçek hayatta bunların karşılığına rastlanamıyordu! İşte psikoloji için sonun başlangıcı böyle geldi."

"Eee, buradan ne sonuç çıkıyor?" diye sordu Charles. "Psikoloji bilim mi değil mi?"

"Bilim," dedi kısaca. "Lieberman ve onun görüşlerini benimseyenler çok ileri gittiler. Bu bir çeşit histeriye dönüştü. Deneyleri yapanlar biraz fazla hırslıydılar anlaşılın. Deney sonuçlarını yanlış okudular, istatistikleri yanlış değerlendirdiler, bir okulun iddialarını yanlış anladılar ve onun gerçekten var olan iddialarını değil, kendileri tarafından uydurulmuş olan iddialarını çürüttüler."

"Ama... *psikoloji!*" diye karşı çıktı Charles. İnsan düşünce-

sinin bilimsel bir çalışmanın konusu olabileceği fikri ona içten içe bir rahatsızlık veriyordu. Bu konuda en ufak bir bilgisi olduğu için değil, psikolojinin safсата olduğunu herkes bildiği için.

Lee omuzlarını silkti. "Elimde değil. Gözün odaklanması konusundaki eski kuramla hesaplaşmak için, duyu organlarının fizyolojisi üzerine bir çalışma yapıyorduk ve ben Lieberman-öncesi dönemlerde yapılmış çalışmaları eşeleyerek karanlıkta bir ışık arıyordum. Bazıları –anamlı olmasa bile– o kadar pozitif görünüyordu ki Lieberman'ın grup deneylerinin sonuçlarını tekrar kontrol ettim. Ve ihtiyarın fena halde yanıldığını anladım. Cümle kuramı insan beyninin çalışma şekline gayet güzel uyuyordu. Ben kontrollerime devam ettim ve yüzyıl kadar önce yanıldıkları öne sürülerek yerle bir edilen psikoloji okullarının da sonuçlarını tekrar gözden geçirdim; bazılarını çok yakından, bazılarını da biraz daha üstünkörü inceledim ve beynin çalışma sistemini gerçeğe oldukça uygun bir biçimde tanımladıklarını gördüm. Senin ve benim üzerimde uyguladığımız koşullandırmayı hesaplamak için cümle kuramcılarının logaritmalarını kullandım. Tetik mekanizması da dahil. Ve işe yaradı. Görüyorsun ya Charles, çok müthiş bir şeyi başarmanın eşiğindeyiz!"

"Bu Lieberman furyası ne zaman başladı?"

"Tam tarihi aklımda değil. Ekollerin dağılması aşağı yukarı John G. Falcaro'nun yaşadığı dönemlere rastlıyor."

Bu yeterince kesin bir fikir verirdi. John G., Rafael'den sonra geliyordu; Rafael de isyan sırasında Teşkilat'ın ilk lideri olan Amadeo Falcaro'dan sonra. John G. devrinde büyük güçlüklerle kazandıkları özgürlüğü yaşıyorlardı; ağızlarına kadar malla dolu olan mağazalar neşeyle boşaltılıyor, meslek odalarının kuralları neşeyle kaldırılıp çöpe atılıyor ve kalfalar çalışıyor, doların değeri rekor seviyede yükseliyor ve piyasada dolaşan dolar miktarı en yüksek rakamlara ulaşıyordu. O yıllar, hâlâ özlemle anılan, coşku ve mutluluk dolu yıllardı. Vicdanı pek dikkate almayan o eski ve skolastik düşünme biçimlerini coşku içinde yerle bir etmek için başlatılan aşırı tutkulu isyanların yaşandığı bir dönemdi. Hepsi geçmişte kalmıştı.

Doğruldu ve ayağa kalktı. Derinlerde duyduğu belli belirsiz bir rahatsızlık giderek keskinleşiyordu; hız teknesi kaçışlarının başlamasından bu yana ilk defa hissedilir derecede sarsılmaya başlamıştı. "Kötü hava yaklaşıyor," dedi. "Şimdiye kadar şansımız epey yaver gitti." Kimsenin onları takip etmesinin de endişe uyandırıcı bir durum olduğunu düşündü, ama bunu söylemedi. Kuzey Amerika Donanması'nın sınırlı kaynakları küçük bir teknenin kovalanması için harcanamazdı; hele kötü havanın teknenin işini bitireceği kesin gibiyken.

"Bunun batmayan bir tekne olduğunu sanıyordum."

"Bir bakıma öyle. Eğer teknenin her yerini kapatırsak, tıpkı ağzı mantarla tıkanmış bir şişe gibi su üstünde kalır. Ama tekne ve onu kapatabilmemiz için kullanacağımız parçalar çok sayıda başka küçük parçaların birleşmesinden oluşuyor ve dalgalarla en fazla birkaç saat boğuştuğundan sonra bu parçalar iflas eder. Tekne batmaz, ama ne motoru ne de dümeni çalıştırabiliriz. Umarım Teşkilat'ın Atlantik'te bir filosu vardır."

"Üzgünüm," dedi Lee. "Bildiğim en yakın filo, büyük göllerde maden filizi taşıyan Çete'ye ait gemiler ve onların da bizi kurtarma olasılıkları epey düşük."

Bu sırada radardan bir ses gelince hemen ekranın başına koştu. "273 derecede bir şey var, 8 mil kadar ötemizde," dedi Charles. "Bu takip falan olamaz, Etrafımızdan dolaşıp tam karşıdan üstümüze gelmeleri için hiçbir neden yok." Gözlerini zorlayarak batıya baktı ve gri bulutlarla kaplı ufukta küçük siyah bir nokta gördüğünü sandı.

Lee Falcaro eline bir dürbün alarak şikâyet eder bir sesle şöyle dedi: "Bu şey hiçbir işe yaramıyor."

"Böyle sallanıp duran bir tekne de yaramaz tabii, hele 8 mil uzaktaki bir şeye bakarken. Jiroskoplara sabitlenmiş bir işaret dürbünü yararlı olabilirdi, ama ben bu gemide böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum." Dümeni 180 derece çevirdi, gökyüzü fırıl fırıl dönmeye başlarken tekne hızla sarsıldı ve sonra duruldu, nihayet yeni rotalarını bulup sabitlediler. Yükselerek hızla çarpan dalgalar tekneyi yan yatırdı ve sarsıntı iyice arttı. Gözleri sürekli radarda olduğu için bunu pek fark

etmemişlerdi. Deniz hem sisle kaplı hem de çok dalgalı olduğu için ancak dakikalar sonra radardaki nesnenin yer değişti-rerek 135. dereceye geldiğini anlayabildiler. Charles nesnenin hızı konusunda kaba bir tahminde bulundu, kendi hızlarını okudu ve bir kâğıda bir şeyler karaladı.

Hiçbir şey söylemeden dümeni 225 dereceye getirdi ve tekrar radarın başına döndü. Nesne 145 dereceye gelmişti. Charles gene bir şeyler karaladı ve sonunda konuştu: "Rotalarını bizi hedefleyerek belirlemişler. Otomatik olarak hesaplanıyor, sanırım bir radar yardımıyla. İşimiz bitti."

"Bitmiş olamaz," dedi kız, Charles'ın söylediklerine inanamayarak. "Biz daha hızlıyız."

"Fark etmez." Dümeni tekrar 180 dereceye getirdi ve ya-vaşça üzerlerine gelen yeşil noktayı radardan tekrar kontrol etti. "Böylelikle hem mesafeyi uzatarak onlara masraf çıkarmış hem de bir mucize olması için dua edecek kadar zaman kazanmış oluyoruz. Onları hızımızla alt edebilmemizin tek yolu gerisin geri dönerek tekrar Hükümet Bölgesi'ne girmek, bunu da hiç istemeyiz. Sakin ol ve dua et, Lee. Eğer sis daha da yoğunlaşırsa belki bizi kaybederler... ama hayır; radar varken kaybetmezler."

Bir banka oturdular ve saatlerce hiç konuşmadılar; tekne-nin yanlarına çarparak içeri sıçrayan dalgalar giderek daha da yükseliyor, tekne sert dalga darbeleriyle şiddetli bir biçimde sarsılıyordu. Kısa bir an için peşlerindeki nesneyi gördüler, üç mil ötede, alçak, siyah ve çirkin bir şeydi ve sonra sis tekrar her yanı kapladı.

Akşam karanlığında büyük bir reaktör türbininin yakından gelen, muzaffer gürlemeleri duyuldu; tekneyi göz alıcı, mavi-beyaz bir parlaklık içinde bırakan bir ışık sislerin arasında belirdi. Bir geminin giderek büyüyen simsiyah gövdesi yaklaştı ve megafondan gürleyen bir ses duyuldu: "Motorlarınızı durdurun ve teslim olun."

Lee Falcaro siyah gövde üzerine beyaz boyayla yazılmış yazıyı okudu: "Sn. James J. Regan, Chicago." Charles'a dönüp meraklı bir sesle şöyle dedi: "Bu bir maden gemisi. Çete'nin Büyük Göller filosundan."

"Burada mı?" diye sordu Charles. "Burada mı?"

"Hata yapıyor olamam," dedi Lee şaşkınlıkla. "Falcaro ailesinden olunca insan bol bol seyahat ediyor. Bu gemileri Duluth'ta gördüm, Quebec'de gördüm, Buffalo'da gördüm."

Megafondan gelen ses, sis perdesinin tam ortasında tekrar gürlledi: "Motorları durdurup teslim olun, yoksa teknenizi havaya uçuracağız."

Charles dümeni çevirdi ve kontrol çubuğunu geri çekti. Tekne dalgaların üzerinde bir ceviz kabuğu gibi sallanıyordu. İki boğuk patlama sesi geldi ve geminin plastik gövdesine iki kanca saplandı, hızla ve sertçe. Tekne, maden gemisinin hareketsizliğine uyarak dururken, ışıldakların mavi-beyaz gözlelerinden çıkarak gelen karanlık bir silüet tekneye atladı. Sonra biri daha ve biri daha.

"Merhaba Jim," dedi Lee Falcaro, neredeyse hiç duyulmayan bir sesle. "Las Vegas'tan beri karşılaşmamıştık, değil mi?"

Tekneye ilk binen adam soğuk gözlerle Lee'yi iyice süzdü. Futbol ya da insanı sakatlayabilecek herhangi bir sporu yapmak için yaratılmıştı... Charles'a hiç aldırdığı yoktu. "İşte Lee Falcaro. Hâlâ yirmi kırmızıdan sonra mutlaka bir siyah geleceğine inanıyor musun? Sen her zaman aptaldın, Lee. Şimdi başın gerçekten belada."

"Neler oluyor, bayım?" diye atıldı Charles. Biz Teşkilat'tanız ve sanırım siz de Çete'densiniz. Anlaşma'yı tanımıyor musunuz?"

Adam soran gözlerle Charles'a döndü. "Bir karışıklık var," dedi. "Max Wyman mı? Charles Orsino mu? Yoksa yalnızca ormandan gelen vahşi bir adam mı?"

"Orsino," dedi Charles resmiyet kokan bir sesle. "Edward Falcaro'nun ikinci kuşaktan kuzeniyim ve Francis W. Taylor'ın himayesi altındayım."

Adam hafifçe eğildi. "4. James Regan," dedi. "Bağlantılarımı sıralamama gerek yok. Bu çok uzun sürer, ayrıca sıradan ve önemsiz bir esmer sıçana kim olduğumu anlatma ihtiyacı hissetmiyorum. Yakalayın, beyler!"

Charles, Regan'ın adamlarından ikisinin kollarına yapıştığını fark etti. Sırtında da bir silahın namlusunu hissediyordu.

Regan gemiye bağırdı ve aşağı bir merdiven sarkıttılar. Sırtlarına birer tabanca dayanmış olan Lee Falcaro ve Charles merdivenden yukarı çıktılar. Charles Lee'ye sordu: "Kim bu kaçık?" Adamın iddia ettiği kişi, yani Edward Falcaro'nun Çete Bölgesi'ndeki eşdeğeri olduğuna bile inanmıyordu.

"Adı Regan," dedi Lee. "Ve kimin kaçık olduğunu da bilmiyorum, o mu yoksa ben mi? Charles, üzgünüm. Çok üzgünüm. Seni de bu işe bulaştırdım."

Charles hâlâ gülümseyebiliyordu. "Bunu ben istedim," dedi.

"Yeterince çene çaldınız," dedi Regan, arkalarından güverteye gelirken. Gemideki adamlar alık ve meraklı gözlerle onlara bakıyordu. Aralarında, mağrur ve havalı duruşlarıyla Charles'a epey tanıdık gelen birkaç kişi de vardı. Muhafızlar... hayatını ortaya koyarak bahse girerdi ki Muhafız'dı bunlar. Çete Bölgesi'ne ait bir geminin güvertesinde Kuzey Amerika Donanması'ndan Muhafızlar vardı ve birer yolcu ya da üst rütbeli tayfa gibi davranıyorlardı.

Regan yapmacık bir tavırla sırıttı: "Büyük bir ikilem yaşıyorum. Size uygun kalacak bir yer bulamıyorum. Depo olarak kullanılan, hak ettiğinizden çok daha kötü kompartımanlar var, bir de sizin için fazla konforlu olan yolcu odaları var. Korkarım kompartımanlardan birinde kalmanız gerekecek. Chicago'ya çok az bir yolumuz kaldığını düşünerek teselli bulabilirsiniz."

Chicago, Çete Bölgesi'nin merkeziydi. Maden gemisi Chicago'ya dönüş yolundayken kaçakları yakalaması için Donanma tarafından bir şekilde uyarılmıştı.-Neden?

"Buradan aşağıya," diyerek silahının ucuyla sertçe yol gösterdi adamlardan biri. Bir merdivenden aşağı, karanlık bir ye-

re indiler. Mağarayı andıran bu yağlı yer, Regan'ın elinde bir yanıp bir sönen bir fener tarafından aydınlatılıyordu.

"Rahatınıza bakın," dedi Regan. "Başınız ağrırsa da meraklanmayın. Giderken benzin taşıyorduk da." Fener söndü ve bir kapı sertçe üzerlerine kapandı.

"Buna inanmıyorum," dedi Charles. "Bu adam Çete'nin ileri gelenlerinden biri mi? Yanılıyor olamaz mısınız?" Karanlıkta el yordamıyla Lee'yi buldu. Gerçekten de her taraf leş gibi benzin kokuyordu.

Lee vücudunu Charles'a yapıştırdı ve, "Sarıl bana, Charles," dedi. "Evet, o Jimmy Regan. İleride Çete'nin başına geçecek olan adam. Şu anda Las Vegas'ta bir otelde baştan çıkarıcılık yapıyor. Jimmy bir gurmedir ve PUMP ROOM'da bir sipariş verdiği zaman seni ürkütmeye çalışır. Bir keresinde yanan bir kılıç üzerinde kebab siparişi verdi. Ben de süvari kılıcı üzerinde servis edilen yanan yumurta siparişi verdim ve o şaka yaptığımı anlamadı. Jimmy polo da oynar, ama bunu pek iyi beceremediği için kendi takım arkadaşlarından üç kişiyi sakatladı. Karşıma her çıktığında kendi kendime onun Çete'nin başına gelmiş bir kaza olduğunu, ama Çete'nin bunu atlatabileceğini söyledim. Ama babası çok... çok tuhaf davranıyor. Onlarda bir gariplik var. Çete'de bir gariplik var. Karşılarına çıktığında çok güler yüzlü davranırlar, ayaklarının altına halı sererler, ama etraflarındaki insanlar onlardan çok korkuyor. Bir hikâye var, ilk duyduğumda inanmamıştım, ama artık inanıyorum. Benim amcam bir tabanca çıkarıp bağırmağa başlasa ve bir garsonu vursa ne olur? Jimmy'nin babası yapmış bunu, bana anlattılar. Ve hiçbir şey olmamış; adamın cesedini sürükleyip götürmüşler ve herkes 'İyi ki Bay Regan garsonun silah çekmek üzere olduğunu gördü ve ondan önce davranıp ateş etti,' demiş. Ama garsonun silahı falan yokmuş. Jimmy'yi en son üç yıl önce gördüm. O zamandan beri Çete Bölgesi'ne hiç gitmedim. Orayı hiç sevmemiştim. Şimdi nedenini anlıyorum. Çete Bölgesi'nin elinde imkân olsa New Portsmouth gibi bir yer olup çıkar. Bunlarda ters giden bir şeyler var. Ortada Las Vegas Anlaşması ve yüz yıllık bir barış var ve benim gibi seyahat etmek zorunda olan

üst düzey birkaç kişi dışında Teşkilat ve Çete bölgeleri arasında fazla gidip gelen insan olmadı. Âdet işte. Böyle olunca da sadece görevini yapmayı düşünüp onların gerçekte nasıl insanlar olduğunu göremiyorsun.

"Onlar aslında böyle işte. Bu nemli, karanlık, pis kokulu kompartıman gibi. Amcam –ve bütün Falcarolar– sen, ben, bizler bunların yanında güneş ışığının aydınlattığı tarlalar gibiyiz. Değil mi? Değil mi?"

"Sakin ol," diye onu yatıştırmaya çalıştı Charles. "Sakin ol, sakin ol. Merak etme. Her şey düzelecek. Sanırım durumu anladım. Bu Jimmy'nin kendi başına çevirdiği bir silah kaçakçılığı işi olmalı. Bir maden gemisini benzin ve mühimmatla doldur ve denize açıl. Eğer Teşkilat Bölgesi'nde biri zahmet edip bakacak olursa Atlantik ve Körfez yoluyla New Orleans'a maden götürüldüğünü sanır. Ama Jimmy yükünü İrlanda'ya ya da İzlanda'daki merkeze götürüyor. Kendi çıkarları için oynadığı küçük bir oyun. Bize zarar vermeyi göze alamaz. Ortada Anlaşma var ve sen bir Falcaro'sun."

"Anlaşma," dedi. "Sana şu kadarını söyleyeyim hepsi de bu işin içinde. Hükümet'in yaptıklarını gördükten sonra Çete Bölgesi'nde gördüklerimi daha iyi anlayabiliyorum. Kokuşmuşlar, hepsi bu. Kokuşmuşlar. Sana karşı davranışları, kendisini senden daha üstün gördüğü için! Bazen benim amcam da sert davranır, bazen insanları azarlar, bazen onlara Teşkilat'taki en yetkili kişinin kendisi olduğunu hatırlatır, kimsenin işine burnunu sokmasına, ona akıl öğretmeye kalkmasına izin vermez. Ama ruh çok farklı. Teşkilat'ta baba-oğul ilişkisi vardır; burada ise efendi-köle ilişkisi var. Ve bu ilişki yaşına ya da elde ettiğin başarılarla değil, hangi aileden geldiğine bağlı. Bana 'Sen bir Falcaro'sun' diyorsun. Neden? Bir Falcaro olarak doğduğum için değil, bir Falcaro olarak kalmama izin verdikleri için. Eğer zeki ve atak olmasaydım, daha on yaşına gelmeden beni evlatlık verirlerdi. Çete Bölgesi'nde ise işler böyle değil. Regan olarak doğan biri sonsuza kadar Regan olarak kalır. Jimmy'nin babası gibi aşağılık bir paranoyak ya da kendisi gibi sırtıkan bir sapık bile olsa."

"Tanrım, Charles, korkuyorum."

"Sonunda bu insanların ne olduklarını gördüm ve korkuyorum. Nedenini anlamak için Chicago'yu görmem gerekir. Göl kenarına yapılmış saraylar var, New York'taki tüm binalardan çok daha güzel, Regan Memorial Plaza var, Scratch Sheet Meydanı'ndan çok daha güzel, üzeri yıldızlarla süslenmiş büyük, mermer heykeller, yüzlerce metre uzunluğunda duvar süsleri. Ama küçük, virane evleri ancak tesadüfen görebilirsin! Üçüncü Yangın'dan kalma gri, tuğla kuleler! Sıçan suratlı çocuklar, domuz suratlı adamlar, bira fıçısı gibi kadınlar, ve oradan geçerken hepsi de sana boğazını büyük bir zevkle keseceklermiş gibi bakarlar. Gözlerindeki bu bakışı şimdiye kadar hiç anlayamamıştım, sen de o gözleri görmenden benim neden bahsettiğimi anlayamazsın..."

Charles, bunun fikrine bile dayanamıyordu. Bunlar çok bariz ve kabul edilmesi imkânsız yanlışlıklardı. Anlattıkları Charles'ın Kuzey Amerika'da o güne kadar edinmiş olduğu izlenimlere hiç uymuyordu ve bu nedenle Lee Falcaro ya yanılıyor ya da sinir krizi geçiriyordu. "Tamam, tamam," diye mırıldandı, kızın saçını okşayarak. "Her şey düzelecek, her şey düzelecek."

Lee, Charles'ın ellerinden kurtuldu ve öfkeyle bağırdı: "Benim suyuma gidiyormuş gibi yapma. Söylüyorum sana, onlar deli. Dick Reiner haklıydı. Hükümet'i ortadan kaldırmak zorundayız. Ama Frank Taylor da haklıydı. Onlar bizi haklamadan önce biz Çete'yi haklamalıyız. Hem Hükümet hem de Çete öldüler ve çürüyerek katlanılması imkânsız, korkunç bir şeye dönüştüler. Eğer bizimle birlikte Kıta'da kalmalarına izin verirsek o kokuşmuş şeylerden sıçrayan mikroplar bize de bulaşacak ve hepimizi zehirleyip öldürecek. Bir şeyler yapmalıyız. Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne?"

Bunu duyunca buz kesildi. Bir süre sonra da sarsıla sarsıla kahkaha atmaya başladı. "Şişman, pasaklı, mutlu Teşkilat," dedi. "Uzak denizlerden gelen kurtlar ve Mississippi'nin öbür yakasından gelen manyaklar üzerine çullanmak için fırsat kolluyorlar, ama o öylece hiçbir şey yapmadan oturuyor. Evet... Ne yapmalı?"

Charles Orsino tartışmayı pek beceremez ve hatta soyut şeyler üzerine kafa yoramazdı. Bunu biliyordu. Ayrıca şunu da biliyordu ki F. W. Taylor'ın övgüsünü kazanan faziletleri, enerjisi ve insanlarla iyi geçinmek konusundaki doğuştan gelen yeteneği idi. Ama iş soyut şeylere geldi mi Lee'nin deyişiyle bir yerlerde hemen alarm zilleri çalıyordu.

"Bu şekilde düşünmek sana hiçbir şey kazandırmaz, Lee," dedi usulca. "Frank Amca'dan pek fazla şey öğrenmedim, ama şunu iyi öğrendim: Eğer kendi kafandan hikâyeler uydu-rup sonra da bunlar doğruymuş gibi hareket edersen başın derde girer. Teşkilat'ın bir şey yapmadan öylece oturduğu fa-lan yok. Hükümet kurt değil. Çete'dekiler de manyak değil. Ve Teşkilat'ın üzerine çullanmak için fırsat kollamıyorlar. Teşkilat üzerine çullanılabilecek bir şey değil. Teşkilat, birta-kım insanlar, onların ahlakı ve güvenilirliği demektir."

"İnanç çok güzel bir şey," dedi Lee Falcaro, acı bir sesle. "İnançlı olmayı nereden öğrendin?"

"Tanıdığım ve beraber çalıştığım insanlardan. Barmenler, ganyan bayiiileri, polisler, saygıdeğer vatandaşlar."

"Peki ya Riveredge'de yaşayan korkmuş ve mutsuz insan-lar? Beni kaçırıp gemiye getiren DAR'deki o serseri? Lieber-man'ın bulgularını çürütmek için yaptığım çalışmalar sırasın-da sayılarının giderek arttığını gördüğüm psikotikler ve nev-rotikler? Charles, beni ürküten Kuzey Amerika Hükümeti değil. Ama Kıta'daki başka bir güçle birleşmeleri fikri beni korkutuyor. Bu beni deli gibi korkutuyor, çünkü o zaman üçe karşı bir olacak. Teşkilat'a karşı Hükümet, Çete ve kendi kaçık vatandaşlarımız."

Frank Amca "vatandaş" kelimesini kimden duysa hemen azarlardı. "Biz bir hükümet değiliz!" diye bağırırdı hep. "Biz bir hükümet değiliz! Bir hükümet gibi düşünmemeliyiz! Gö-revleri, gelirleri, ödenekleri düşünmemeliyiz. Bizim düşün-memiz gereken şey Teşkilat'ı bir arada tutan sadakattir!" Frank Amca'nın ayakları pek iyi tutmazdı, ama bir keresinde genç ve zeki bir adamın Tıp Merkezi için bulduğu yeni hesap tutma yöntemini kafasında paralamaya kalkmıştı. Önce bas-tonunu kullanmış, sonra da öfkeyle böğürmüştü: "Bir daha

buraya kart sistemi yerleştirmeye çalışan bir akıllı çıkarsa o kartları yuttururum ona! O lanet kartları da ne yapacaktınız biz? Hastalar için yeterli doktor ve oda ya vardır, ya da yoktur. Eğer yoksa, hastaları ya bir ambulansa koyarız, ya da başka bir yere göndeririz. Ve eğer 'verimlilik' hakkında bir kahrolası kelime daha duyarsam..." Öfkeyle diğerlerine baktı ve Charles'm koluna girerek hızla, nefes nefese oradan çıkıp gitti. "Verimlilik," diye gürlledi koridorda. "İkide bir zeki bir çocuk karşıma dikilip cinayet işleyen bazı kişilerin cezasız kaldıklarını, gelirlerin hedeflenen rakamlardan yüzde on daha az olduğunu, Falcaro Fonu'nun arpalığa çevrildiğini, çünkü pastanın yüzde on beşinin hiç ihtiyacı olmayan insanlara gittiğini ve yaşlılık tazminatı alan vatandaşlardan yüzde sekizinin aslında altmış yaşını doldurmamış olduğunu söyleyerek dert yanıyor. Daha verimli olalım, diyor bana bu insanlar. Tahsilatları en az üç kere kontrol ederek gelirlerimizi artıralım. Fon'dan yararlanma kurallarını daha da sıkılaştırarak gelirlerimizi artıralım. Çok daha iyi ve etkin bir istatistik sistemi kurup tazminat alanların yaşını denetleyerek gelirlerimizi artıralım. Pekâlâ! İnsanları çalıştırmak varken onları tahsilatları kontrol etmeleri için kullanalım ve dara düştüklerinde bir tekme de biz vurup düşmanlıklarını kazanalım. Fon'u cömert ve müşfik bir baba olmaktan çıkarıp her şeyini esirgeyen bir pintiye dönüştürelim ve birakalım insanlar dara düştüklerinde Fon'un kendilerine yardım edeceğini bilmek yerine bu imkândan faydalanma olasılıklarını hesaplayarak endişeyle beklesinler. Doğumdan ölüme kadar etkin bir istatistik sistemi kuralım ve insanları numaralayıp parmak izlerini alalım, ev adreslerini kaydedelim ve hatta herhangi bir adres değişikliğini bildirmezlerse onları gaz odasına yollayalım. Bu zeki çocukların derdi ne, biliyor musun Charles? Kabızlık. Ve bütün bir evreni de kabız etmek istiyorlar." Charles, amcasının o anda kurduğu bu teoriye boşaltım sistemiyle ilgili ayrıntılı örneklerle destekleyerek son şeklini vermeye çalışırken nasıl o eski neşeli halini aldığını hatırladı.

"Teşkilat yaşayacak," dedi Lee Falcaro'ya. Bunu söylerken ne yaptığını bilen amcasını, nedenini bilmeden her za-

man doğru şeyler yapan Edward Falcaro'yu, 101. Bölge'deki iyi arkadaşlarını, Scratch Sheet Meydanı'nda şamata yapan mutlu kalabalıkları, Riveredge'deki 26. Bakım İstasyonu'nda çalışan ve tüm somurtkanlıklarına ve hoşgörüsüzlüklerine onu olduğu gibi kabul ederek katlanan iyi kalpli adamları düşündü. "Çete'ye ne olacağını bilmiyorum, Hükümet de beni epey şaşırttı ve Teşkilat içinde de kurtarılamayacak durumda olan bazı sefil insanların olduğunu inkâr etmiyorum. Ama sen Çete'yle, Hükümet'le ve bizim anormal vatandaşlarımızla biraz fazla haşır neşir oldun. Belki de sıradan insanlarla ilgili bilmen gerektiği kadar çok şey bilmiyorsundur. Neyse, yapabileceğimiz tek şey beklemek."

"Evet," dedi Lee. "Yapabileceğimiz tek şey beklemek. En azından Chicago'ya kadar beraberiz."

18

Benzin kokusu, geçen günlerin ya da saatlerin hesabını tutamayacakları kadar midelerini bulandırmıştı. Arada sırada kendilerine yiyecek getiriliyor, ancak yiyecekler de benzin kokuyordu. Gözlerinde hissettikleri zonklamalar ve hiç kesilmeyen bir baş ağrısı nedeniyle bir türlü kafalarını toparlayıp düşünemiyorlardı. Lee hiç geçmeyecekmiş gibi görünen kusma nöbetlerine yakalandığında, Charles Orsino yumruklarıyla kompartımanın metal duvarlarına vurarak bir saat boyunca avazı çıktığı kadar, gök gürlemesini andırır bir sesle bağırdı.

Sonunda biri geldi; Regan. Kapıyı açtığında ışık Charles'in gözlerini aldı. "Bir sorun mu var?" diye sordu, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Bayan Falcaro ölmek üzere," dedi Charles. Kendi boğazı da, ayakkabı tamircilerinin kullandığı cinsten bir törpünün aşındırıcı etkisine maruz kalmış gibiydi. "Eğer ölecek ve bu da Teşkilat Bölgesi'nde duyulacak olursa hayatının zerre kadar değerinin kalmayacağını söylememe gerek yok. Buradan çıkarılıp doktor kontrolüne alınmalı."

"Esmer sıçan beni ölümle mi tehdit ediyor?" Regan keyiflenmişti. "Teşkilat'ın sadece ahlakı, halkı ve güvenilirliği temsil ettiğini ve bunların dışında korkulacak bir örgüt olmadığını sen kendin söyledin. Evet, burada bir mikrofon var. Rahatsızlığınızın bir nedeni bu. Konuşmalarınızın çoğunu kesinlikle sıkıcı bulduğumu öğrenmek seni memnun edecektir. Ancak bayan ölürse hiçbir işimize yaramaz ve şu anda Michigan Gölü'ne giren Denizyolu'ndayız. Sanırım ikinizi birden nakletmenin hiçbir zararı olmaz. Sen onu kucağına alır mısın? Önden siz gideceksiniz, ve sana şunu hatırlatırım ki, Lee'nin de dediği gibi müthiş bir polo oyuncusu olmaya-bilirim, ama silah kullanmakta ustayımdır. Haydi iş başına."

Charles kendini bile taşıyabileceğinden emin değildi, ama Regan'a güçsüzlüğünü belli etmek onun için dayanılmazdı. Deneyebilirdi. Lee Falcaro'yu omzuna aldı ve sendeleyerek kapıya yöneldi. Regan büyük bir iyilikseverlik örneği göstererek kenara çekildi ve mırıldandı: "Doğruca git ve rampadan yukarı çık. Size kendi kabinimi veriyorum. Zaten kıyıya varmamıza az kaldı, ben idare ederim."

Charles, kızı küçük ama savurganlık derecesinde lüks döşenmiş kabinin içinde bulunan ve sahibinin eğlence düşkünlüğünü belli eden bir yatağa bıraktı. Regan bir ısıklık aldı ve bir kamarotla elinde tıbbi malzeme çantası bulunan bir çeşit subay içeri girdi. "Onun için elinizden geleni yapın, bayım," dedi subaya. Sonra kamarota döndü: "Gözlerini onlardan ayırma. Eğer sorun çıkarırlarsa onları biraz hırpalamakta serbestsin." Sonra yine ısıklık çalarak dışarı çıktı.

Subay halinden hiç de memnun olmayan bir tavırla, telaş içinde çantasına uzandı ve Lee Falcaro'nun yüzüne ve boğazına ıslak bir bezle pansuman yaparak oyalanmaya başladı. Kamarot hiçbir şeye aldırmadan onları izliyordu. Epey uzun boyluydu ve günlerini borulardan sızan benzin buharını içine çekerek geçirmemişti. Temiz havayla birlikte Charles'ın gözlerinin arkasına vuran çekiç şiddetini giderek artırıyor gibiydi. Bir koltuğa çöktü ve gözlerini kapatarak inledi: "Sen kusmanın nedenini bulmaya çalışırken ben bir avuç aspirin alabilir miyim?"

"Ha? Senin hakkında bana hiçbir şey söylenmedi. Sen de onunla birlikte Üç Numara'da mıydın? Sanırım düzelecek. Al." Charles'ın eline bir sürü tablet boşalttı. "Sen, gidip biraz su getir." Kamarot hemen bitişikteki tuvaletten bir bardak su getirdi ve Charles tabletlerin bir kısmını boğazından aşağı yuvarladı. O sırada subay bir kitapçık okuyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Tıptan anlar mısınız?" diye sordu sonunda.

Charles'ın kafasında küçük bir bölgede yoğunlaşmış olan böbrek şekilli bir ağrı giderek dağılmaya başlamış, daha geniş bir alana yayılmış, ama daha az acı verir olmuştu. Uyumak için de dayanılmaz bir istek duyuyordu, ama kendini toplayarak soruyu cevapladı: "Antrenman bilgisiyle ilgili birkaç bir şey. Bilmiyorum... morfin işe yarayabilir mi? Ya da kürar?"

Subay kitapçığın sayfalarını karıştırmaya devam etti. "Kusmayla ilgili hiçbir şey yok," dedi. "Ama adale krampları için kürarın iyi geleceğini söylüyor ve sanırım bayanın sorunu da bu. Bir lipoid çözelti hazırlayarak yavaşça kana zerk edin ve hastanın ilk irkilmesi yatışana kadar bir süre bekleyin. Neyse, eğer dozaja dikkat edersem herhalde onu öldürmem..."

Yarı-açık gözlerinin arasından Charles, Lee Falcaro'nun elinin subayın arkasından çantasına uzandığını gördü. Kamarotun gözleri yavaşça yatağa yöneldi. Charles hemen ayağa fırladı, kafasında gene roketler uçuşmaya başlamıştı ve tuvalette koştu. Kamarot koluna yapıştı: "Durun, bayım. Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

"Bir bardak daha su..."

"Ben getiririm. Emirleri duydunuz."

Charles yerine oturdu. Tekrar bakmaya cesaret edebildiğinde Lee'nin kolunun yanı başına düştüğünü ve subayın sıkıştırılmış bir deri-altı spreyinin dozajını üçüncü kez kontrol etmekte olduğunu gördü. Subay derin bir nefes alarak Lee'ye seslendi: "Bunu hissetmeyeceksin bile. Rahatla." Spreyin üzerindeki yazıları tekrar okudu ve tekrar kitapçıktan kontrol etti. Şırıngayı Lee'nin koluna dayadı ve başparmağıyla valfi açtı. Kısa bir süre için bir tıslama sesi geldi ve Charles, ilaçtaki mikroskopik parçacıkların çok yüksek bir hızla yayıldıklarını ve bu nedenle Lee'nin derisinin altında yarattıkları şokun si-

nirler tarafından algılanamayacağımlı anladı.

Derken suyu geldi ve iştahla içti. Subay basınçlı şırıngayı kaldırdı, çantayı kapadı ve her ikisine de pek kendinden emin olmayan bir sesle şöyle dedi: "Bunun işe yaraması gerekir. Eğer, ee, eğer bir şey olursa... ya da işe yaramazsa beni çağırın, başka bir şey denerim. Belki morfin."

Subay çıktı ve Charles iyice koltuğuna gömüldü; başındaki ağrı azalmış ve uyku tüm vücudunu sarmaya başlamıştı. Henüz değil, dedi kendi kendine. Lee çantadan bir şey almıştı. Charles kamarota döndü: "Biraz temizlenebilir miyiz?"

"Buyurun, bayım. Buna ihtiyacınız var. Ama sakın bir numara yapmaya kalkışmayın."

Kamarot tuvalet kapısının eşiğinde durmuş, bir lavabodaki Charles'ı, bir de yataktaki Lee'yi kontrol ediyordu. Charles ellerindeki ve yüzündeki kalın yağ tabakasını yıkayarak temizledi ve yatağa ıslak bir havlu götürdü. Lee Falcaro'nun spazmları giderek azalıyordu. Charles onu temizlerken Lee gülümsedi ve açıkça göz kırptı.

"Siz evli misiniz?" diye sordu kamarot.

"Hayır," dedi Charles. Lee sağ kolunu güçsüzce silinmesi için kaldırdı. Charles, Lee'nin elini ovarak temizlerken küçük bir silindirin onun elinden kendi eline aktarıldığını hissetti. Silindiri cebine koydu ve temizliği bitirdi.

Subay elinde bir kutu sütle tekrar içeri girdi.

"Daha iyisiniz ya bayan?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı Lee.

"Güzel. Şunu içmeye çalışın." Tedavideki başarısından muazzam şekilde etkilenen subay, çeyrek saat kadar Lee'nin başında durarak elindeki sütü her seferinde bir yudum olmak üzere içirdi ve sonra hastalığın gidişatı hakkında olumlu bir izlenimle dışarı çıktı. Bu arada Charles, Lee'nin kendisine verdiği ganimeti gizlice incelemişti: üzerinde 'morfin sülfat sol' yazılı bir etiket taşıyan basınçlı bir şırıngaydı bu. Dolu ve kullanılmaya hazır. Koruyucu kapağı kırarak açtı ve fırsat kollamaya başladı.

Beklediği fırsat Lee kendisine kaş göz işareti yaptıktan sonra zayıf bir mırıltıyla kamarotu çağırdığında doğdu. Mırıl-

tıları normal konuşmaya o kadar yakındı ki ne dediğini anlamak için kamarot iyice yanına gelerek eğildi. Charles hemen harekete geçerek şırıngayı, kamarotun pantolonunun gergin kışına dayayarak üzerindeki ilk çizgiye kadar boşalttı. Kamarot hiçbir şeyin farkına varmadan kaşındı ve Lee'ye, "Biraz daha yüksek sesle konuşun, bayan," dedi. Sonra kıkırdadı, gözlerini şaşkınlıkla açtı ve yere yığılıp kaldı. Gözleri hâlâ açıktı.

Lee yatakta acıyla doğrularak oturdu. "Pencere," dedi.

Charles pencereye gitti ve kilit mandallarını açmaya çalıştı. Sonunda başardı, ama aynı anda bir alarm zili bütün gemide çınlamaya başladı. Şimdi hapı yutmuştu.

Dışarıda adamların gök gürültüsünü andıran ayak sesleri ile birlikte Jimmy Regan'ın da öfkeli bağırışları duyuldu: "Bekleyin, sizi aptallar! Siz içeridekiler... Her şey yolunda mı? Bir numara çevirmeye mi kalkıştılar?"

Charles hiç ses çıkarmadan başıyla Lee'ye bir işaret yaptı ve bir sandalye alarak kapının yanında dikildi. Yine Regan'ın sesi duyuldu, ama mırıldadığı için ne dediği anlaşılmadı ve kapı birden açıldı. Tam o sırada Charles elindeki sandalyeyi bütün gücüyle, öldürürcesine içeri girenin kafasına indirdi ve bunu yaparken sandalyenin merak uyandıracak kadar hafif olduğunu fark etti.

Gelen, elinde silahıyla Regan'dı. Yani bir zamanlar. Onu tanıyamadan kafasını dağıtmıştı. Charles o anda bol bol zamanı olduğunu hissetti. Silahı alarak tetiğe bastı ve yavaşlatılmış film müziği gibi garip bir uğultu çıkaran bu silahı koridora boşalttı. Tam otomatik bir silahtı, ama on beş el silah sesinin her biri arasındaki süre karşılama törenlerindeki kadar az değildi. Her zamanki gibi kendini beğenmiş olan Regan'ın üzerinde iki silah vardı. Charles diğerini de aldı ve Lee'ye seslendi: "Haydi."

Jimmy'nin adamlarından temizlenmiş olan koridorda hızla ilerleyip rampadan inerek daha önce kapatıldıkları kompartımana giderken Lee'nin kendisini takip ettiğini biliyordu. Duvarda kırmızı alarm lambaları yanıyordu. Üzerinde valfler ve ölçme aletleri bulunan kırmızı boyalı bir duvarın

yanından geçerken Charles tabancayı yarı-otomatiğe aldı. Sonra döndü ve temkinli bir şekilde duvara üç el ateş etti. Sonuncu atış, benzin buharının patlaması nedeniyle duyulmamıştı. Hızla koşarlarken boru parçaları ve duvarlardan kopan metal levhalar etraflarında kurşun gibi uçuşuyordu.

Önlerinde biri belirdi. Şikâyet eder bir sesle bağıırıyordu: "Bu da neydi böyle, Mac? Ne patladı?"

"Reaktör odası nerede?" diye sordu Charles, silahını adamın göğsüne dayayarak. Adam yutkundu ve odayı işaret etti.

"Beni oraya götür. Çabuk."

"Şimdi bak, Mac..."

Charles adama onu neresinden ve nasıl vuracağına dair bir iki etkileyici ayrıntıdan bahsetti. Adamın yüzü bembeyaz kesildi ve onları koridordan geçirerek reaktör odasına götürdü. Paldır küldür içeri girdiklerinde üzerlerinde beyaz tulumlar, yüzlerinde de reaktör uzmanlarına özgü ukala bir bakış olan üç adam onlara döndü.

En yaşlıları burun kıvrarak sordu: "Acaba siz tayfaların burada ne aradığını sorabilir miyim?"

Lee kapıyı arkalarından çarparak kapadı ve reaktör uzmanlarına seslendi: "Radyasyon alarmını çalın."

"Kesinlikle olmaz! Siz o çift olmalısınız, hani bizim..."

"Radyasyon alarmını çalın!" Çizim masasından bir pergel aldı ve gözlerinde ölüm saçan bakışlarla teknisyene yaklaştı. Pergelin iğnelerini adamın tam gözlerinin önüne getirip tekrar konuşana kadar teknisyen hayretten ağzı açık bir şekilde onu izledi. "Radyasyon alarmını çalın." Charles da dahil olmak üzere odadaki hiç kimsenin, bunu reddetmesi halinde pergelin teknisyenin gözlerine saplanacağından kuşkusu yoktu.

"Dediğini yap, Will," diye mırıldandı adam. Gözleri pergeldeydi. "Tanrı aşkına, dediğini yap. Delirmiş bu."

Adamlardan biri, çok temkinli hareketlerle kırmızı bir kola uzandı ve gözlerini Charles'dan ve silahtan ayırmadan kolu aşağıya çekti. Odayı ikiye bölen demir-beton karışımı bir duvar yukarı kalktı ve radyasyon tehlikesini haber veren inişli çıkışlı standart alarm sesi bütün gemide acı acı yankılanmaya başladı.

"Reaktör metalini boşaltın," dedi Charles. Gözleri çıkışı aradı ve buldu. Kırmızı boyalı bir paneldi bu, bu tür sıcak laboratuvarlar için standarttı.

Bir teknisyen feryat etti: "Bunu yapamayız! Bunu yapamayız! İçinde yüzlerce yıllık hayat olan milyonlarca dolarlık toryum. İnsaf edin, bayım! Bizi çarmıha gererler!"

"Denizin dibini tarayıp bulabilirler," dedi Charles. "Metali boşaltın."

"Metali boşaltın," dedi Lee. Hiç kıyılamamıştı.

Yaşlı teknisyenin gözü hâlâ parlak pergel uçlarındaydı. Sessizce ağlıyordu. "Boşaltın," dedi.

"Pekâlâ, şef. Sorumluluk sizin. Unutmayın."

"Boşaltın," dedi şef feryat ederek.

Teknisyen kontrol panelinde teknik bir şeylerle uğraşıyordu. Bir süre sonra türbinlerin hiç susmayan inlemeleri kesildi ve geminin güvertesi ayaklarının altında sarsılmaya başladı.

"Panele vur, Lee," dedi Charles. Dediğini yaptı ve koşmaya başladı. Charles da panelin arkasındaki oval lomboza geçerek onu takip etti. Geminin gövdesine kaynakla tutturulmuş, dibi delik bir dalış çanı gibiydi burası. Kenarlarda, kendinizi suya doğru çekebilmeniz için büyük, ışıklı çengeller vardı. Tabancasını suya attı, birkaç kere derin nefes aldı ve aşağıya inmeye başladı. Lee'den ise ses seda yoktu.

Olabildiğince gemiden uzağa, karanlık suya doğru atladı. Daha kötüsü de olabilirdi. Ortada devam etmekte olan bir yangın, inlemekte olan bir reaktör alarmı ve güvertede yatan ölü bir kaptan varken, mürettebatın suya batıp çıkan kafaları aramaktan başka işleri olacaktı herhalde.

Hızla yüzeye çıktı ve hedef küçültmek için suyun içinde dik durdu. Gemiye doğru dönmedi. Koyu renk saçları beyaz yüzünden daha az görünürdü. Ve eğer bir makinalıdan çıkacak kurşunlara hedef olacaksa bunu bilmek istemiyordu. İleride bir yerlerde Lee'nin sarı saçları bir an için gözüne ilişti ve sonra gene kayboldu. Epeyce derin bir nefes aldı, daldı ve suyun altından saçlara doğru yüzmeye başladı.

Tekrar yüzeye çıktığında bir alev tabakası gökyüzünü ay-

dınlatıyor, yanan hidrokarbonun yağlı dumanı havayı lekeliyordu. Tekrar daldı ve bu kez Lee'ye ulaştı. Yüzü kireç gibi beyazdı ve gözleri de boş bakıyordu. Charles, Lee'nin gücünü nereden aldığını tahmin edemiyordu. Arkalarında kalan gemiden yağlı bir duman yükseliyor, radyoaktivite alarminin inişli çıkışlı sesi zar zor duyulabiliyordu. Önlerinde ise belli belirsiz görünen bir kumsal uzanıyordu.

Kızın çıplak kolunu yakaladı, boynuna doladı ve Michigan Gölü'nün mart sularından güç alarak kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Göğüs kafesinde ciğerleri patlamak üzereydi ve acıyla yanan gözleri de gittikçe kararıyordu. Yorgun kolunu suda her seferinde bu son kulacıymış gibi sallıyor, ama bu son kulacı, bir mucize eseri, daima bir başkası izliyordu.

19

Yağlıboya üreten fabrikadaki işinden bir süre için izin alması kolay olmamıştı. Ken Oliver, Michigan City Tıp Merkezi'nin aseptik kokan bekleme salonuna girdiğinde biraz geç kalmıştı. Tavandaki parabolik mikrofon kendiliğinden Ken Oliver'ın yaydığı ısıya doğru döndü ve bir sandalyeye oturana kadar onu takip etti. Önceden kaydedilmiş bir ses duyuldu: "Mesleğinizi belirtin, lütfen."

Hafifçe irkildi ve mikrofona doğru konuşarak cevap verdi: "Ben Ken Oliver. Picasso Yağlıboya ve Maden Oymacılığı Şirketi'nin Mavi Bölüm'ünde çizimciyim. Dr. Latham beni buraya... ne derler?.. biyopsi için gönderdi."

"Teşekkürler, lütfen oturun."

Gülümsedi, çünkü zaten oturuyordu; bir dergi aldı. Halk arasında Yeşil Yaprak olarak bilinen Illinois Spor Haberleri'nin son sayısıydı bu. Çete Bölgesi'ndeki herkes okurdu. Derginin eski sayılarından yapılan seçmeler, Hawthorne'da körler için Braille alfabesine aktarılıyordu. Eğer yalnızca kör değil, aynı zamanda da parmaksızsanız o zaman kasetten dinleyebileniz de mümkündü.

Geçmiş maçlara ilişkin yazıları ve makalelerden yapılan alıntılarla hızla bir inceledi. Bu ayın başmakalesi, "Tanrıya Şükürler Olsun ki Gırtlak Kanserinden Ölüyorum," başlıklı bir yazı idi.

Hafif bir baş dönmesiyle sandalyede arkasına yaslandı, bekleme salonu etrafında giderek kararan bir sis tabakasına bürünüyordu. Hayır, diye düşündü. Hayır. Bu, o olamazdı. Bu yalnızca gırtlaklığının arka kısmında küçük bir ağrı olabilir, daha fazlası değil. Gırtlaklığının arka kısmında çok hafif bir ağrı. Latham'a gitmekle aptallık etmişti. Ücretler korkunç yüksekti ve faturalarını öderken açık, her zaman küçük bir açık veriyordu. Ama ne kanser bir düzelme gösteriyor – çevresinde kanserli çok insan vardı– ve ne de ilaçlar artık işe yarıyor gibiydi... Ama Latham bunun habis olmadığı konusunda neredeyse yemin etmişti.

"Bay Oliver," dedi mikrofondaki ses. "Lütfen Dr. Riordan'ın ofisine gidin, On Numara."

Riordan kendisinden daha gençti. Bu genelde pratisyen hekimler için kötü, uzman hekimler için ise iyi bir özellik olarak kabul edilirdi. Riordan da bir uzmandı, patoloji uzmanı.

"Günaydın. Şuraya otur. Ağzını aç. Biraz daha, rahatla. Rahatla. Glottisin tıkanmış."

Oliver, diline bastırılan plastik ve alkol kokulu alet yüzünden hiç itiraz edemiyordu. Derken birden bir soğukluk ve metalik bir kesik hissetti; bu onu çok şaşırtmıştı. Sonra Riordan ağızındaki parçayı çıkardı ve onu umursamadan, masasındaki diafona eğilip birini çağırdı. Genç, Riordan'dan bile daha genç biri içeri girdi. "Şunu dondurun, küçük parçalara ayırıp boyayın," dedi patolog. İçeri giren adama, ucunda küçük bir parçanın sallandığı bir pens uzattı. "Rotino kartlarını yukarı göndersinler, üç yüzden dokuz yüze kadar olanları."

Kartları doldurmaya başladı, bu arada, on dakikadır orada oturan ve iri damlalar halinde terleyen Oliver'ı pek dikkate almıyordu. Sonra dışarı çıktı ve beş dakika sonra geri geldi.

"Kanser," dedi kısaca. "Tıbbi müdahale yapılabilir durumda ve sen de fazla doku kaybetmezsin." Bir sayfa kâğıt üzerine bir şeyler karaladı ve Oliver'a verdi. Ressam uyuşuk

bir halde okudu: "...anterior... epitelioma... metastaz... iri hücreler..."

Riordan tekrar konuşmaya başladı: "Bunu Latham'a ver. Benim raporum. Bir cerrah bulsun. Ameliyata gelince, bence ne kadar erken olursa o kadar iyi, tabii eğer gırtlığını kaybetmek istemiyorsan. Borcun elli dolar."

"Elli dolar," dedi ressam şaşkın bir sesle. "Ama Dr. Latham bana dedi ki..." Sonra sustu ve çek defterini çıkardı. Hesabında yalnızca otuz iki dolar vardı, ama bugün hesabına bir miktar kaparo yatırılacaktı ve bu açığı kapatmaya yeterdi. Saat üçü geçtiği için çeki bugün tahsil edilemezdi; yavaşça ve dikkatle doldurdu.

Riordan çeki aldı, şüpheli gözlerle okudu, bir kenara koydu ve şöyle dedi: "İyi günler, Bay Oliver."

Oliver, Tıp Merkezi'nden çıktı ve çoğunlukla sanat çevresinden olan insanların yaşadığı bölgedeki iş merkezine gitti. Soldaki Van Gogh Eserleri Şirketi, Meksika'dan büyük bir sipariş almış olmalıydı; bacalarından tam kapasite çalıştığına işaret eden yoğun bir duman yükseliyor, beziryağı ve TURPS dumanı havayı kaplıyordu. Ama meydanın karşısındaki Rembrandts Ltd.'deki zavallı herifler pek o kadar şanslı değillerdi. Yaklaşık bir aydan beri zorunlu izne çıkarılmışlardı ve tekrar işbaşı yapmaları için bir çağrı henüz ufukta yoktu. Biri si hızla çarparak onu kaldırımdan aşağı düşürdü, çok acelesi olan birisi. Oliver şöyle bir iç çekti. Burası her geçen gün biraz daha Chicago'ya benziyordu. Bazen sanatı bir meslek olarak seçmesinin nedenini, özel bir yeteneği olmasına değil, sanatçıların geçinilmesi biraz daha kolay insanlar olmasına bağlıyordu; ne hemen burnunuza yumruğu yapııştırıyor, ne de sarhoş olduklarında diğerleri gibi saldırganlaşıyorlardı.

Oyalanmayı bırak, dedi ince, soğuk bir ses içinden. Latham'a git. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi adam.

Latham'a gitti; bekleme salonu, öfkesi burnunda kadınlarla doluydu. Bir saat sonra ihtiyar adamı görüp raporu ona uzatmayı başarabildi.

Latham, "Merak edilecek bir şey yok," dedi. "Riordan iyi biridir. O ameliyat edilebilir diyorsa ameliyat edilebilir. Şim-

di, Finsen'den kesip biçme işlerini yapmasını isteriz. Finsen varken meraklanmana hiç gerek yok. İyi biridir. Ücreti de bin beşyüz dolar."

"Aman Tanrım!" diyerek yutkundu Oliver.

"Ne oldu, o kadar paran yok mu?"

Büyük bir şaşkınlık ve dehşet içinde Oliver kendini, Dr. Latham'a ateşli ve kızgın bir söylev verirken buldu: tabii ki bu kadar parası yoktu, zaten kimde bu kadar para olurdu ve fiyatlar böylesine hızla yükselirken kim nasıl olup da hayatta ilerlemeyi başarabilirdi ve herkes yakaladığını kazıklamaya çalışıyordu, ve evet, bu doktorlar için de geçerliydi ve cebinde birkaç kuruşun varsa satıcılar bunu duyup hemen peşine takılıyor ve asla ihtiyaç duymayacağın bir döküntüyü zorla satana kadar insanı çileden çıkarıyorlardı ve bu ne biçim bir dünyaydı.

Latham hiçbir şey söylemeden dinledi; gülümsüyor, kafasını sallıyordu. Sonunda Oliver, Latham'ın dinleme cihazının kapalı olduğunu fark edebildi. Sesi giderek azaldı ve Latham canlı bir sesle konuşmaya başladı: "Pekâlâ, öyleyse. Mali konuları hallettiğin zaman gelirsin, ben de Finsen'le irtibata geçerim. İyi biridir, merak edilecek hiçbir şey yok. Ve şunu da unutma: Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Oliver hızla bürodan çıktı ve doğruca Çete Binası'na, Regan Yardım Fonu'nun merkezine gitti. İçeri girdiğinde ekşi suratlı bir kadın kendisini öfkeli bir sesle azarladi: "Yatacak yerleri bile olmayan, gerçekten zor durumda insanlar varken siz bu şeklide gelip Fon'a başvurduğunuz için kendinizden utanmalısınız! Hayır, bu konuda tek kelime bile duymak istemiyorum artık, lütfen. Bekleyen başka insanlar var."

Neyi bekleyen? Bu muameleyi mi?

Oliver büyük bir şaşkınlık ve telaşla söz verdiği halde şefini aramamış olduğunu fark etti ve saat dörde beş vardı. Şişman bir kadın tarafından işgal edilmiş olan telefon kulübesinin önünde beklerken kızgın bir sabırsızlıkla ilginç hareketler yapıyor, adeta dans ediyordu. Kadın onu fark etti, dudaklarını büzdü, telefonu kapadı ve kulübede kaldı. Ağır hareketlerle el çantasını arayıp buldu, içinden bir jeton daha çıkardı ve

yeni bir numara çevirdi. Oliver yıkılmış bir halde uzaklaşırken kadın haince sırttı. İyi bir iş sicili vardı, ama artık iyi kalması mümkün değildi. Bir çarpı, bir çarpı daha ve bir gün... tombala.

Halk Kredi tabii ki açıktı. Pencereden baktığınızda içeride, mali külfeti ne olursa olsun size yardım etmek için bekleyen yakışıklı genç beyleri ve alımlı bayanları görebiliyordunuz. İçeri girdi ve kendisine cana yakın bir ilgi gösteren, iri göğüslü, tatlı dilli bir sarışının bulunduğu gişeye yöneldi. Kızın yumuşacık elinin rehberliğinde bir dolu kâğıdı imzaladıktan sonra dışarı çıkarken elinde bin beş yüz dolarlık bir çek vardı. Kâğıtlarda ne yazılı olduğunu ise yalnızca Tanrı ve Halk Kredi biliyordu. Kuyrukta bekleyen bazı kişiler kendisine büyük bir tevekkülle hayatlarının geri kalanını HK'ye borç ödeyerek geçireceklerini, bazıları da büyük bir öfkeyle, HK'nin sahibinin Regan Yardım Fonu olduğunu söylemişlerdi; ama bu ikincisi yalan olmalıydı.

Sokaklar insanlarla doluydu, bu vasat sanatçıya benzemeyen yabancı insanlarla. Chicago'ya özgü goriller vardı; bunların yoluna çıkmaya cesareti olan biri varsa bile başına bir bela gelirdi mutlaka. Yanınızdan geçip giderken gözünüzün içine içine bakıyorlardı.

Korkmuştu. Kaldırımına çıkarak hızla eve gitti; orada geçici bir süre de olsa huzur bulabilmeyi umuyordu. Ama iyice yıpranmış sınırları için huzur yoktu. Apartmanın kapısı "Regan," dediğinde hemen açılmıştı, ama "Yedinci kat," dediğinde asansör kımıldamamıştı bile. Tekrar, sert bir sesle ve üzerine basarak "Yedinci kat," dedi. Kapılar, hava basıncıyla çalışan aletlere özgü gülünç bir inlemeyle üzerine kapandı ve asansör hızla sekizinci kata çıktı. Yorgun adımlarla bir alt kata indi ve koridorda etrafına kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra evinin kapısına "Kobalt mavisini," dedi. İşe yaramıştı. İçeri girdikten sonra Latham'ı aramak için doğruca telefona atıldı, ama aramadı. Bunun yerine Oliver, sıkıştırılmış havayla çalışan, boz renkli koltuğuna oturdu ve bunu yaparken, Hawthorne marka, 250 dolarlık elektrikli kapı güvenlik sisteminin mikrofonuna ait o beyinsiz kafa da onu takip etti. Koltuktaki

bir düğmeye bastı ve 600 dolarlık müzik sistemi bir kaset seçerek çalmaya başladı. Uzun, temiz ve melodik bir trompet sesi bütün odayı kapladı. İki vuruşluk bir sessizlikten sonra telli ve nefesli çalgılar tekrar ve hızlı bir giriş yaptılar.

Oliver hemen müziği kapattı, alınına ter damlaları birikmişti. Çalan Gershwin'in "Kayıp Senfoni"siydi ve Gershwin'in nasıl öldüğünü biliyordu. Beyninde küçük bir parçacık vardı; Oliver'ın da gırtlığında küçük bir parçacık vardı.

Zaman. Bir şairin dediği gibi, Büyük Düzenbaz. Yıllar akıp gidiyordu. Ve bir de bakıyordunuz ki şu veya bu şikâyetiniz için doktordan doktora koşan orta yaşlı biri oluvermişsiniz. Birden size gırtlığınızın kesilip biçilmesi gerektiğini, yoksa feci bir şekilde öleceğinizi söylüyorlardı. Bunun için gerekli şeyler nelerdi? Bir numara, bir seyahat izin belgesi, Halk Kredi'den bir ödeme çeki, asla sahip olmak istemediğiniz bir yığın döküntü ve bir iş, daha doğrusu Hükümet'in en zalim dönemlerinde verilen cezalardan bile daha ağır bir zincir ve pranga. Regan ve Falcaro bunlar için mi kan dökmüşlerdi ?

Derin dondurucudan bir hamburger çıkardı, kızarttı, yedi ve neredeyse otomatik hareketlerle aşıya, bara indi. Her gece içmekten hoşlanmıyordu, ama çocuklarla birlikte olmalıydı, yoksa hastalığı ile ilgili haber fabrikada yayılabilirdi ve bu da sicilinde bir çarpı daha demekti. Hawthorne'da ışıklar altında at yarışı da oynanıyordu ve kendisinin de birkaç dolar yatırması bekleniyordu. Hiç kazanamamıştı. Tanıdığı hiç kimse kazanamamıştı zaten. Ne at yarışında, ne zar oyunlarında, ne de sayısal lotoda.

Uzunca bir süre neon ışıklarıyla aydınlatılmış salonun dışında durdu ve sonra dönerek, şehrin dışına, karanlığa doğru yürümeye başladı. Kızgınlığı bütün benliğini ele geçirmişti; anlamıyordu ya da anlamak istemiyordu. Kum tepecikleri üzerinde durup karanlık göle bakmanın içinde kabaran öfke dalgasını yatıştıracağı yönündeki umudu epeyce zayıftı.

Yarım saat içinde ağaçlardan dökülen yapraklarla kaplı ormana, sonra bodur çalılıklara, sonra çimenlere ve sonra da çıplak, beyaz kumlara ulaşmıştı. Kumlarda yatan iki insan gördü: meşe ağacından yapılmış bir oyma gibi kapkara ve kas-

katı duran bir adam; fildişinden yapılmış bir oyma gibi sıska ve bembeyaz duran bir kadın.

Çekingen bir tavırla başını kadından çevirerek adama baktı.

"İyi misiniz?" diye sordu. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Adam etrafı kıpkırmızı olmuş gözlerini açtı. "Bizi yalnız bıraksan daha iyi olur," dedi. "Başın derde girer."

Oliver sinirli bir kahkaha attı. "Dert mi?" dedi. "Bunu düşünmeyin."

Adam gözleriyle onu ölçüyor gibiydi. Sonunda, "Hemen buradan gidip kimseye bizden bahsetmesen iyi olur," dedi. "Biz Çete'nin düşmanınız."

Küçük bir duraksamadan sonra Oliver, "Ben de," dedi. "Sakin buradan ayrılmayın. Siz ve bayan için biraz giysi ve yiyecek getireceğim. Sonra da evime gideriz. Ben de Çete'nin düşmanıyım. Bunu daha yeni öğrendim, o kadar."

Biraz uzaklaştı, sonra geri döndü: "Gitmeyeceksiniz değil mi? Çok ciddiylim. Size yardım etmek istiyorum. Kendime pek bir faydam yok, ama belki sizin için..."

Adam yorgun bir sesle cevap verdi: "Gitmeyeceğiz."

Oliver hızla oradan uzaklaştı. Bu gece çam ormanının kokusuna başka bir koku karışmıştı. Yarı yola gelmişti ki kokuyu tanıyabildi: petrol dumanı.

Lee küfretti ve, "Kalkmak istiyorum," dedi, "ama kalkamıyorum."

"İstesen de istemesen de yatakta kalmalısın," dedi Charles. "Sen hasta bir kadınsın."

"Ben çok sinirli bir kadınam ve bu da nekahet devresinde olduğum anlamına gelir. İstedığıne sorabilirsin."

"Hemen sokağa çıkıp önüme ilk gelene soracağım, sevgilim."

Yataktan çıktı ve Oliver'ın sabahlığını sırtına geçirdi: "Ben gene acıktım," dedi.

"Yakında döner. Dolapta donmuş solucana benzeyen birkaç şeyden başka hiç yiyecek bırakmadın. Onları çıkarayım mı?"

"Lütfen zahmet etme. Bekleyebilirim."

"Pencere!" diye bağırdı Charles.

Lee hemen geri çekildi ve tekrar küfretti, bu kez kendine. "Üzgünüm," dedi. "Biri beni görüp kim olduğumu merak etse hakkımızda hiç de hayırlı olmaz."

Oliver, elinde paketlerle içeri girdi. Lee'nin kendisini öpmesi üzerine çekingen bir tavırla sırıttı. "Alabalık," diye fısıldadı. Lee paketleri aldı ve doğruca küçükük mutfağa gitti.

"Lee Falcaro'nun kalbine giden yol," dedi Charles dalgın dalgın. "Boğazın nasıl, Ken?"

"Bugün acımıyor," diye fısıldadı Oliver. "Latham istediğim kadar konuşabileceğimi söyledi. Ve konuşmak istediğim bazı şeyler var." Paltosunun önünü açtı ve pantolon kemerinin kenarına sıkıştırılmış yassı bir paket çıkardı. "Fabrikadan çaldım. Fırçalar, kalemler, tüpler dolusu mürekkep, resim malzemeleri. Dostlarım, Teşkilat Bölgesi'ne muhteşem bir dönüş yapacaksınız, bol miktarda pasaport ve seyahat izin belgesiyle."

Lee mutfaktan döndü. "Alabalık kızarıyor," dedi. "Pasaportlar hakkında söylediklerini duydum. Bunların sahtesini yapabileceğinden emin misin?"

Oliver'ın yüzü asıldı. "Chicago Sanat Enstitüsü'nde sekiz yıl," diye fısıldadı. "Orişinal Reprodüksiyonlar Ltd.'de üç yıl, Picasso Yağlıboya ve Maden Oymacılığı'nda on bir yıl ve şu anda da bu şirketin Mavi Bölüm'ündeki en yetkili üçüncü kişiyim. Sizin güveninizi hak ettiğimi düşünüyorum gerçekten."

"Ken, sana güveniyoruz ve seni seviyoruz. Eğer aramızda bu kadar yaş farkı olmasaydı seninle ve Charles'la evlenirdim. Şimdi, Chicagolular ne olacak peki? Bir dakika... balık!"

Oliver'dan daha ayrıntılı bilgiler almadan önce yemeği hazırlayıp yemişlerdi bile. Oliver'ın boğazı aynı anda birden

fazla işi yapabilmeye hazır değildi henüz. Sonunda konuşmaya başladı: "Ortalık giderek sakinleşiyor. Şehirde hâlâ bazı yabancılar var ve devriyeler hâlâ sokaklarda cirit atıyor. Ama bugün kimse içeri tıkmadı. Bugün kuyrukta biri bana tüm bunların aptallık olduğunu söyledi. Geminin, birisinin geri zekâlılığı yüzünden o hale gelmiş ve Regan'ın da o kargaşada öldürülmüş olması gerektiğini, zaten onun da babası gibi yarı-deli olduğunu herkesin bildiğini söyledi. 'Yani dostum, iki vahşi Avrupalı ile ilgili o hikâyeyi tüm bu kargaşayı örtbas etmek için uydurdular,' dedi. Ben de ona söylediklerinde haklı olabileceği pek çok nokta bulunduğunu söyledim." Oliver sessizce güldü.

"Harikasın dostum!" Charles fazla hevesli davranmamaya çalışıyordu. "Sence pasaportlar üzerinde çalışmaya ne zaman başlayabilirsin, Ken?"

Oliver'ın yüzü biraz asıldı. "Bu gece," diye fısıldadı. "İlk bir iki denemenin o kadar iyi olacağını pek sanmıyorum, o nedenle hemen başlayalım."

Lee elini Charles'ın omzuna koydu. "Biz de seni özleyeceğiz," dedi. "Ama şunu asla unutma: geri döneceğiz. Hiçbir şey bizi durduramaz. Geri döneceğiz."

Oliver çalmış olduğu malzemeleri masada bir düzene sokuyordu. "Sizin çok iyi bir düzeniniz var," dedi üzgün bir sesle. "Sanırım ondan korkmuyorsunuz, çünkü siz her zaman güçlü ve zengin olmuştunuz. İstedığınız her şeyi yapabilecek gücü kendinizde bulabiliyorsunuz. Ama ya şu Hükümet'tekiler? Ya Çete'dekiler? Belki de işleri biraz olurlarına bırakmak daha iyi, Lee. Ben insanın burada bile mutlu olabileceğini öğrendim."

"Geri döneceğiz," dedi Lee.

Oliver kendine ait Michigan City-Chicago seyahat izin belgesini çıkardı. Görünüşü her zamanki gibi Charles'ı ürkütmüştü. Amerikalıların böylesine bir esaret altında olması! Oliver fısıldadı: "Bugün Michigan City-Buffalo seyahat izin belgesini uzun uzun inceledim. Şefinkini. Buffalo'da Carolina'dan tiner satın alıyor. Yalnız kalır kalmaz aklımdan bir kopyasını çıkardım. Şu anda bu kopyaya güvenmiyorum, he-

nüz değil, ama alıştırma yapmak için onu kullanabilirim ve sonra orijinalini birkaç kere daha inceleyebilirim. "

Çizim kâğıdını bir raptiyeyle sabitledi, bir kalemin ucunu diliyle ıslattı ve doldurduktan sonra kendi pasaportunun sınırlarını kopya etti.

"Yapabileceğim pek bir şey yok galiba, değil mi ?" diye sordu Lee.

Oliver fısıltıyla, "Müziği açabilirsin," dedi. "İşyerinde müzik sürekli açıktır. Aklımı dağıtacak bir müzik olmadıktan sonra çalıştığımı hissedemiyorum."

Lee, Hawthorne marka büyük bir müzik setini bir el hareketiyle açtı; aptal bir müzik duyuldu ve Oliver huzur bulduğunu işaret eden bir mırıltı çıkardı.

Oliver çalışırken Lee ve Charles, yarım saat kadar saçma sözlerle dolu baladları dinlediler. Sonra haber spikeri çıkarak insanı uyutan bir sesle mahkeme kararları, spor karşılaşmalarının sonuçları ve Regan'ın ziyaret ederek şereflendirdiği bazı yerler ile ilgili haberler verdi. Sonra da...

"Michigan City, Indiana'daki yerel Çete yetkilileri bugün şehirlerini ziyaret eden Maurice Regan'ı karşıladılar. Bay Regan, geçen ay Michigan City açıklarında bulunan *Sn. James J. Regan* adlı maden gemisinde iki vahşi Avrupalı tarafından öldürülen 4. James Regan'ın katillerinin bulunması ile ilgili çalışmalarını bizzat kendisi yönetecek. Avrupalıların gemiyi terk etmeden önce reaktör odasına hasar verdiklerini belki hatırlarsınız. Gemiye nasıl bindikleri ve şu an nerede oldukları hâlâ bir sır, ama görünen o ki bu sırrı daha fazla saklayamayacaklar. Maurice Regan halkın çok yakından tanıdığı biri değil, ama Chicago Polis Merkezi'ni yönettiği zamanlardaki sicili gerçekten hayranlık uyandıracak kadar parlak. Olaya el koyan Bay Regan şunları söyledi: 'Kumtepecikleri'nde bulunan izlere bakıldığında kaçmış olduklarını biliyoruz. Tüm karayollarında kuş uçurtmayan devriyelerimizin raporlarına dayanarak da, Michigan City bölgesini henüz terk etmediklerini biliyoruz. Bu konuyu mümkün olduğunca kısa bir zamanda sonuca ulaştırmanın tek yolu tüm şehri didik didik aramak. Doğal olarak ve maalesef, bu bazı vatandaşlarımız

için sorunlar yaratacak. Bu vatandaşlarımızın, o iki vahşi Avrupa'nın artık tehlike oluşturmayacakları uygun bir yere kapatılabilmeleri için bu rahatsızlıklara seve seve katlanacaklarını umuyorum. Benim kendime özgü yöntemlerim vardır ve bu bazı şikâyetlere yol açabilir. Uygun öneriler dikkate alınacaktır, ama saçmalıklara hiç tahammülüm yok."

Radyo, spor karşılaşmalarının sonuçlarını vermeye devam etti. Oliver döndü ve radyoyu kapadı. "Bundan hoşlanmadım," diye fısıldadı. "Chicago Polis Merkezi'nde Regan diye birini hiç duymamıştım."

"Halkın onu pek tanımadığını söylediler."

"Ben halk değilim. Polis teşkilatı için bazı posterler hazırlamıştım ve kimin kim olduğunu biliyordum. Ve sondaki şu konuşma. Buna benzer şeyleri daha önce de duymuştum. Çete hata yaptığını kolay kolay kabul etmez. Daha baştan eleştirileri ve şikâyetleri düşünmeye başladıklarına göre... bu Regan oldukça sert biri olmalı."

Lee ve Charles Falcaro birden korkuyla birbirlerine baktılar. "Seni sıkboğaz etmek istemeyiz, Ken," dedi Lee. "Ama sanırım elini biraz çabuk tutsan iyi olacak."

Oliver başını sallayarak masaya eğildi. "Belki bir hafta," dedi ümit dolu bir sesle. En iyi kalemle daha önce yaptığı izleri takip ederek çizmeye başladı, bu izler pasaportun aslına uygun olmasını sağlayacak bir torna tezgâhıydı adeta. Ne garip, diye geçirdi içinden, şu ikisinin hayatı kalemde kâğıda akan incecik ve kıvrımlı renk izleri gibi zayıf ve küçük bir ayrıntıya bağlı. Galiba, diye düşündü sonradan, benim hayatım da öyle.

Oliver ertesi gün eve gelir gelmez büyük bir dikkat ve yoğunlukla çalışmaya başladı; arada sadece yemek için duruyor, konuşmak için ise hiç durmuyordu. Lee arada bir şeyler soruyor, ama cevap alması pek kolay olmuyordu. Kendini iyi hissetmekle başında bir ağrı duymak ya da boğazının acıdığını hissetmekle acının geçtiğini hissetmek gibisinden yarım düzine çelişkiden sonra kalemini bir kenara bıraktı ve şöyle dedi: "Sizi meraklandırmak istemedim, dostlarım. Ama durum kö-

tü görünüyor. Şehirde yeni bir kalabalık var. Yirmi çifti –evet çift olarak– kim olduklarını kanıtlamaları için içeri aldılar. Belki elli kişi sorgulama için götürüldü; bu konuda ne biliyorsun, şu konuda ne biliyorsun? Ayrıca evleri de aramaya başlamışlar. Birinden hoşlanmıyor musun, hemen gidip Regan'a ihbar et. Avrupalıları sakladığını söyle. Regan'ın adamları da onu içeri tıksın. Neden iki Avrupalıyı aradıkları halde Amerikalı oldukları besbelli olan çiftleri içeri tıkıyorlar, herkes bunu bilmek istiyor. Ve herkes diyor ki, şimdiye kadar böyle şey görülmemiş. Şimdi, sanırım tekrar çalışmaya başlasam iyi olacak."

"Evet," dedi Lee. "Sanırım iyi edersin."

Charles penceredeydi, karanlıkta etrafa göz atıyordu. "Şuna bak," dedi Lee'ye. Lee yanma geldi. Caddenin aşağılarında iriyarı bir adam gayet sistemli bir şekilde yürüyordu.

"Bahse girerim on dakika kadar sonra bu tarafa geri dönecek ve gece boyunca bu şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyecek," dedi Charles.

"Senle bahse giren ben olmazdım," dedi Lee. "Bir nöbetçi, burası kesin. Çete okyanusun diğer tarafındaki dostlarından çok şey öğreniyor anlaşılın. Lanet olası herifler! Şehrin her yanı nöbetçi kaynıyor olmalı."

Pencereden bakmaya devam ettiler; nöbetçi on dakika sonra geri dönmüştü. Beşinci turunu atarken caddede yürümekte olan bir çifti durdurdu, yüzlerine dikkatle baktı, silahını çekti ve ıslık çaldı. Bir devriye arabası geldi ve çifti götürdü, bu arada kız sinir krizleri geçiriyordu. Gece saat ikide nöbetçi en az kendisi kadar iriyarı ve tehlikeli görünüşlü bir başkasına nöbeti devretti. Gece saat ikide hâlâ dışarıyı izliyorlardı ve Oliver da hâlâ masaya eğilmiş, o incecik, renkli çizgileri takip ederek çizim yapıyordu.

Neredeyse uykusuz geçen beş günün sonunda Oliver iki Michigan City-Buffalo seyahat izin belgesinin çizimini bitirdi. Mürekkep kururken bitişikteki apartmanın kapısına inen yumruklar duyuldu. Charles ve Lee Falcaro nefeslerini tutmuş bekliyorlardı, ellerine silah diye aldıkları mutfak bıçakla-

ryla gülünç bir halleri vardı. Ama şehrin buldukları yakasında giderek daha da yoğunlaşan arama planının bir parçası olmaktan ziyade, bir ihbar eseri olmalıydı bu; onların kaplarına vuran olmadı.

Oliver, Lee'nin talimatlarına uygun olarak yeni giysiler almıştı; Oliver'ın bedenine uygun iki erkek elbisesi. Lee, birini Charles için genişletti, diğerini de kendisi için daralttı. Sonra Charles'a dışarıda nasıl davranması gerektiğini tüm ayrıntılarıyla anlattı. Charles başta Lee'nin söylediklerine pek inanmaz bir tavırla güldüyse de, psikoloji uzmanı olan Lee, onu çok ciddi olduğu konusunda ikna etti. Oliver ise, biraz da kendi saflığına şaşarak, Charles'ı, bu tür şeylerin, özellikle de Çete Bölgesi'nde o kadar da alışılmadık olmadığına inandırmaya çalıştı. Bunun üzerine Charles öfkeyle parladı, ama Lee de onu azarladı. Sonunda direnci biraz kırılmıştı: "Peki ya birisi beni gerçekten öyle zannederse ne yapacağım?"

Lee omuzlarını silkerek işin içinden sıyrıldı ve saçını kesip boyamaya devam etti.

Oliver'a veda öpücüğü verdiğinde sabah olmuştu. Charles'a döndü: "Seninle istasyonda görüşürüz. Veda etme." Apartmandan dışarı çıktı; hafif topallayarak yürüyen, koyu renk saçlı bir delikanlı. Charles arkasından bir süre onu seyretti. Bir polis dönerek ona şöyle bir baktı ve sonra yoluna devam etti.

Yarım saat sonra Charles, Oliver'la el sıkıştı ve dışarı çıktı.

Oliver o gün işe gitmedi ve bütün gün masada oturup ya-vaşça Lee Falcaro'nun kafasının eskizlerini yaptı.

Zaman, Büyük Düzenbaz, diye düşündü. Size kapıyı açarak yan odadaki masanın üzerinde duran çeşit çeşit, lezzetli yiyecekleri gösterir; masanın etrafında sizi görünce mutlu bir şaşkınlık duyan kadınlar ve erkekler vardır, sizi işaretleriyle ziyafete katılmaya davet ederler. Eğer ciddi biriyse rostomuz var, eğer denemeye hevesliyse havyar, hafif tereleliyse fırında dondurma yiyebilirsiniz. Ziyafete katılın; her şeyden biraz deneyin. Ve siz de, kapıya doğru yürümeye başlarsınız.

Zaman, Büyük Düzenbaz, ayağınızın altındaki halıyı çeker ve ziyafetteki konuklar sizin acı veren ama yapay yaraları-

nıza deli gibi gülerken kapıyı hızla çarpıp kapatır.

Oliver, Lee'nin kafasını yavaşça on beşinci kez çizdi ve haberleri dinlemek için radyoyu açtı. Belki de, diye düşündü, duyacağın bir sonraki ses, kapına dayanmış silahlı bir adamın sesi olacak.

21

Charles daha caddeye çıkar çıkmaz bir polis çavuşunun sorularıyla karşılaştı.

"Nerelisiniz, bayım?" dedi polis. Her an silahını çekmeye hazır görünüyordu.

Charles şöyle bir yutkundu ve Lee Falcaro'nun öğütlerini uygulamaya başladı. "Ah, bu taraflardanım, çavuş."

"Neden bu kadar heyecanlısınız?"

"Neden mi çavuş, siz çok heyecan verici bir tipsiniz de ondan. Üniformanın size çok yakıştığını daha önce hiç söyleyen olmuş muydu?"

Polis öfkeyle baktı: "Eğer üniformalı olmasaydım, sana bir tane giydirdim, seni şorolo. Ve eğer bütün polisler Bay Regan'ı öldüren o kaçıkları yakalamak üzere dışarıda olmasaydı kaldırırma tükürdüğün için içeri tıkardım seni. Şimdi yolundan çekil ve sakın karşıma bir daha çıkma. Yüzünü hiç unutmayacağım çünkü."

Charles hemen oradan uzaklaştı. İşe yaramıştı.

Aynı numara bir başka üniformalı polisle bir kere daha işe yaradı. Chicago'nun üst rütbeli sivil polislerinden biri ise üçüncü ve sonuncu oldu. Charles'ın çenesine bir yumruk indirdikten sonra kışına da bir tekme yapıştıırarak işini bitirdi. Charles böyle bir olasılığa karşı ciddi biçimde uyarılmıştı: "Aşırı bir tepki gösterebileceklerini de hesaba kat. İşin sırrı burada. Erkeklik gururlarını korumak için onları öyle bir tahrik edeceksin ki esas görevlerini geçici bir süre için de olsa unutacaklar. Sana bir iki çimdik atmaları da gayet muhtemel. Sessiz kalmaktan başka yapabileceğin bir şey yok. Bu işten ya-

kanı sıyırırsan, daha doğrusu sıyırıldığında, bunun çok ucuz bir bedel olduğunu anlayacaksın."

Çenesine yediği yumruk o kadar da usta işi değildi. Kıçına yediği tekme de, kendisini Michigan City Ulaşım Terminali'nin kapısına doğru yönelttiği için görmezden gelinebilirdi.

Terminaldeki büyük saate göre Chicago-Buffalo ekspresi on beş dakika içinde orada olacaktı. Bir adam yüksekliğindeki tek ray, önlerinde parlayarak uzayıp gidiyordu. İstasyondaki elli küsur insanın çoğu büyük bir ihtimalle Buffalo'ya gidiyordu... Teşkilat Bölgesi'ni ziyaret edip uysalca geri döneceklerinden emin olunan bir iğdişler sürüsü. Şüphesiz iyi giyimli, çoğu orta yaşın üzerinde, Çete Bölgesi'nde özgürlük umudundan daha büyük çıkarları olan insanlardı bunlar. Ama bir genç... ah, bu Lee idi. Bir sütuna dayanmış, etrafını umursamayan bir tavırla Yeşil Sayfa okuyordu.

Kalabalığın arasındaki polisler hangileriydi acaba? Yerinde duramayan gözleriyle sürekli etrafı kolaçan eden, tıknaz adam, kuşkusuz. Aziz görünüşlü biri, evliya gibi kalabalığın arasında dolaşarak insanların yüzlerini inceliyordu.

Charles otomatik kitap-gazete bayiiine giderek delikten para attı ve gençliği aydınlatan ve onlara yanlış bilgiler veren ünlü Arrowsmith Hynde tarafından yazılmış *Çete'nin Kısa Tarihi* isimli bir kitap aldı.

Bunda bir şey yok, diye geçirdi içinden. Tren gelecek, parayı turnikeye koy, elindeki izin belgesini turnikenin elektronik gözüne doğru tut, trene bin ve hepsi bu. Para sahte olmadığı sürece, ya da pasaport sahte olmadığı sürece sorun yok – biri sahteyse turnike kilitlenir ve her şey berbat olur. Parası kesinlikle gerçektir, ama izin belgesi... bir turnikedeki izin belgesini denemenin bir yolunu bulamamıştı; bir yol bulmuş olsaydı da zamanı yoktu zaten. Kazasız belasız trene binme olasılığı yüzde elli miydi?

Kısa boylu, şişman bir adamın, yanında ikiiri yarı adamlarla birlikte istasyona girmesiyle bu olasılık birdenbire sifıra düştü.

Yarbay Grinnel.

İstasyonun içinde dolaşıp durmakta olan sivil giyimli iki

adam Grinnel'a bakıp başlarını sallayınca resimdeki bütün kareler yerli yerine oturdu. Daha iri olan, boş bulunarak polis selamına başlayıp hemen kendini topladı.

Grinnel, Maurice Regan'dı; Chicago Polisi ndeki tüm üst düzey görevlileri tanıyan Oliver'in tanıyamadığı için hayret ettiği Maurice Regan. Grinnel, Kuzey Amerika Donanması'ndan ödünç alınmıştı; bu iş için onu çağırmışlardı, çünkü Charles Orsino ve Lee Falcaro'yu çok iyi tanıyor; yüzleri, sesleri ve davranışları ile ilgili her türlü ayrıntıyı buradaki hiç kimsenin bilmediği kadar iyi biliyordu. Grinnel, vatandaşların haklarına ve avukatlarına aldırmandan şehri didik didik arama konusunda uzmandı. Grinnel, şehirde askeri bir iç güvenlik birimi kurabilecek olan uzmandı. Grinnel, işini yapabilmesi için kendisine geçici olarak Regan soyadı verilmiş olan uzmandı.

Kafasında bir tutam saç olan bu kısa boylu, şişman adam, hızlı adımlarla turnikeye gitti ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle, askeri geçit törenlerini izleyen bir Yarbay gibi önünden geçen insanları izlemeye başladı.

İçinden, böyle sıkıcı, aptal bir görevi yapmak benim için ne kadar zor, der gibiydi. Benim yetenek ve zekâma sahip bir subayın Teşkilat Bölgesi'ne giden her trene dikkat etmekle görevli bir nöbetçi olarak dikilmesi ne kadar zor.

Etrafına hiç aldırmayan genç, ki bu Lee Falcaro'ydu, Yeşil Sayfa'nın üzerinden Charles'a baktı ve tekrar Tia Juana'nın geçmiş maçlarıyla ilgili yazıya dalmadan önce başıyla bir işaret yaptı. Biliyordu.

Yolcular, turnikenin önünde sıra olmaya başlamışlardı; paralarını çıkarıyor, izin belgelerini hazırlıyorlardı. O ve Lee Falcaro, sıradaki insanların arasına karışmakla, boşalan istasyonda kalıp şüphe uyandırmak arasında bir dakika içinde bir seçim yapmak zorundaydılar. İstasyon, yirmi dört saat için, yani bir dahaki trene kadar boş kalacaktı. Salonun öbür ucuna yürümeye başlayan Grinnel'in yüzünde hiç de kendisine ait olmayan bir bakış vardı. Erkekler tuvaletine giden birinin bakışydı bu. İstasyon polisleri ve Grinnel'in iki fedaisi turnikenin başında bir araya geldiler ve sohbete başladılar.

Aynı bakışı takınan Charles, Grinnel'ı takip etti ve neredeyse koşarak tuvalete girdi.

Grinnel lavabodaki aynadan onu görür görmez hafifçe geri döndü, bağırarak üzere ağzını açtı ve aynı anda da elini palatosundan içeri attı. Charles, boynunun yumuşak olan kısmına bütün gücüyle bir yumruk indirince Grinnel, kafası garip bir açıyla kıvrılarak yere düştü ve ağzının kenarından gömleğine kan akmaya başladı.

"Martha'yı hatırlıyor musun?" dedi Charles, yerde yatmakta olan Grinnel'a. "Bu cinayet içindi." Seramiklerle kaplı tuvalette çevresine bakındı. İçine temizlik bezlerinin ve diğer malzemelerin bulunduğu odanın kapısı açıktı; Grinnel'ın tombul bedeni buraya ucu ucuna sığıdı.

Charles tuvaletten çıkarak istasyonun diğer ucundaki kuyruğa doğru yürüdü. Yol hiç bitmek bilmiyordu. Lee Falcaro dayandığı direğin dibinde yoktu. Onu sıradaki insanların arasında gördü, hâlâ çevresiyle ilgilenmiyor, hâlâ dergiyi okuyordu. Tekli ray, istasyona bir mil kadar yaklaşan trenin yarattığı titreşimle tiz bir ses çıkararak inledi ve turnikedeki "geç" ışığı yandı.

Her zamanki gibi üst araması, her zamanki gibi "lütfen paranızı hazırlayın" uyarıları vardı. Lee, derbeder adam tavırlarıyla turnikeye ilerledi, ama aletin "yanlış isim" ışığı yandı. Arkasında bir adam öfkeyle bağırды: "Tanrı aşkına evlat, hepimiz seni bekliyoruz!" Polisler olayın pek farkında değildi, hâlâ konuşuyorlardı. Charles turnikeye ulaştığında içlerinden biri şöyle diyordu: "Belki de yediği bir şeyden olmuştur. Paldır küldür içeri dalan biri..."

Geri kalanı, trene doğru ilerlemesine izin veren turnikenin 'klik' sesinde kayboldu.

Oldukça lüks ve konforlu bir koltuğa oturdu ve yavaş yavaş hareket eden tren bir süre sonra saatte üç yüz elli mil hıza erişti. Vagondaki bir levha bundan sonraki durağın Buffalo olduğunu gösteriyordu. Derken, ivmenin etkisiyle düşmek için koltuklara tutunarak koridorda ilerleyen Lee göründü. Charles'ı fark etti, elindeki Yeşil Sayfa'yı havaya fırlattı ve kucağına atladı.

"İğrenç!" diye hırladı koridorun diğer yanındaki bir adam. "Tek kelimeyle iğrenç!"

"Daha bir şey görmedin," dedi Lee adama ve Charles'ı dudağından öptü.

Adam güçlkle nefes alıyordu: "Buffalo'ya vardığımızda bunu kesinlikle yetkililere bildireceğim!"

"Mmmmmmm," dedi Lee, meşguldü. "Hiç durmayın, bayım. Hiç durmayın."

22

"Tepkisini hiç beğenmedim," dedi Charles, F. W. Taylor'ın ofisinin bekleme odasında. "Onunla telefonda pek uzun konuşmadım, ama tepkisini hiç beğenmedim. Sanki abarttığımı düşünüyor gibiydi. Ya da sarhoş olduğumu. Ya da toy bir çocuk olduğumu."

"Bunlardan hiçbiri olmadığın konusunda ona garanti verebilirim," dedi Lee Falcaro, sıcak bir sesle. "Her zaman benden yardım isteyebilirsin."

Endişeli bir gülümseme belirdi yüzünde. Kapı açıldı ve içeri girdiler.

Frank Amca başını kaldırdı. "Artık ikinizden de ümidi kesmek üzereydik. Nasıl gitti?"

"Kötü," dedi Charles. "Düşünebildiğin her şeyden daha kötü. Pis işler çeviriyorlar, suikast da dahil."

"Çok kötü," dedi ihtiyar adam. "Fedai teşkilatında bazı köklü değişiklikler yapmamız gerekecek. Her an her şeye hazırlıklı olmalılar, onları sıkı bir elemenden geçirmeli, silah kullanmayı bildiklerinden de emin olmalıyız. Her şeye burnumu sokmaktan nefret ederim, ama Hükümet'in adamlarımızı öldürmesine de izin veremeyiz."

"Durum bundan da kötü," dedi Lee. "Hükümet ile Çete arasında bir işbirliği var. İrlanda'dan bir hız teknesiyle kaçtık ve bizi Çete'ye ait bir maden gemisi yakaladı. Gemi, Hükümet için benzin ve mühimmat kaçakçılığı yapıyordu. Bu işle-

ri yöneten kişi de Jimmy Regan idi. Michigan Gölü'ne atlayarak gemiden kaçtık ve sonunda buraya gelmeyi başarabildik. Çete Bölgesi'nde –sıradan insanların arasında– Çete ile Hükümet'in işbirliği yaptıklarını anlamamıza yetecek kadar uzun bir süre kaldık. Günün birinde hep birlikte üzerimize çullanacaklar."

"Ah," dedi Taylor, yumuşak bir sesle. "Uzunca bir süre ben de böyle düşünmüştüm."

Charles dayanamayıp patladı: "O zaman, Tanrı aşkına Frank Amca, neden hiçbir şey yapmadın? Oradaki durumu hiç bilmiyorsun. Hükümet, tam bir kâbus. Köleleri var. Çete de ondan daha iyi sayılmaz. Numaralar! Kısıtlamalar! İzin belgeleri! Pasaportlar! Bunlara bu isimleri vermiyorlar, ama hepsi de var orada!"

"Onlar deli," dedi Lee. "Tamamen deli. Teknik olarak konuşuyorum. Çete Bölgesi caddelerinde psikotik ve nevroitik tipler cirit atıyor. Haydi Hükümet neyse, ama Çete bizim için tam bir şok oldu. Hazırlıklı olmalıyız, Bay Taylor. Teşkilat Bölgesi'ndeki her psikotik ya da nevroitik insan onların potansiyel yandaşıdır."

"Hükümet'i de hemen öyle es geçme, sevgilim," dedi Charles gergin bir sesle. "Onun da icabına bakmalıyız. Ne kendi vatandaşlarına ne de başkalarına iyi davranıyorlar. Hayat orada insanların sırtında bir yük, ama bunu bilmiyorlar. Yerlileri de korkunç bir zulümle baskı altında tutuyorlar."

Taylor arkasına yaslandı ve sordu: "Ne tavsiye ediyorsunuz?"

Charles cevap verdi: "Bir savaş filosu ve bir ordu."

Lee ekledi: "Burada yaşayan bütün dengesiz, çatlak insanlar tek tek tespit edilmeli. Çok ciddi vakalar hemen belirlenmeli; buldukları yerde derhal tedaviye başlanmalı ve gerekli önlemler alınmalı. Riveredge bu kişiler için bir toplama merkezi olmalı."

Taylor kafasını salladı ve, "Olmaz," dedi.

Charles dehşet içindeydi: "Olmaz mı? Tanrı aşkına, Frank Amca, olmaz da ne demek? Durumu yeterince açıklamadık mı? Burayı işgal etmek, yağmalamak ve bizi de boyun-

durukları altına almak istiyorlar!"

"Olmaz," dedi Taylor. "Tanıdığım şeytanı tercih ederim. Savaş filusunu unutun. Ticaret gemilerimizi silahlandırıp dua edeceğiz. Tam teşekküllü, gerçek bir orduyu unutun. Bir çeşit milis kuvveti oluşturacağız. Dengesiz ya da çatlak olanların bir araya toplanıp gözlem altında tutulmasını da unutun."

"Neden?" diye sordu Lee. "Benimle birlikte çalışanlar son derece etkili, mükemmel teknikler geliştirdiler..."

"İzin verin konuşayım, lütfen. İçimden bir ses bunun hiçbir işe yaramayacağını söylüyor, ama yine de dinleyin.

"Öncelikle senin teklifini ele alacağım, Lee. Bildiğin gibi, ben biraz tarihle uğraştım. Bir tarihçi için senin çalışman çok ilginçti. Olayların gelişimi şöyleydi: Lieberman'ın bulguları ışığında anormal insanlarla ilgilenen psikoloji çöktü; sen Lieberman'ın bulgularını çürüttüğünde de psikolojinin bu dalı tekrar canlandı. Bence Lieberman ve onun fikirlerini benimseyenler haklıydı, ama sen de haklıydın. Bence değişen şey toplumun yapısıydı. Yani Lieberman'dan önce üzerinde çalışılacak çok sayıda psikotik ve nevroitik insan vardı; ama Lieberman zamanında bu sayı o kadar azalmıştı ki daha önceki genellemeler geçersiz kalıyordu. Ve şimdi, günümüzde, Lee, aramızdaki psikotik ve nevroitik insan sayısı büyük bir hızla artıyor."

Lee bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı, ama sonra vazgeçerek sustu ve düşünceli bir şekilde tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Bu insanların bir araya toplanmasına, kaydedilmesine, toplu tedaviye ya da Teşkilat ruhuna aykırı düşecek başka herhangi bir uygulamaya izin vermeyeceğim," diye devam etti Taylor.

Charles öfkeyle patladı: "Lanet olsun! Bu Teşkilat için bir ölüm kalım meselesi!"

"Hayır, Charles. Teşkilat için hiçbir şey ölüm kalım meselesi olamaz. Bir şey Teşkilat için ölüm kalım meselesi olduğunda, Teşkilat çoktan ölmüş olur zaten, ahlaki değerleri kaybolur, güvenilirliği ortadan kalkar. Geriye kalan ise Teşkilat değil, onun cesedidir. Şu anda tarafsız bir gözle Teşkilat'ın

ölü mü, yoksa canlı mı olduğunu söyleyebilecek bir durumda değilim. Ama korkarım ki ölüyor. Nevrotiklerin giderek yükselen yıldızı sadece bir belirti. Siz ikinizin, Teşkilat Bölgesi'ndeki eski mutlu günler ve kaybedilmemesi gereken Teşkilat ruhu konusunda çok şey biliyor olması gereken ikinizin, bizi var eden insanlara güvenmek yerine, silahların ve paralı askerlerin arkasına saklanmayı önermesi de bir başka belirti.

"Tanıdığım şeytani tercih ettiğimi daha önce de söylemiştim. Bu şeytan da statükodur, artık yavaş yavaş çökmekte olduğundan endişelenmemi gerektirecek nedenler olmasına rağmen. Eğer çöküyorsa bile, biz ölene kadar dayanabilir. Silahlı tüccarlar ve bir milis kuvvetiyle ona destek olacağız. Eğer insanlar her zamanki gibi şimdi de yanımızda olurlarsa bu işe yarar. Bilmediğimiz şeytan ise, Teşkilat yaşam tarzını ve davranış biçimlerini radikal bir şekilde ortadan kaldırırsak neye benzeyeceğimizeyizdir.

"Bir savaş filosu fikrini destekleyemem. Düzenli bir ordu kurulması fikrini destekleyemem. Suçluluğu tespit edilmiş kişiler dışında herhangi birinin özgürlüğünün kısıtlanmasını öngören tedbirleri destekleyemem. Tarihi okuyun. Ben okudum, bu da bana her şeye burnumu sokmamayı, hiç kimsenin kendinde bu hakkı görecekt kadar zeki ya da iyi olmadığını öğretti.

"Bir şeyi niye yaptığını bilmeyen bir kimse, ne yaptığını nasıl bilebilir ki? Zeki Cro-Magnon insanına yayı icat ettiği için dua edin, füzelerle yapılan savaşları icat ettiği için de onu lanetleyin. Kısa boylu Sümerlileri, altın ve lacivert taş ile yarattıkları güzellik mucizeleri için kutsayın, ama ölen bir kraliçenin hizmetçi kızlarını da diri diri yanına gömdükleri için lanetleyin. Shih Huang Ti'yi güney barbarlığı ile kuzey kültürü arasına Çin Seddi'ni çektiği için kutsayın, ama Çin'deki tüm kitapları yaktığı için onu lanetleyin. Tuvaletlere sifon rahatlığını getirdiği için Knosos Kralı Minos'u kutsayın, ama her yıl Yunan tanrılarına adadığı kurbanlar için onu lanetleyin. Firavun'u sağladığı barış için kutsayın, ama kölelik için onu lanetleyin. İyi beslenen az sayıda insanın Batı'da bir aydınlanma ışığı yakması için nüfusu sınırlandıran Yunanlıları kutsa-

yın, ama bunu fuhuş, sodomi ve sömürge savaşları ile yaptıkları için onları lanetleyin. İnşaat konusundaki dehalarını kısıtlayacak her engeli yerle bir edecek kadar güçlü oldukları için Romalıları kutsayın, ama kafalarındaki Etrüsk vahşetini yok etme konusundaki zaafı için de onları lanetleyin. Tanrı'nın babalığını keşfeden Yahudileri kutsayın, ama bunu cerrahi bir müdahaleden hayatta kalanlarla sınırlandırdıkları için onları lanetleyin. Bu cerrahi öncelikleri ortadan kaldıran Hristiyanları kutsayın, ama bunun yerine bir sürü zihinsel kısıtlamalar icat ettikleri için onları lanetleyin. Yasa Kitabı'nı hazırladığı için Jüstinyen'i kutsayın, ama bin yıl boyunca Bizans'a hâkim olan rezillikleri başlatan sayısız kirli oyunları için onu lanetleyin. İnsanlara dini öğrettikleri ve dua ettikleri için kiliseyi kutsayın, ama çıkarlarının zedelenmesini engellemek amacıyla, dini öğretimle dua etmekle yetinmedikleri için onları lanetleyin.

"Açlıktan kırılan Avrupa'ya yeni dünyanın kapılarını açtıkları için denizcileri kutsayın, ama frengi için onları lanetleyin. Mısır gibi hayati önem taşıyan bir bitkiyi yetiştirdikleri için Kızılderiileri kutsayın, ama yine mısır gibi toprağın üst katmanlarına zarar veren bir bitkiyi yetiştirdikleri için onları lanetleyin. Virginia'lı çiftçileri tütün ile teselli bulmamızı sağladıkları için kutsayın, ama bir zamanlar orman olan yerlerde açtıkları büyük, kırmızı boşluklar için onları lanetleyin. Doğum sancısını azalttıkları için eli pensli doğum uzmanlarını kutsayın, ama türlerinin devam etmesi için dünyaya pek çok canavar getirdikleri için onları lanetleyin. Seylan'da sıtma yayan sivrisineklerin kökünü kuruttukları için geri kalmış ülkelere yardım programının yaratıcılarını kutsayın, ama beş Seylan'ın bile besleyebileceğinden de fazla Singh çocuk doğmasına yol açtıkları için onları lanetleyin. Her şeyiyle Newtonvari bir 18. yüzyıl makinasını andıran Anayasa'nın fikir babalarını kutsayın, ama bütün o güzelliğine rağmen işe yaramayacağı bilindiği halde 19., 20. ve 21. yüzyıllarda da ondan medet umdukları için onları lanetleyin.

"Ne yaptığını, niye yaptığını ve yaptığı şeyin ne sonuçlar doğuracağını kim biliyor ki?"

"Bırakın sosyal bilimciler teorileriyle uğraşsınlar isterlerse, ben şiiire düşkünümdür. Gerçek şu ki şu ana kadar benim iki milyar boyutlu problem dediğim bu sorunu çözemediler. Parlak bir geç kavrama örneği göstererek bizden önce bir düzineden fazla uygarlığın karanlığa gömüldüğünü söylüyorlar. Bizim uygarlığımızın da onlarla beraber karanlığa gömülmesi için hiçbir neden göremiyorum, ve bu arada bizim ileriki yaşlarda hatırlayacağımız güzel şeyler yaşamamamız için de bir neden göremiyorum. Hayır, Hükümet'in yok edilmesi ve Çete'nin de egemenlik altına alınması isteklerinize uymayacağım. Böyle bir politika doğal ve kaçınılmaz olarak hemen çok, pek çok vahşi ölüme ve yaralanmaya yol açacaktır. Yanlış sezgiler. Ben, korkarak ve titreyerek, tamamıyla savunma amaçlı bir milis kuvveti oluşturulmasını teklif ediyorum ve bunun bizi saldırganlığa ve bir istila savaşına sürüklememesi için de dua ediyorum."

İkisine de baktı ve omuzlarını silkti. "Lee çok amansız, Charles da çok acımasız," dedi. "Sanırım fikirlerinizde çok ısrarcısunuz. Masamdan silahımı çıkarıp ikinizi de vurmak için küçük de olsa bir istek duyuyorum. Teşkilat Bölgesi'ni tehlikeye atacak bir savaşa girişeceğinize dair bir his var içimde, bu da beni huzursuz ediyor. Uygarlığın geleceği size bağlı sanıyorsunuz. Haklısınız, tabii. Herhangi bir anda uygarlığın geleceği hepimize bağlıdır; hepimiz bu iki milyar boyutlu problemin parçalarıyız. Teşkilat Bölgesi'nde yüz yıl süreyle temel hak ve özgürlükleri korumayı, huzuru sağlamayı ve hayat seviyesini orta sınıfın 1914'ten önce sahip olduğu hayat seviyesine yükseltmeyi başardık; ayrıca daha uzun bir ömür, daha iyi sağlık koşulları, daha yüksek bir ahlak, doğayla daha iç içe bir yaşam sağladık ve kölelik sorununu ve bazı batıl inançları yok etmeyi başardık. Herkesi memnun ve mutlu eden mükemmel bir yüz yıl. Tarihe geri dönüp baktığımda insan daha fazla ne isteyebilir diye merak ediyorum. Ve her şeyi altüst etmeye kim caseret edebilir, diye de merak ediyorum." Sustu ve iki genç insanın ciddi yüzlerini dikkatle inceledi. Daha söyleyebileceği pek çok şey vardı, ama bir kez daha omuzlarını silkmekle yetindi.

"Tanrı ikinizi de korusun," dedi. "Fırsatınız varken sezgilerinizi edinmeye bakın. Bazıları, kendilerine yol gösterilmemesinden hoşlanır, bazıları ise kendileri yaşayarak, görerek öğrenmek ister. Herkesin zevki farklı işte. Şimdi gidip o karanlık ve kanlı işlerinizi yapın, benim de yapılacak işlerim var."

Aslında yoktu. Yalnız kalınca arkasına yaslandı ve güldü, güldü.

Kazansınlar, kaybetsinler ya da berabere kalsınlar, bu ikisi yollarına sonuna kadar devam edecekler ve yolculuk sırasında da çok eğleneceklerdi.

—

ABD'de kurulu düzenin iflasından sonra iktidarı iki güç paylaştı: Doğu'da Teşkilat, Batı'da ise Çete. Al Capone'un torunları ABD'yi politikacılardan daha iyi yönetemezler mi sizce?

"Yuvaya saygı, evliliğin kutsallığı, cinsel ahlak, kanun ve düzen... geldiğin yerde böyle şeylerden haberin bile yoktu, öyle değil mi gangster?"

Orsino dişlerini sıktı. "Birileri seni yalanlarla kandırmış," dedi. "Teşkilat Bölgesi'nde de en az burada olduğu kadar ev ve aile hayatı, ahlak ve düzen var. Belki de buradakinden de fazla."

"Saçma. İstihbarat raporlarını gördüm, sizin nasıl yaşadığınızı gayet iyi biliyorum. Şimdi sen bana sizde cinsel yozlaşma olmadığını mı söylüyorsun ? Çokeşlilik yok mu? Çokkocalılık yok mu? Kumar serbest değil mi? Alkol ticareti yapılmıyor mu? Yolsuzluk ve rüşvet yok mu?"

Bilimkurgu Roman

Metis Edebiyat

ISBN 975-342-192-3